

JO NESBØ

CRIME

Vânătorii de capete

„Dacă nu l-ai citit
încă pe Nesbø,
acum e momentul
perfect să începi.”

USA TODAY

TREI

virtual-project.eu

FICTION
CONNECTION

JO NESBØ

VÂNĂTORII DE CAPETE

Original: *Hodejegerne* (2008)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN PERDIVARĂ

virtual-project.eu

— 2020 —

Prolog

O coliziune între două vehicule e o chestiune de fizică elementară. Ține, până la urmă, de întâmplare, însă acest fenomen al întâmplării poate fi explicat prin ecuația $\text{Energie} \times \text{Timp} = \text{Masă} \times \text{diferența de Viteză}$. Dați niște valori oarecare variabilelor și aveți o poveste simplă, adevărată și necruțătoare. Puteți afla, de pildă, ce se întâmplă când o matahală de camion încărcat complet, cu o greutate de 25 de tone și deplasându-se cu viteza de 80 de kilometri pe oră, izbește un automobil cu o greutate de 1800 de kilograme care merge cu aceeași viteză. Pe baza întâmplării, ținându-se cont de punctul de impact, construcția caroseriei și unghiul relativ de coliziune al celor două corpuri solide, sunt posibile multiple variante ale poveștii, însă toate au în comun două trăsături: una, sunt tragedii. A doua, automobilul e cel care dă de belea.

E ciudat de liniște; aud șuieratul vântului printre copaci și bolborositul râului. Brațul mi-e amorțit și atâră cu capul în jos, prins între carne și oțel. Deasupra mea, din podeaua dată peste cap a mașinii, picură sânge și benzină. Dedesubt, pe acoperișul cadrilat, văd o forfecuță de unghii, un braț retezat, doi bărbați morți și o geantă de voiaj desfăcută. Regina albă e sfărâmată, eu sunt un ucigaș și în mașină nu răsuflă nimeni. Nici măcar eu. De aceea o să și mor curând. O să-nchid ochii și-o să mă las dus. Renunțarea e minunată. Nu mai vreau să aștept. Pentru asta mă și grăbesc să spun povestea, varianta de față, relatarea despre unghiul de coliziune a corpurilor.

Partea întâi
Primul interviu

1. Candidat

Candidatul era îngrozit.

Venise împachetat în costumație formală: sacou gri Ermernegildo Zegna, cămașă Borelli cusută de mână și cravată roșu burgund cu picățele – mi-am dat cu presupusul că ar fi vorba despre o Cerrutti 1881. Eram însă sigur în privința pantofilor: o pereche de Ferragamo lucrați manual. Avusesem și eu o pereche cândva.

Hârtiile din fața mea dezvăluiau că acest candidat sosise înarmat cu recomandări excelente din partea NHH – Școala Norvegiană de Economie și Administrarea Afacerilor din Bergen, că lucrase o perioadă în Stortinget pentru Partidul Conservator și că avusese o poveste de succes ca director executiv timp de patru ani la o companie de producție de mărime medie.

Jeremias Lander era, cu toate acestea, îngrozit. Buza de sus îi lucea de sudoare.

A ridicat paharul cu apă pe care i-l pusese secretara mea pe măsuța joasă dintre noi.

— Aș vrea să... am început să zic, zâmbind.

Nu genul de zâmbet care invită un om complet străin să intre, să nu stea în frig, nu genul de surâs *frivol*. Ci acel soi de zâmbet politicos, pe jumătate cald, care, potrivit literaturii de specialitate, semnaleză profesionalismul, obiectivitatea și abordarea analitică a intervievatorului. Fiindcă, e drept, lipsa de implicare emoțională îl face pe candidat să capete încredere în integritatea intervievatorului. Și, drept urmare, candidatul, la rândul său – potrivit literaturii sus-menționate –, va furniza informații cu mai multă moderație și obiectivitate, fiind făcut să simtă că orice prefăcătorie e transparentă, că orice exagerare va fi dată în vileag și pedepsită. Nu arborez zâmbetul ăsta, totuși, din pricina recomandărilor literaturii de specialitate. Nu dau doi bani pe literatura asta, o maculatură ticsită de sfaturi care mai de care mai proaste, fiindcă tot ce-mi trebuie e modelul

interogativ în nouă pași al lui Inbau, Reid și Buckley. Nu, îmi pun zâmbetul pe față întrucât *chiar* sunt profesionist, obiectiv și analitic. Sunt un recrutor, un vânător de capete. Nu că ar fi din cale-afară de greu, dar sunt cel mai tare din parcare.

— Aș vrea, am repetat, să-mi spui câte ceva despre viața ta, adică în afară de muncă.

— Păi, mai am viață? a hohotit el, mai pițigăiat decât ar fi fost cazul.

Pe lângă asta, atunci când faci un așa-zis „banc sec” la un interviu de angajare, e lipsit de înțelepciune atât să râzi tu însuși la poantă, cât și să-ți străpungi interlocutorul cu privirea, ca să-ți dai seama dacă s-a prins.

— Sper din tot sufletul că ai, am zis și râsul lui s-a preschimbat într-un soi de hârâială din gâtlej. Cred că acționarii acestei întreprinderi sunt deosebit de interesați ca noul director executiv să ducă o viață echilibrată. Caută pe cineva care să le rămână alături niște ani, genul de alergător de cursă lungă care știe cum să-și dozeze efortul. Nu cineva care, după patru ani, e consumat.

Jeremias Lander a încuviințat din cap și a luat o înghițitură de apă.

Era cu aproximativ patruzeci de centimetri mai înalt decât mine și cu trei ani mai în vârstă. Treizeci și opt de ani, parcă prea tinerel pentru poziția asta. O știa și el; de aceea își dăduse pe la tâmpile cu un pic de căneală gri, aproape imperceptibil. Mai văzusem așa ceva. Le văzusem pe toate. Văzusem candidați cu palme asudate venind cu bucăți de cretă în buzunarul sacoului, ca să-mi poată da cea mai uscată și mai albă strângere de mână. Gâtlejul lui Lander a scos un sunet involuntar, un plescăit. Am notat pe foaia de evaluare: *Motivat. Orientat spre soluții.*

— Văd că locuiești în Oslo, am spus.

A încuviințat din cap.

— În Skøyen.

— Și ești căsătorit cu... am continuat răsfoind documentele, punându-mi pe chip expresia iritată

care-i face pe candidați să creadă că mă aștept să preia ei inițiativa.

— Camilla. De zece ani. Doi copii de vârstă școlară.

— Și cum ți-ai defini mariajul? am întrebat fără să ridic privirea.

I-am îngăduit două secunde de răgaz și am continuat înainte să-și revină suficient cât să răspundă.

— Crezi că vei mai fi căsătorit în șase ani, dacă îți petreci la lucru două treimi din viață?

M-am uitat în ochii lui. Expresia, cum mă așteptam, era una de perplexitate. Mesajul meu fusese contradictoriu. Viață echilibrată. Nevoia de stabilitate. N-avea nicio noimă. Au trecut patru secunde până să răspundă. Adică, cu cel puțin una prea mult.

— Așa sper, a zis.

Un zâmbet sigur, exersat în oglindă. Însă nu îndeajuns de bine exersat. Nu pentru mine. Folosise împotriva mea propriile mele cuvinte și aș fi înregistrat asta ca pe un plus dacă vorbele lui ar fi inclus și un pic de ironie intenționată. În cazul de față, din păcate, nu era vorba decât de o maimuțareală inconștientă a cuvintelor folosite de cineva socotit a se afla într-o poziție ierarhică superioară. *Imagine deficitară despre sine*, am scris pe foaie. Și „spera”, nu știa, nu dădea voce niciunei viziuni, nu era un ghicitor în globul de cristal, nu arăta că e la curent cu minima condiție necesară oricărui manager, și anume că trebuie să pară clarvăzător. *Nu un improvizator. Nu un navigator în ape tulburi.*

— Soția lucrează?

— Da, la un birou de avocatură din centru.

— Cu normă întreagă?

— Da.

— Și cine stă acasă dacă se îmbolnăvește unul dintre copii?

— Ea. Însă, din fericire, se întâmplă rar ca Niclas și Anders să...

— Nu aveți așadar un ajutor domestic sau pe cineva acasă, pe timpul zilei?

A ezitat în felul în care o fac de obicei candidații atunci când nu știu ce fel de răspuns i-ar pune într-o lumină mai bună. Mint totuși dezamăgitor de rar. Jeremias Lander a scuturat din cap.

— Îți place să te ții în formă, Lander.

— Da, mă antrenez adesea.

De data asta, nicio ezitare. Știe toată lumea că firmele vor oameni la conducere care să nu cadă victime ale unui atac de cord la prima situație tensionată.

— Alergi, schiezi poate?

— Exact. Toată familia se dă în vânt după viața în aer liber. Și avem o cabană la munte, în Norefjell.

— Așa... Câine, cumva?

A clătinat din cap.

— Nu? Alergic?

Un clătinat energic din cap. Am scris: *Nu are simțul umorului?*

M-am lăsat apoi pe speteaza scaunului și-am început să bat darabana cu degetele. Un gest exagerat, arogant, firește. Ce să spun? Țsta-s eu.

— Cât ai zice că-ți valorează reputația, Lander? Și ce faci ca s-o asiguri?

Și-a încruntat fruntea deja asudată, străduind-se să se concentreze asupra întrebării mele. A zis resemnat, două secunde mai târziu:

— Cum adică?

Am oftat ca și cum ținea de domeniul evidenței. Mi-am rotit privirea prin încăpere, parcă în căutarea unei alegorii pedagogice încă nefolosite. Și, ca întotdeauna, am găsit-o pe perete.

— Pe tine te interesează arta, Lander?

— Intru câtva. Pe nevastă-mea, în orice caz, o interesează.

— Și pe-a mea. Vezi tabloul ăsta?

Am arătat spre *Sara se dezbracă*, o pictură pe vinil de peste doi metri înălțime înfățișând o femeie cu fustă verde și brațele încrucișate pe piept, pe cale să-și tragă peste cap pulloverul roșu.

— E un cadou de la nevastă-mea. Artistul se numește Julian Opie și tabloul valorează un sfert de milion de coroane. Ai în proprietate lucrări de artă din categoria asta de preț?

— Am, de fapt.

— Felicitări. Ți dai seama cât face, când te uiți la ea?

— Când te pricepi, îți dai seama.

— Da, când te pricepi. Tabloul de-acolo constă în câteva linii, capul femeii e-un cerc, un zero fără chip, culoarea e banală și lipsită de textură. Pe lângă asta, a fost realizată la un computer și milioane de copii pot fi imprimate prin simpla apăsare a unei taste.

— Dumnezeu mare!

— Singurul – și cu adevărat singurul – lucru care face ca tabloul să valoreze un sfert de milion e reputația artistului. Umblă vorba c-ar fi bun, piața e încrezătoare că ar fi un geniu. E greu să stabilești exact ce-i aia geniu, e imposibil să știi cu certitudine. Așa e și cu directorii cei mai buni în branșă, Lander.

— Înțeleg. Reputație. Încrederea în sine pe care o emană managerul.

Am trecut pe foaie: *Nu e idiot.*

— Exact, am continuat. Totul are de-a face cu reputația. Nu doar salariul directorului, ci și valoarea companiei la bursă. Care este, de fapt, opera de artă pe care o deții și la cât e evaluată?

— E o litografie de Edvard Munch. *Broșa*. Nu știu cât face, dar...

L-am grăbit cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

— Ultima oară când a fost pusă la licitație a urcat până la 350.000 de coroane.

— Și ce-ai făcut ca să asiguri împotriva furtului acest obiect prețios?

— Casa are un sistem de alarmă bun, a zis. Tripolis. Le folosesc toți prin cartier.

— Sistemele Tripolis sunt bune, chiar dacă scumpe. Folosesc și eu unul, am zis. Cam opt mii pe

ani. Cât ai investit în protejarea reputației personale?

— Cum adică?

— Douăzeci de mii? Zece? Mai puțin?

A ridicat din umeri.

— Niciun ban, am zis. Ai aici un CV și o carieră care fac de zece ori cât litografia pe care ai menționat-o. Un an. Și totuși n-ai pus pe nimeni s-o păzească, n-ai custode. Fiindcă ai impresia că nu-i necesar. Crezi că succesul în companie vorbește de la sine. Așa-i?

Lander n-a răspuns.

— Ei bine, am continuat aplecându-mă peste birou și coborând vocea ca pentru a împărtăși ceva confidențial, nu așa merge treaba. Succesul e ca tablourile lui Opie, câteva linii și cercuri, fără chip. Tablourile nu înseamnă nimic, reputația e totul. Și asta putem oferi noi.

— Reputație?

— Te afli în fața mea în calitate de candidat capabil, unul dintre cei șase care au aplicat pentru postul de director. Nu cred că o să-l obții. Fiindcă îți lipsește reputația pentru postul respectiv.

A rămas cu gura deschisă, parcă în semn de protest. Dar protestul nu s-a materializat. M-am lăsat brusc pe spetează, făcând scaunul să scârțâie.

— Dumnezeuule, măi omule, *candidezi* pentru slujba asta! Ar fi trebuit să împrăștii zvonul că ești disponibil și-apoi să te prefaci că nu știi nimic despre asta când erai contactat. Un om la conducere trebuie vânat, nu să sosească pe tavă, jumulit și fiert deja.

Am văzut că spusele mele își produc efectul scontat. Îl scosesem din pepeni. Nu era formatul obișnuit de interviu, nu era Cuté, Disc sau alt soi de chestionar tâmpit și nefolositor clocit de-o șleahță de psihologi urechiști și de experți în resurse umane care n-au avut ei înșiși nimic de oferit. Am coborât iarăși vocea.

— Sper că soția ta n-o să fie dezamăgită când îi dai vestea, mai încolo. Că ți-a scăpat printre degete

slujba vieții. Că, din punctul de vedere al carierei, și anul ăsta o să bați pasul pe loc. Exact ca anul trecut...

S-a foit în scaun. Țintisem la fix. Evident. Doar era vorba aici de Roger Brown în acțiune, cea mai strălucitoare stea de pe cerul recrutării de personal.

— Anul... anul trecut?

— Da, nu-i așa? Ai depus un dosar de angajare pentru funcția de director general la Denja's. Maioneză și pate de ficat, nu?

— Crezusem că asemenea lucruri sunt confidențiale, a zis cu voce pierită Jeremias Lander.

— Și chiar sunt. Dar treaba mea e să pun în evidență resurse. Și asta fac. Folosind toate metodele pe care le am la dispoziție. E-o prostie să încerci cu slujbe pe care n-ai cum să le capeți, mai ales în poziția ta, Lander.

— Poziția mea?

— Specializările, pozițiile ocupate în trecut, testele și impresia mea personală îmi spun toate că ai calitățile necesare. Îți mai trebuie doar reputație. Și piatra de temelie a unei reputații este exclusivitatea. Umblatul după slujbe la întâmplare subminează exclusivitatea. Ești un director executiv care nu caută provocări, ci *provocarea*. Poziția aceea căzută din cer. Și asta ți se va oferi. Pe un platou de argint.

— Chiar? a zis, încercând iarăși să zâmbească în felul acela sigur pe el.

Doar că nu mai funcționa.

— Te-am vrea la noi în ogradă. Nu trebuie să mai cauți alte posturi. Dacă te contactează alte agenții de recrutare cu oferte tentante, nu trebuie să le accepți. Rămâi cu noi. Fii exclusiv. Lasă-ne să-ți clădim reputația. Și să avem grijă de ea. Lasă-ne să fim pentru reputația dumată ceea ce e Tripolis pentru casă. În nici doi ani, te vei putea întoarce la soție anunțând-o că ai căpătat o poziție mai bună decât cea despre care vorbim acum. Asta îți pot promite.

Jeremias Lander și-a trecut peste bărbia rasă cu grijă degetul mare și arătătorul.

— Hm, interviul ăsta s-a dus în altă direcție decât anticipasem.

Înfrângerea îl făcuse mai calm. M-am aplecat în față. Am desfăcut brațele. Am întors palmele în sus. I-am căutat privirea. Cercetările au dovedit că șaptezeci și opt la sută din primele impresii la un interviu se bazează pe limbajul corporal și doar opt la sută pe ce spui de fapt. Restul ține de haine, de mirosurile de la subsuoară și din gură, de ce ți-ai atârnat pe perete. Limbajul meu corporal era fantastic. În clipa asta, exprima deschidere și încredere. L-am poftit în cele din urmă să intre, să nu mai stea în frig.

— Ascultă-mă, Lander. Președintele consiliului director și directorul financiar vor veni mâine aici, să se întâlnească cu unul dintre candidați. Aș vrea să te cunoască și pe tine. Ți-ar conveni la ora douăsprezece?

— E în regulă.

Răspunsese fără să-și verifice în vreo agendă. Deja simțeam că-l plac mai mult.

— Vreau să ascuți ce au de spus și după aceea să le spui politicos de ce nu mai ești interesat, de ce asta nu este provocarea pe care o căutai și să le urezi succes în continuare.

Jeremias Lander și-a lăsat capul într-o parte.

— Dar dacă mă retrag așa... n-o să se interpreteze ca un act de frivolitate?

— O să li se pară că-i vorba de ambiție, am zis. Vei fi privit ca un tip care-și cunoaște propria valoare. O persoană ale cărei servicii sunt exclusiviste. Și aici e punctul de pornire al poveștii la care ne referim drept...

Mi-am vânturat degetele prin aer.

A zâmbit.

— Reputație?

— Reputație. Ne-am înțeles, așadar?

— În mai puțin de doi ani?

— Garantat.

— Și cum poți garanta?

Am notat pe foaie: *Preia repede ofensiva.*

— Fiindcă am de gând să te recomand pentru unul dintre posturile despre care vorbesc.

— Și? Nu tu decizi.

Am mijit ochii. O expresie care îi amintește soției mele, Diana, de un leu care lenevește, un domn și stăpân cu burta plină. Îmi plăcea comparația.

— Recomandarea mea înseamnă decizia clientului, Lander.

— Cum așa?

— După cum tu nu vei mai candida pentru posturi pe care nu ai siguranța că le poți obține, niciodată nu am făcut vreunui client o recomandare care să nu fie urmată.

— Chiar niciodată?

— Nu-mi amintesc să fi fost vreodată altfel. Dacă nu sunt sută la sută sigur că recomandarea mea va fi înșușită de client, nu recomand pe nimeni și prefer ca poziția să fie ocupată de un alt competitor. Chiar dacă am trei candidați excelenți și sunt nouăzeci la sută sigur.

— De ce?

Am zâmbit.

— Răspunsul începe cu litera *R*. Întreaga mea carieră e bazată pe asta.

Lander a râs și a scuturat din cap.

— Am auzit c-ai fi un dur, Brown. Acum am înțeles despre ce-i vorba.

Am zâmbit iar și m-am ridicat în picioare.

— Iar eu îți sugerez acum să te duci acasă și să-i spui frumoasei tale soții că ai decis să refuzi slujba asta fiindcă vrei să țintești mai sus. Și așa zice că te așteaptă o seară plăcută la domiciliul conjugal.

— De ce faci asta pentru mine, Brown?

— Deoarece comisionul pe care ni-l va plăti angajatorul tău e o treime din venitul tău brut pe primul an. Știai că Rembrandt avea obiceiul să se ducă la licitații ca să încerce să crească prețul picturilor proprii? De ce te-aș vinde pe două milioane pe an când, după ce-am clădit nițel la reputație, te putem vinde cu cinci? Nu cerem decât

să rămâi în tabăra noastră. Ne-am înțeles? am zis, întinzând mâna.

S-a grăbit să mi-o strângă cu fermitate.

— Am senzația că am purtat o conversație profitabilă, Brown.

— De acord, am replicat amintindu-mi să-i dau niște ponturi despre strângerile de mâini înainte să se vadă cu clientul.

Ferdinand s-a strecurat în birou îndată după plecarea lui Jeremias Lander.

— Pff, a zis, strâmbându-se și fluturându-și palma scârbit. *Eau de camouflage*.

Am dat din cap că așa e, în vreme ce deschideam fereastra pentru un pic de aer proaspăt. Ferdinand voise să spună că Lander își dăduse cu prea multă loțiune după ras în încercarea de a-și ascunde broboanele de sudoare trădând nervozitate, atât de des întâlnite în acest domeniu de activitate.

— Măcar s-a dat cu Clive Christian, am spus. Cumpărat de nevastă... exact ca sacoul, pantofii, cămașa și cravata. Tot a ei a fost și ideea să-și încărunească tâmplele.

— De unde știi?

Ferdinand a ocupat scaunul pe care stătuse Lander, însă a sărit îndată ca ars, cu fața schimonosită de repulsie, simțind căldura lipicioasă a celui alt încă impregnată în tapiserie.

— S-a făcut alb ca varul când am apăsat pe butonul soției, am răspuns. Am adus în discuție dezamăgirea ei când o să-i spună că n-a primit postul.

— Butonul soției! De unde scoți chestiile astea, Roger?

Între timp, Ferdinand se oploșise pe un alt scaun, lăsându-și picioarele pe o copie destul de reușită a unei măsuțe Noguchi. Luase o portocală și-o descojea, aruncând o peliculă aproape invizibilă pe cămașa proaspăt călcată. Ferdinand era teribil de neglijent pentru un homosexual. Și incredibil de homosexual pentru un recrutor.

— Inbau, Reid și Buckley, am zis.

— Ai mai adus vorba de metoda asta, a spus Ferdinand. Dar cum e, mai exact? Mai bună decât Cuté?

M-a umflat râsul.

— E metoda de anchetă în nouă pași a FBI. O mitralieră în lumea cornetelor de hârtie, un instrument forte, care nu ia prizonieri, ci oferă rezultate rapide și palpabile.

— Și care ar fi rezultatele, Roger?

Știam după ce pescuiește Ferdinand și nu mă deranja. Voia să afle ce-mi dădea avansul, ce anume mă făcea să fiu cel mai bun, iar pe el – deocamdată – mai puțin decât cel mai bun. I-am dat deci ce căuta. Fiindcă regulile spun că informația trebuie diseminată. Și fiindcă niciodată n-o să mi-o ia înainte. O să apară mereu cu cămăși duhnind a ulei de citrice, mereu întrebându-se dacă nu cumva cineva are un model, o metodă sau un secret care-l bate pe-al lui.

— Supunere, am zis. Mărturisire. Adevăr. Principiile sunt foarte simple.

— De exemplu?

— De exemplu, începi prin a adresa suspectului întrebări despre familie.

— Mda, a pufnit Ferdinand. Așa procedez și eu. Îi face să se simtă în siguranță dacă pot vorbi despre ceva familiar, ceva apropiat. Plus că devin mai receptivi.

— Întocmai. Dar tot asta îți îngăduie să le descoperi punctul slab. Călcâiul lui Ahile. Pe care-l vei putea mai târziu utiliza în interogatoriu.

— Hei, ce terminologie!

— Mai târziu pe parcursul interogatoriului, când trebuie discutată partea sensibilă, despre ce s-a întâmplat, despre crima pe care e suspectat că a comis-o, despre ce îl face să se simtă abandonat de toți și ce-l face să vrea să se ascundă, te asiguri că ai un teanc de șervețele pe masă, amplasate un pic în afara atingerii subiectului.

— Pentru ce?

— Fiindcă interogatoriul a ajuns la un crescendo natural și a venit vremea să apeși pe butonul emoției. Îl întrebi ce-o să creadă copiii lui când o să afle că tatăl e un ucigaș. Apoi, când încep să-i dea lacrimile, îi întinzi șervețelele. Trebuie să fii persoana care înțelege, care vrea să fie de ajutor, în care subiectul se poate încrede pentru a-și mărturisi răutățile. Crima aceea ridicolă, absolut ridicolă care parcă a avut loc de capul ei.

— Crimă? Ce naiba tot spui? Noi recrutăm personal, nu? Nu încercăm să obținem o condamnare pentru omor.

— Ba eu asta fac, am zis luându-mi sacoul de pe spătar. De aia sunt cel mai bun recrutor din Oslo. Apropo, te-am însărcinat cu interviul de la douăsprezece, de mâine, cu Lander și clientul.

— Pe mine?

Am ieșit pe coridor, cu Ferdinand urmându-mă, și am trecut pe lângă celelalte douăzeci și cinci de birouri care alcătuiesc Alfa, o companie de recrutare de mărime medie care supraviețuia de cincisprezece ani și aducea un venit între cincisprezece și douăzeci de milioane de coroane pe an care, după ce niște bonusuri cam prea din cale-afară de modeste li se plăteau celor mai buni dintre noi, ajungeau în buzunarele proprietarului din Stockholm.

— Floare la ureche. Toate detaliile sunt în dosar. OK?

— OK, a zis Ferdinand. Cu o condiție.

— Ce condiție? Îți fac un favor.

— Vernisajul pe care îl are la galerie soția ta, diseară...

— Ce-i cu ea?

— Pot să vin și eu?

— Ești invitat?

— Asta-i chestia. Sunt?

— Mă îndoiesc.

Ferdinand s-a oprit brusc, ieșind din raza mea vizuală. Mi-am văzut de drum, știind că rămăsese în urmă cu brațele desfăcute în lături, urmărindu-mă cu privirea și rumegând ideea că, iarăși, n-o să poată

închina un pahar de șampanie cu crema orașului Oslo, reginele nopții, cu vedetele și cu bogătașii, că nu se va scălda în farmecul care înconjura vernisajele Diane și nici nu va intra în contact cu candidați potențiali pentru slujbe, buni la pat sau de alte împreunări păcătoase. Amărâtul de el.

— Roger?

Fata de la recepție.

— Ai două apeluri. Unul...

— Nu acum, Oda, am zis fără să mă opresc. O să lipsesc trei sferturi de oră. Nu prelua niciun mesaj.

— Dar...

— O să sune iarăși dacă e important.

O fată arătoasă, Oda noastră, însă mai are de învățat. Sau îi zice, parcă, Ida?

2. În domeniul serviciilor

Gustul apăsător, salin al gazelor de eșapament în aerul toamnei îmi isca în minte noțiuni precum marea, extracțiile de hidrocarburi și produsul intern brut. Lumina scânteietoare a soarelui cădea pieziș pe sticlăria clădirilor de birouri, întinzând dreptunghiuri colțuroase de umbră peste ceea ce fusese cândva parcul industrial. Acum era un soi de cvartal urban cu magazine exagerat de scumpe, apartamente exagerat de scumpe și birouri excesiv de scumpe destinate unor consultanți din cale-afară de piperati. De unde mă aflam puteam zări săli de fitness, toate pline ochi din zori și până în seară. Un tinerel într-un costum Corneliani și cu ochelari de tocilar cum erau la modă m-a salutat respectuos în trecere și am binevoit să-i răspund cu o înclinare a capului. Habar n-aveam cine era, puteam doar presupune că era de la o altă agenție. Edward W. Kelley, poate? Nimeni, în afara unui recruter, n-ar saluta cu deferență un alt recrutor. Or, ca să fiu mai clar: nimeni altcineva nu mă salută; nu mă cunosc. Am, mai întâi, un cerc de cunoștințe foarte limitat atunci când nu sunt cu nevastă-mea, Diana. În al doilea rând, lucrez pentru o companie care – la fel ca a lui Kelley – aparține unei elite, una care evită expunerile în media, una de care crezi că n-ai auzit niciodată până ce nu te califici pentru o poziție de frunte, când primești un telefon de la noi, și numele parcă trezește ceva: Alfa, unde ai mai auzit numele ăsta? Nu la o ședință managerială, în legătură cu numirea unui nou director regional? Ai auzit deci, până la urmă, de noi. Doar că nu știi nimic. Fiindcă discreția e cea mai de seamă dintre virtuțile noastre. Singura pe care o avem. Sigur, mare parte din munca noastră, de la început până la sfârșit, înseamnă minciuni dintre cele mai demne de dispreț, ca de pildă când mă auzi finalizând al doilea interviu cu mantra mea standard: „Ești omul pe care-l vreau pentru postul ăsta. Un post pentru care

nu doar cred, dar știu că ești perfect. Și asta înseamnă că postul e perfect pentru tine. Crede-mă”.

Bine, în regulă, nu mă crede.

Da, socoteam că de Kelley e vorba. Sau de Amrop. Cu un asemenea sacou, se vedea limpede că nu era de la vreuna dintre agențiile cele mari, obosite și neexclusive gen Manpower ori Adecco. Nici de la unele minuscule și foarte de fițe precum Hopeland, altfel l-aș fi știut. Sigur, putea să fie și de la una dintre agențiile mari și destul de mișto, ca Mercuri Urval sau Delphi, sau de la vreo agenție mică, anonimă și deloc mișto dintre cele care recrutează cadre medii și doar arareori au ocazia să concureze cu noi, rechinii. Apoi pierd și se întorc la scormonit după gestionari de prăvălii și directori financiari. Salutându-i respectuos pe cei ca mine, sperând că într-o zi o să ne amintim și-o să le oferim o slujbă.

Nu există niciun clasament oficial pentru recrutori, nu suntem evaluați ca agenții de bursă, nu avem ceremonii unde se decernează premii pentru profesionistul anului, ca la TV și în publicitate. Însă noi știm. Știm cine-i șeful, cine sunt competitorii, cine e pe cale să-și frângă gâtul. Triumfurile se produc în tăcere, funeraliile – într-o liniște asurzitoare. Însă tipul care mă salutase știa că sunt Roger Brown, recrutorul care nu nominalizează decât candidați care obțin postul, care, dacă e necesar, manipulează, forțează, împunge și îndeasă candidatul, cu clienți care se încred implicit în judecata lui, care își pun, fără un moment de îndoială, soarta companiei în mâinile lui și doar ale lui. Ca s-o spunem pe-a dreaptă, nu Autoritatea Portuară din Oslo își numise anul trecut noul director de trafic, nu Avis își investise directorul scandinav și cu siguranță nu autoritățile locale stabiliseră cine să ocupe poziția de director al centralei electrice din Sirdal. Ci eu.

Am decis să-mi fac o notiță mentală despre tipul ăsta. *Costum de calitate. Știe să arate respect cui*

trebuie.

L-am sunat pe Ove de la un telefon public de lângă chioșcul Narvesen, verificându-mi totodată mobilul. Opt mesaje. Le-am șters.

— Avem un candidat, am zis după ce a răspuns Ove. Jeremias Lander, Monolittvein.

— Să verific dacă e în portofoliul nostru?

— Nu, știu că-l aveți. A fost selectat pentru un al doilea interviu mâine. De la douăsprezece la două. Douăsprezece-zero-zero, da. Îmi trebuie o oră. Ai reținut?

— Da. Altceva?

— Chei. Ne vedem la Sushi & Coffee în douăzeci de minute?

— Treizeci.

Am străbătut strada pietruită spre Sushi & Coffee. Motivul pentru care au ales un material care face zgomot mai mare, poluează mai mult și pe lângă asta e mai scump decât asfaltul este, presupun, nevoia de idilic, dorința pentru ceva tradițional, durabil și autentic. Mai autentic, în orice caz, decât împrejurimile, decât maimuțarea asta de cartier în care odată lucrurile erau create din sudoarea frunții, unde produsele erau făurite în șuiere înfierbântate și-n bocăneli de ciocan. Aceștia le-au luat acum locul zumzetele aparatelor de făcut espresso și zăngănitul de fiare de la sala de forță. Fiindcă vorbim aici de triumful serviciilor asupra lucrătorului industrial, de triumful designului asupra crizei de locuințe, de triumful ficțiunii asupra realității. Și-mi place.

Am aruncat o privire la cerceii cu diamante care îmi atrăseseră atenția în vitrina unui magazin de bijuterii aflat vizavi de Sushi & Coffee. Ar aduce perfecțiune urechilor Diane. Și mi-ar aduce mie un dezastru financiar. Am respins ideea, am traversat strada și am intrat în localul care, așa cum îi spune numele, prepară sushi, dar care, de fapt, nu face decât să servească pește mort. Însă împotriva cafelei lor n-aveai ce zice. Înăuntru era pe jumătate plin.

Blonde platinat subțiri, abia venite de la sală, încă în echipament, fiindcă nu s-ar gândi în veci să facă duș acolo, în văzul altora. Ciudat totuși, de vreme ce au cheltuit o avere cu trupurile acelea care celebrează triumful ficțiunii. Aparțin sectorului de servicii, sunt, mai exact, personalul care se ocupă de nevoile soților lor bogați. Dacă le-ar lipsi inteligența ar fi ceva, însă au studiat dreptul, tehnologia informației și istoria artei ca parte a tratamentelor lor de înfrumusețare, au lăsat plătorii de impozite să le finanțeze educația universitară doar pentru a deveni o jucărioară supercalificată și domestică, ce stă acolo și schimbă confidențe despre cum să-și țină tăticii generoși suficient de mulțumiți, îndeajuns de geloși și într-o stare optimă de incertitudine. Asta până ce izbutesc să-i priponească cu vreun copil. Apoi, firește, după copil se schimbă totul, balanța puterii și-a inversat talgerele, bărbatul a fost castrat și apucat bine de căpăstru. Copii...

— Dublu scurt, am zis așezându-mă pe unul dintre scaunele de la bar.

Am privit cu satisfacție, în oglindă, femeile. Sunt norocos. Diana e din cu totul alt aluat decât parazitile astea istețe și cu creiere pustii. A avut tot ce mi-a lipsit mie. O fire sensibilă. Înțelegere. Loialitate. Înălțime. Rezumând, e un suflet frumos într-un corp arătos. Frumusețea ei totuși nu s-ar număra printre cele perfecte, proporțiile îi sunt prea speciale pentru asta. Diana a fost zugrăvită în stil manga, ca acele personaje animate japoneze ca niște păpuși. O față micuță, cu o gură minusculă, îngustă, un năsturel de nas și ochi mari, plini de uimire, care au tendința să se facă și mai mari când e obosită. Din punctul meu de vedere însă, tocmai aceste abateri de la normă fac frumusețea ei să iasă în evidență, să sară în ochi. Ce-o împinsese deci să mă aleagă? Fiu de șofer, student la economie cu rezultate modeste, perspective submediocre și înălțime binișor sub cea medie. Acum cincizeci de ani, o înălțime de un metru șaizeci și opt n-ar fi evocat cuvântul „scund”, nu în mare parte a

Europei, cel puțin. Istoria antropometrică v-ar spune că, acum nicio sută de ani, un metru șaiszeci și opt era într-adevăr înălțimea medie în Norvegia. Situația însă luase între timp pentru mine o întorsătură nefavorabilă.

Că mă alesese într-un moment de nebunie era una, însă cu totul altceva și dincolo de capacitatea mea de înțelegere era gândul că o femeie ca Diana – care ar fi putut avea pe oricine – se putea trezi cu mine în fiecare dimineață și mă putea dori pentru încă o zi. Ce soi de misterioasă orbire o făcea incapabilă să-mi vadă aroganța, firea alunecoasă, slăbiciunea în fața încercărilor sortii, ticăloșia fără cuget atunci când dădeam peste ticăloșie fără cuget? Nu le vedea sau nu putea să le vadă? Sau doar viclenia și iscusința mea făcuseră ca eu, cel real, să aterizez în acest spațiu protejat al iubirii ei? Mai era, firește, și copilul pe care până acum i-l refuzasem. Ce putere aveam, oare, asupra acestui înger care căpătase formă umană? Potrivit Diane, prima oară când ne văzuserăm o fermecaserăm cu amestecul meu contradictoriu de aroganță și ironie autodepreciativă. Când o văzusem pe Diana atunci, la o petrecere studențească din Londra, mi se păruse exact ca femeile așezate aici pe la mese: o frumusețe nordică și blondă din Oslo, studiind istoria artei într-o metropolă internațională, care o mai făcea pe modelul când și când, se opunea războiului, sărăciei și-i plăcea să se distreze și să se simtă bine. Greșeam. Abia după trei ore și vreo șase halbe de Guinness mi-am dat seama de eroare. Era, mai întâi, interesată cu adevărat de arte, aproape până la nivel de tocilară. Se arăta apoi capabilă să-și formuleze articulat frustrarea de a face parte dintr-un sistem care poartă război împotriva unora care nu doresc să facă parte din capitalismul occidental. Diana îmi explicase că exploatarea țărilor sărace de Vestul capitalist minus ajutorul umanitar acordat acestora de același Occident dădeau cu plus. În al treilea rând, Diana arătase că are simțul umorului, genul meu de simț al umorului, o condiție necesară

pentru ca indivizi de teapa mea să pună gheara pe femeii mai înalte de un metru șaptezeci. Iar în al patrulea – și asta fusese neîndoiește cireașa de pe tort – era slabă la limbi străine și bună la gândire logică. Vorbea o engleză poticnită, ca să nu fiu nepoliticos, și-mi spusese, zâmbind, că nici nu-i trecuse prin cap vreodată să se apuce de franceză ori spaniolă. O întrebasesem apoi dacă are creier masculin și dacă-i place matematica. Nu făcuse decât să ridice din umeri, însă insistasem și-i povestisem despre interviuri de angajare la Microsoft unde candidaților li se oferea spre rezolvare o anumită problemă de logică.

— Ideea ar fi să se urmărească și cum rezolvă provocarea candidatul, nu doar dacă o poate rezolva.

— Spune-o atunci, zisese ea.

— Numere prime...

— Stai! Ce-s alea numere prime, că am uitat?

— Numere care se pot împărți doar la ele însele și la unu.

— A, da, spusese fără ca ochii să-i capete acea expresie goală pe care o au adesea femeile când numerele prime sunt introduse în conversație.

Așa că am continuat.

— Numerele prime sunt adesea două cifre consecutive impare. Ca 11 și 13. 29 și 31. Mă urmărești?

— Te urmăresc.

— Există cazuri în care trei numere impare consecutive sunt toate numere prime?

— Normal că nu, a zis ea ducând la gură paharul de bere.

— Așa? De ce nu?

— Mă crezi proastă? Într-o secvență de cinci numere consecutive, unul dintre numerele impare trebuie să fie divizibil cu trei. Mai departe.

— Mai departe?

— Da, care e problema de logică? zisese luând o gură bună de bere și așteptând plină de o curiozitate deloc trucată.

La Microsoft, candidaților li se dau trei minute ca să facă demonstrația pe care ea mi-o oferise în trei secunde. În medie, doar cinci dintr-o sută reușesc. Și cred că în momentul acela mă îndrăgostisem de ea. Țin minte, cel puțin, că mâzgălisem pe șervețel: *Angajată*.

Știusese, în același timp, că trebuie s-o fac să se îndrăgostească de mine chiar acolo, în timp ce eram așezați; de îndată ce m-aș fi ridicat, vraja s-ar fi rupt. Așa că am vorbit. Și-am tot vorbit. Am reușit, vorbind, să mă înalț de-un metru optzeci și cinci. Mă pricep la vorbă. Însă m-a întrerupt în plină vervă.

— Ți place fotbalul?

— Ție...? întrebasesem, perplex.

— QPR joacă cu Arsenal în Cupa Ligii, mâine. Interesat?

— Cum să nu? mă grăbisese să rostesc.

Mă refeream, firește, la ea. De fotbal nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

Purtase o eșarfă cu dungi albastre și albe și răcnise până dăduse în răgușeală, în pâcla tomnatică a Londrei de pe Loftus Road, în vreme ce echipa ei amărâtă, Queens Park Rangers, era călcată în picioare de sora-i mai mare, Arsenal. Îi studiasem fascinat chipul cuprins de înflăcărare, fără să pricep mai mult din tot meciul decât că Arsenal purtau tricouri drăguțe, cu roșu și alb, în vreme ce QPR avea dungi albastre în diagonală pe fundal alb, făcându-i pe jucători să arate ca niște acadele umblătoare.

Întrebasesem, la pauză, de ce nu-și alege o echipă campioană ca Arsenal în locul unei caricaturi caraghioase precum QPR.

— Fiindcă au nevoie de mine.

Chiar așa. *Au nevoie de mine*. Am intuit, în vorbele ei, o înțelepciune pe care n-o puteam cuprinde. Răsese cu râsul ei gălgâit și secase paharul cu bere.

— Sunt ca niște bebeluși neajutorați. Uită-te la ei. Sunt așa de *drăgălași*.

— Și au și țoale de bebeluși, zisesem. Deci... lăsați copiii să vină la mine, asta ți-e deviza în viață?

— Hmm, replicase lăsându-și capul într-o parte și privindu-mă poznaș, ar putea să devină.

Ne întrecuserăm în hohote de râs. Hohote zgomotoase, eliberatoare.

Nu mai țin minte cu ce rezultat s-a încheiat meciul. Sau, de fapt, da: un sărut în fața unui cămin de fete cu reguli stricte de pe Shepherd's Bush. Și o noapte singuratică apoi, nedormită, populată de sălbaticе reverii.

Zece zile mai târziu, îi priveam chipul în lumina pâlpâitoare a unei lumânări înfipte în gâtul unei sticle de vin de pe noptiera ei. Am făcut dragoste pentru întâia oară și ea a ținut ochii închiși, cu o venă de pe frunte umflată și cu variate expresii pe chip, trecând de la furie la durere, în vreme ce șoldul i se izbea de al meu. Aceeași pasiune cu care urmărisese cum e scoasă QPR din competiție. A zis apoi că-i place părul meu. Un refren pe care-l tot auzisem în viață, dar era de parcă acum îl auzeam pentru întâia oară.

Aveau să se scurgă șase luni până să-i spun că, doar fiindcă tata lucra în diplomatie, nu însemna că e neapărat și diplomat.

— Șofer, repetase trăgându-mă spre ea și sărutându-mă pe obraz. Adică poate împrumuta limuzina ambasadorului ca să ne ia de la biserică?

Nu răspunsesem atunci, însă în primăvara aceea ne-am căsătorit, mai mult de formă decât fastuos, la biserica St Patrick din Hammersmith. Lipsa de fast se datora faptului că o convinsesem pe Diana să facem o nuntă fără prieteni și familie. Fără Tati. Doar noi, puri și inocenți. Diana însufletea atmosfera, era în formă; era într-una de zile mari, strălucea cât doi sori și-o lună pe deasupra. Norocul făcea că și QPR fusese promovată în aceeași după-amiază, iar taxiul s-a târât până la cuibușorul ei din

Shepherd's Bush printr-o procesiune veselă de flamuri și steaguri în culori de acadea. Voioșie mare peste tot. Abia după ce ne mutaserăm înapoi în Oslo, Diana adusese vorba, pentru prima oară, de copii.

M-am uitat la ceas. Ove ar fi trebuit să ajungă. Am ridicat ochii spre oglinda din spatele teighelei și i-am întâlnit pe cei ai unei blonde. Privirile ni s-au încrucișat cam cât trebuia ca să ne dăm seama dacă vrem sau nu. Atrăgătoare în stil pornografic, operații estetice de calitate. Nu voiam. Așa că ochii mi-au alunecat mai departe. Așa și începuse, de fapt, singura și rușinoasa mea aventură: cu ochi ațintiți prea mult. Primul act se produsese la galerie. Al doilea aici, la Sushi & Coffee. Actul trei avusese deznodământul într-un apartament din Eilert Sundtsgate. Lotte aparținea acum trecutului, în ce mă privea, și una ca asta n-avea să se mai întâmple în veci. Mi-am rotit privirea prin încăpere și m-am oprit.

Ove stătea la o masă de lângă ușă. Voia să atragă atenția, citind ostentativ *Dagens Næringsliv*, un ziar financiar. O idee amuzantă în sine. Ove Kjikerund era nu doar teribil de plictisit de oscilațiile acțiunilor și obligațiunilor, ca și de mai tot ce se petrecea în așa-numita societate, dar abia dacă reușea să citească. Sau să scrie. Încă văd în fața ochilor CV-ul cu care aplicase pentru slujba de șef al securității la Tripolis: avusese atâtea greșeli de ortografie, că mă bușise râsul.

M-am lăsat să alunec de pe scaunul înalt și m-am apropiat de masa lui. Împăturise ziarul. Am arătat spre gazetă cu bărbia. A răspuns cu un surâs fugar, indicând că isprăvisese cu ea. Am luat fără o vorbă ziarul și m-am întors la locul meu de la bar. Am auzit, un minut mai târziu, cum se deschide ușa și, când m-am uitat iarăși în oglindă, am văzut că Ove Kjikerund nu mai era. Am răsfoit printre paginile cu cotații bursiere, apucând discret cheia care-mi fusese lăsată și strecurând-o în buzunarul sacoului.

M-am întors la birou, unde mă așteptau, pe telefonul mobil, șase mesaje text. Pe cinci le-am șters fără să le citesc și l-am deschis pe cel de la Diana.

*Nu uita de vernisajul din seara asta, scumpule.
Ești mascota mea norocoasă.*

Adăugase și un emoticon cu ochelari de soare, una dintre sofisticările telefonului Prada pe care i-l dăruisem cu ocazia celei de-a treizeci și una aniversări, în vara asta. „Exact asta am vrut!” zisese deschizând darul. Știam însă amândoi ce voia. Și ce n-aveam de gând să-i ofer. Însă mințise și mă sărutase. Ce altceva îi mai poți cere unei femei?

3. Vernisaj

Un metru șaizeci și opt. Nu-mi trebuie un psiholog cu creierul mort să-mi explice că există un factor compensator implicat, că statura mică e un imens brânci motivațional. Un număr surprinzător de mare de capodopere artistice ale umanității au fost create de indivizi mărunței. Am cucerit imperii, am cugetat gândurile cele mai istețe, ne-am tras-o cu cele mai frumoase stele ale ecranului: am fost, pe scurt, întotdeauna în căutarea pantofilor cu cele mai înalte tocuri. O groază de idioți au făcut descoperirea că unii orbi sunt dăruți pentru muzică și că unele persoane cu autism pot rezolva în cap radicali, iar asta i-a dus la concluzia că toate handicapurile sunt binecuvântări deghizate. Asta, în primul rând, e un nonsens. În al doilea rând, nu sunt totuși un pitic, ci doar puținel sub înălțimea medie. În al treilea, mai bine de șaptezeci la sută dintre toți cei care ocupă poziții de conducere au o înălțime peste medie. Înălțimea corelează pozitiv, potrivit studiilor, și cu inteligența, venitul obținut și nivelul de popularitate. Când nominalizez pe cineva pentru un post de top, înălțimea este unul dintre cele mai importante criterii. Înălțimea duce cu gândul la respect, încredere și autoritate. Oamenii înalți sunt vizibili, nu se pot ascunde, sunt stăpâni, n-au răutate în ei, trebuie să iasă în evidență, să fie luați la socoteală. Oamenii scunzi se foiesc în mîlul de pe fundul apei, au planuri ascunse, liste de priorități care se învârt în jurul faptului că sunt scunzi.

Astea toate, firește, sunt numai tâmpenii, însă când propun un candidat, nu o fac fiindcă persoana în cauză ar fi cea mai bună, ci fiindcă ea va fi angajată de client. Le furnizez un cap îndeajuns de bun, plasat pe corpul pe care și-l doresc. Capul nu au calitatea să-l judece; corpul îl văd cu ochii lor. La fel ca putred-de-bogații așa-ziși cunoscători într-ale artelor de pe la expozițiile Diane, care nu au calificarea să-și dea cu părerea despre portret, însă

sunt în stare să citească semnătura artistului. Lumea e plină de tipi care dau bani grei pe tablouri proaste făcute de artiști buni. Și de căpățâni mediocre cocoțate pe trupuri înalte.

Am condus noul meu Volvo S80 în sensul giratoriu, apoi am început să urc spre proaspăta, arătoasă și parcă prea costisitoare noastră casă din Volksenkollen. Am cumpărat-o fiindcă Diana căpătase, când ne duseserăm la vizionare, o expresie îndurerată. Vena de pe frunte, cea care avea tendința să se lătească ori de câte ori făceam dragoste, i se albăstrise și zvâcnea deasupra ochilor ei migdalați. Ridicase brațul drept și-și potrivise după ureche o şuviță scurtă de păr de culoarea paielor, încercând parcă să audă mai bine, să asculte atentă, să se asigure că ochii n-o înșelau; că asta era casa pe care-o tot căutase. Nici nu mai fusese nevoie să spună ceva; știusem îndată că ăsta ne este căminul. Chiar și după ce sclipirea din ochi i se stinsese când agentul imobiliar ne informase că au deja o ofertă de un milion și jumătate peste prețul de pornire, știusem că trebuie s-o cumpăr pentru ea. Fiindcă era singura jertfă pe care o putusem face ca s-o conving să nu aibă copilul pe care și-l dorea. Nu-mi mai amintesc ce argumente am folosit atunci în favoarea avortului, știu doar că niciunul nu era adevărat. Lucrurile stăteau, de fapt, astfel: eram două persoane care ocupau un spațiu exorbitant de 320 de metri pătrați, unde nu era loc pentru copil. Nici pentru copil și nici pentru mine. O știam pe Diana. E, spre deosebire de mine, de o perversă monogamie. Aș fi urât copilul ăla din prima zi. Așa că, în loc de asta, am preferat să-i ofer un nou început, un cămin și o galerie.

Am virat pe alee. Ușa de la garaj, care simțise de mult apropierea mașinii, s-a deschis automat. Automobilul a alunecat în întunecimea răcoroasă și motorul a emis un ultim zumzet în vreme ce poarta metalică s-a închis în urma mea. Am ieșit pe ușa din dos a garajului și-am pornit pe cărăruia pietruită spre casă. O construcție magnifică, de epocă, din

1937, proiectată de Ove Bang, arhitectul funcționalist care considera costul mai puțin important decât estetica, fiind astfel un suflet pereche al Diane.

M-am gândit adesea că am putea vinde tot și să ne mutăm într-un loc ceva mai normal, mai mic, ba chiar mai practic. Însă ori de câte ori vin acasă și e ca acum, cu cerul jos, toamnă, care face contururile să se deslușească limpede, cu jocul ăsta de lumini și umbre și pădurea în veșmânt de toamnă în spate, ferecată în aur și aramă, știu că nu e cu putință. Că nu m-aș putea opri. E simplu, o iubesc pe Diana și n-aș putea proceda altminteri. Cu asta venea și restul: casa, gaura neagră financiară reprezentată de galerie, costisitoarele și deloc necesarele mele demonstrații ale iubirii și ale unui stil de viață pe care nu ni-l puteam permite. Și toate asta ca să-i alin oful.

Am descuiat, mi-am azvârlit pantofii din picioare și-am dezactivat alarma în cele douăzeci de secunde pe care le aveam la dispoziție înainte să se declanșeze. Negociasem mult codul cu Diana, înainte de a ajunge la o înțelegere. Ea voise DAMIEN, după artistul preferat, Damien Hirst, eu însă știam că era numele pe care i-l dăduse bebelușului nostru avortat și insistasem să ne oprim asupra unui șir oarecare de cifre și litere imposibil de ghicit. Și cedase. Ca întotdeauna când mă țineam pe poziție, când îmi încordam mușchii. Diana nu se încorda. Era moale. Nu slabă, însă moale și flexibilă. Ca argila, pe care și cea mai ușoară apăsare lasă urme. Lucrul ciudat era că se făcea mai mare și mai puternică pe măsură ce lăsa de la ea tot mai mult. Iar eu deveneam mai slab. Până ce ajunsese să mă domine, cu statura de înger gigant, pe un firmament împestrițat cu vinovății, datorii și remușcări. Și oricât aș fi trudit, oricâte capete aduceam acasă la capătul zilei, oricâte bonusuri aș fi încasat de la biroul central din Stockholm, nu era destul ca să-mi asigure mântuirea.

Am urcat la etaj, unde se află camera de zi și bucătăria, mi-am scos cravata, am deschis frigiderul Sub-Zero și m-am servit cu o sticlă de San Miguel. Nu obișnuitul Especial ci 1516, berea extralight pe care o preferă Diana fiindcă e fabricată conform legii purității. Din camera de zi mi-am aruncat privirea spre grădină, spre garaj și spre vecini. Oslo, fiordul, Skagerrak, Germania, lumea întreagă. Și mi-am dat seama că isprăvisem deja berea.

Am luat încă una și-am coborât la parter, să mă schimb pentru vernisaj.

Am observat, trecând pe lângă Camera Interzisă, că ușa e crăpată. Am împins-o și am remarcat imediat că Diana pusese flori proaspete în fața micuței siluete de piatră aflate pe masa joasă, ca un altar, de sub cadrul ferestrei. Masa e singura piesă de mobilier din cameră și chipul de piatră arată ca un copil care arborează zâmbetul mulțumit al lui Buddha. Lângă flori am văzut o pereche de pantofiori de copil și o zornăitoare galbenă.

Am intrat, am luat o înghițitură de bere, m-am lăsat pe vine și mi-am trecut degetele peste suprafața netedă a capului statuetei. Era o *mizuko jizo*, întruchipare care, potrivit tradiției japoneze, protejează copiii avortați, *mizuko* – care înseamnă „copilul apei”. Îl adusesem după o „vânătoare de capete” lipsită de succes de la Tokio, în primele zile de după avort, când Diana era zdrobită încă, socotind că o va alina într-o câtva. Engleza vânzătorului fusese prea proastă ca să înțeleg toate amănuntele, însă tradiția japoneză pare să spună că, atunci când fetusul moare, sufletul copilului revine la starea sa fluidă originală – devine un copil al apei. Care – dacă bagi în combinație și-un pic de budism în stil japonez – așteaptă renașterea. Între timp, trebuie să execuți ceva numit *mizuko kuyo*, ceremonii și ofrande simple menite să apere sufletul copilului nenăscut și, totodată, să-i apere pe părinți de răzbunarea copilului apei. Despre asta nu i-am spus o vorbă Dianei. Fusesem fericit la început, iar ea păruse să-și găsească îmbărbătare în figurina de

piatră. Însă, cum al său *jizo* devenise treptat o obsesie și ceruse să și-l instaleze în dormitor, trebuise să pun piciorul în prag. Declarasem că, de acum înainte, nu mai are voie să se roage și să aducă ofrande figurinei. Deși nu fusesem foarte strict în această privință. Fiindcă știam c-aș fi putut s-o pierd pe Diana. Iar asta ar fi fost de neiertat.

Am intrat în biroul meu, am pornit computerul și-am căutat pe net până ce-am găsit o imagine de înaltă rezoluție a *Broșei* lui Edvard Munch, lucrare cunoscută și sub numele de *Eva Mudocci*. Trei sute cincizeci de mii pe piața legală. Ceva peste două sute de mii pe piața mea. Cincizeci la sută tăinuitorului, apoi alți douăzeci la sută lui Kjikerud. Optzeci de mii pentru mine. Așa se împărțea de obicei; nu prea merita efortul și cu siguranță nu merita riscul. Imaginea era alb-negru. 58 de centimetri pe 45. Cam cât o foaie A2. Optzeci de mii. Prea puțin ca să plătesc următoarea tranșă a ipotecii. Și nici pe departe suficient pentru acoperirea deficitului de anul trecut al galeriei, sumă pe care îi promisesem contabilului s-o plătesc pe parcursul lunii noiembrie. Nu știu de ce, dar și intervalele de timp dintre aparițiile unor tablouri decente se tot lungeau. Ultima lucrare, *Model pe tocuri* de Søren Onsager, ajunsese cu mai bine de trei luni în urmă și, chiar și aceea, abia dacă adusesse șaiszeci de mii.

Trebuia să se întâmple ceva, și repede. QPR trebuia să înscrie un gol jalnic, din ofsaid neobservat de arbitru, care – pe merit ori nu – să-i trimită în finală. Auzisem de asemenea întâmplări. Am oftat și-am trimis la imprimantă *Eva Mudocci*.

Urma, la serată, șampanie, așa că am sunat cerând un taxi. Am urcat în mașină, am spus numele galeriei, ca de obicei – o modalitate de a ne testa abilitățile în vânzări – însă, tot ca de obicei, șoferul n-a făcut decât să se uite la mine în oglindă, nedumerit.

— Erling Skjalgssonsgate, am oftat.

Discutasem cu Diana despre locație cu mult timp înainte ca ea să fi ales sălile. Voisem să mă asigur că galeria o să se afle pe axa Skillebekk-Frogner, fiindcă aici găsești clienți cu dare de mână și alte galerii de un anume *niveau*. Să ai sediul în afara acestui tărâm poate însemna, pentru o galerie nouă, moartea. Idealul Diane fusese Serpentine Gallery din Hyde Park-ul londonez și se arătase decisă că galeria nu va da către vreuna dintre arterele comerciale aglomerate gen Bygdøy allé ori Gamle Drammensvei, ci se va situa pe o stradă liniștită, unde să fie loc de contemplație. Pe lângă asta, un spațiu mai retras pune accent pe exclusivism, arăta că e un loc pentru inițiați, cunoscători.

Mă declarasem de acord, gândindu-mă că, măcar, chiria nu mă va ruina cu totul.

Asta până ce adăugase că, în acest caz, ar mai putea rămâne ceva bani pentru niște metri pătrați suplimentari de salon, unde să poată da recepții după vizionările private. De fapt, pusese deja ochii pe un spațiu din Erling Skjalgssonsgate, unul perfect, cel mai bun dintre cele mai bune. Mie îmi revenise plăcerea de a boteza locul: Galleri E. E vine de la Erling Skjalgssonsgate. Formularea imita totuși denumirea celei mai bine administrate galerii din oraș, Galleri K și arăta, speram eu, că ne adresam clienților înstăriți, moderni și care țin la calitate.

Nu mai adusesem vorba despre faptul că pronunția în norvegiană făcea numele să sune a *galeria*. Diane nu-i plăceau genul ăsta de remarci ieftine.

Contractul fusese semnat, laborioasa muncă de decorare inițiată și prăbușirea noastră financiară, asigurată. Am observat, când taxiul a oprit în fața galeriei, mai multe automobile Jaguar și Lexus parcate decât de obicei. Semn bun, deși firește că s-ar fi putut datora vreunei recepții pe la ambasadele învecinate ori poate că Celina Midelfart dădea o petrecere în fortăreața sediului ei.

Prin sistemul de sonorizare se prefira muzică ambientală din anii '80, la un volum plăcut de scăzut. Urmau Variațiunile Goldberg. Pregătisem cu mâna mea CD-ul pentru Diana.

Locul era deja destul de animat, deși nu se făcuse decât opt jumătate seara. Tot un semn bun – clientela de la Galleri E nu apare de obicei decât după nouă și jumătate. Diana îmi explicase că vizionările private care gem de lume sunt considerate vulgare; cele la care lumea nu dă buzna accentuează senzația exclusivistă. Mie mi se părea însă că dacă erau mai mulți oameni, aveau să se vândă mai multe tablouri. Am salutat în dreapta și-n stânga, fără să-mi răspundă cineva, și-am apucat-o glonț spre barul mobil. Barmanul permanent al Diane, Nick, mi-a întins un pahar cu șampanie.

— Scumpă? am zis, gustând bulele amărui.

— Șase sute.

— Am face bine să și vindem ceva tablouri, am zis. Cine-i artistul?

— Atle Nørum.

— Îi știu numele, Nick, doar că nu știu cum arată.

— Acolo e, a spus Nick înclinându-și spre dreapta capul negru ca abanosul. Lângă soția ta.

Am băgat de seamă că artistul era o namilă de om cu barbă, dar atâta tot. Fiindcă ea îl eclipsa.

O pereche de pantaloni albi de piele îi strângeau picioarele lungi și zvelte, făcând-o să pară chiar mai înaltă decât era. Buclele îi cădeau de ambele părți ale bretonului tăiat drept, iar rama asta perpendiculară întărea impresia de bandă desenată japoneză. Sub lumini, bluza largă de mătase licărea aproape albastrui pe umerii ei înguști și musculoși și pe sâni, care păreau din profil două valuri perfect formate. Dumnezeu, ce bine i-ar fi stat cu cerceii ăia cu diamante!

Fără tragere de inimă, privirea mi s-a desprins de ea și-a început să scaneze restul sălii. Invitații stăteau în picioare, în fața tablourilor, conversând politicoși. Finanțiști bogați, de succes (la costum și cravată) și vedete de soiul potrivit (sacou și tricou

de firmă), dintre cei care realizaseră ceva în viață. Femeile (rochii de designer) erau actrițe, scriitoare sau politiciene. Se ivise și stolul de tineri artiști rebeli, așa-zis promițători și cu reputație de coate-goale (blugi găuriți, tricouri cu slogane), șleahta celor pe care-i numeam, în sinea mea, QPR. Când, la început, strâmbasem din nas la vederea acestor elemente pe lista invitaților, Diana argumentase că ne trebuie „ceva sare și piper”, niște viață, ceva un pic mai primejdios decât sponsori ai artelor frumoase, investitori calculați și cei apăruiți doar ca să-și cosmetizeze un pic imaginea publică. În regulă, numai că știam că cei din șleahta asta fuseseră îngăduiți aici doar fiindcă se rugaseră de Diana să fie invitați. Și cu toate că Diana era conștientă că veniseră să agațe cumpărători pentru operele proprii, se știa bine că soția mea nu e în stare să refuze dacă i se cere un serviciu. Am băgat de seamă câțiva inși – bărbați mai ales – care aruncau când și când priviri furișe către Diana. N-aveau decât. Era mai de soi decât orice aveau ei să capete vreodată de la viață. Nu era doar o presupunere, ci un fapt logic solid: soția mea era crema cremelor. Și îmi aparținea doar mie. Am încercat să nu mă chinui singur, găsind deocamdată liniștea sufletească pentru că ea părea să fie oarbă, mereu, la atențiile lor.

I-am numărat pe bărbații cu cravate. Ei sunt, de regulă, cumpărătorii. Metrul pătrat de lucrare a lui Nørum face cam cincizeci de mii. Cu cincizeci la sută comision dat galeriei n-ai nevoie să vinzi foarte mult pentru ca seara să devină profitabilă. Altfel spus: ar fi fost bine ca lucrurile să stea așa, fiindcă artiști precum Nørum nu se găsesc pe toate drumurile.

Șiruri de oameni intrau acum pe uși, așa că a trebuit să-i las să avanseze către tava cu paharele de șampanie.

Am pornit agale spre soția mea și spre artistul seriei, ca să-i spun că sunt un admirator înfocat de-ai lui. O exagerare, evident, dar nu o minciună

gogonată; tipul se pricepea, asta era neîndoielnic. Însă, tocmai când dădeam să-i întind mâna, artistul a fost înhățat de un bărbat care vorbea cu stropi, pe care era evident că-l știe, și târât către o femeie care chicotea, părând să aibă nevoie la toaletă urgent.

— Arată bine, am zis oprindu-mă lângă Diana.

— Bună, scumpule.

Mi-a zâmbit din înalt, apoi le-a indicat cu un gest gemenelor să mai dea un tur cu aperitivele. Sushi ieșea din discuție, însă sugerasem un nou furnizor algerian, nord-african cu influențe franțuzești. Foarte picant, în toate sensurile. Vedeam însă că iarăși comandase mâncare de la Bagatelle. Era bună și asta, firește. Doar că de trei ori mai scumpă.

— Vești bune, dragostea mea, a zis strecurându-și palma în mâna mea. Mai ții minte postul de care mi-ai povestit, disponibil la firma aceea din Horten?

— Pathfinder, da. Ce-i cu ea?

— Le-am găsit candidatul perfect.

Am privit-o cu ușoară uimire. Ca recrutor, firește că foloseam uneori portofoliul de clienți al Diane și cercul ei de cunoștințe, care număra o mulțime de ștabi într-ale afacerilor, fără să mă mustre vreun pic conștiința; că doar eu, până la urmă, finanțam gaura asta în buget. Neobișnuit era că Diana însăși găsisese un candidat anume pentru o slujbă anume.

Diana m-a luat de braț, s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Îl cheamă Clas Greve. Tată olandez, mamă norvegiană. Sau viceversa. În fine... Nu mai lucrează de trei luni și tocmai s-a mutat în Norvegia ca să renoveze o casă moștenită. A fost președintele uneia dintre cele mai mari companii europene în domeniul tehnologiei GPS, cu sediul la Rotterdam, coproprietar al companiei înainte să fie cumpărată, în primăvara asta, de americani.

— Rotterdam, am zis, sorbind din șampanie. Cum se numește compania?

— HOTE.

Mai că mi-a rămas șampania în gât.

— HOTE? Ești sigură?

- Destul de sigură.
- Ai numărul tipului?
- Nu.

Am gemut. HOTE. Pathfinder declarase HOTE compania lor europeană model. Cum era acum cazul cu Pathfinder, HOTE fusese o afacere mică în domeniul tehnologiei, specializată în furnizarea de tehnologie GPS către industria de apărare europeană. Un fost președinte de-acolo ar fi fost ideal. Și era urgent. Toate agențiile de recrutare susțin că nu primesc însărcinări decât dacă au exclusivitate, fiindcă e condiția necesară unei munci serioase, sistematice. Însă, dacă morcovul e suficient de mare și de portocaliu, când salariul anual brut începe să se apropie de șapte cifre, își cam calcă pe principii cu toții. Și poziția de conducere la Pathfinder era impozantă, extrem de portocalie și deosebit de competitivă, însărcinarea fusese lăsată în grija a trei agenții: Alfa, ISCO și Korn/Ferry International. Trei dintre cele mai bune. De aceea, în situația de față, nu era vorba doar despre bani. Ori de câte ori suntem plătiți în funcție de rezultat, încercăm să obținem ceva parale care să acopere costurile activităților noastre și-apoi încă o sumă în caz că prezentăm clienților un candidat potrivit necesităților lor. Însă plata serioasă se face doar dacă firma oferă postul persoanei recomandate de noi. N-am nimic împotrivă, însă chestiunea, de fapt, se reduce *cu adevărat* la atât: trebuie să câștigi. Să fii cel mai tare din parcare. Ăla cu tocurile cele mai înalte.

M-am aplecat spre Diana:

— Auzi, scumpo, asta-i important. Ai cumva idee cum să dau de el?

A chicotit:

— Ce drăguț ești când începe să te intereseze ceva, dragule.

— Știi unde...

— Firește.

— Unde, unde?

— Uite-l, e chiar acolo, a zis arătând cu mâna.

În fața unuia dintre tablourile atât de expresive ale lui Nørum – înfățișând o scenă sado-masochistă cu un bărbat legat, sângerând, cu cagulă sado-maso pe cap – poposise o siluetă zveltă, cu spinarea dreaptă, la costum. Lumina i se reflecta în țeasta lucioasă, bronzată. La tâmpile avea păienjenișuri de vene groase. Costumul era făcut la comandă. La Savile Row, am presupus. Nu purta cravată.

— Să-l aduc încoace, dragul meu?

Am dat din cap că da și am privit-o în acțiune. M-am pregătit. Am băgat de seamă ușoara plecăciune grațioasă pe care a făcut-o când Diana s-a apropiat și a arătat cu degetul. S-au îndreptat apoi spre mine. Am zâmbit, nu prea larg însă, și-am întins ușor mâna, cu puțin înainte să se oprească în fața mea, însă nu înainte de vreme. Corpul mi s-a răsucit spre el, privirea mea i-a căutat ochii. Șaptezeci și cinci la sută.

— Roger Brown, mă bucur să vă cunosc, am zis pronunțându-mi numele și prenumele în stil englezesc.

— Clas Greve. Plăcerea e de partea mea.

În afara acestui salut formal deloc după tipic norvegian, nivelul său de stăpânire a limbii era aproape perfect. Palma îi era caldă, uscată, strângerea de mână fermă, însă nu din cale-afară de puternică, cu durata recomandată de trei secunde. Ochii îi erau calmi, curioși, alerti; iar zâmbetul, prietenos fără să pară forțat. Mă puteam plânge doar de faptul că nu era atât de înalt pe cât sperasem. Un pic sub un metru optzeci, cam dezamăgitor dacă țineai seama că olandezii sunt campioni mondiali la înălțime, cu o medie de 183,4 centimetri.

S-a auzit un acord de chitară. Un G11sus4 mai exact, acordul cu care începe piesa „A Hard Day's Night” de pe albumul cu același nume, din 1964, al trupei Beatles. Știam asta fiindcă eu descărcasem soneria pe telefonul Prada și-o selectasem ca ton de apel înainte de a-i dăruii mobilul soției mele. Diana a ridicat la ureche obiectul subțire, elegant, a lăsat

bărbia în piept în semn că-și cere scuze și s-a retras câțiva pași mai încolo.

— Înțeleg că abia v-ați mutat, *herr* Greve.

Mă auzeam vorbind ca într-o piesă veche de teatru radiofonic, folosind desuetele formule de politețe norvegiene, însă în partea introductivă a ofertei de vânzări e important să te adaptezi și să-ți asumi o poziție mai modestă. Metamorfoza avea să se producă destul de curând.

— Am moștenit apartamentul bunicii din Oscarsgate. E pustiu de câțiva ani și trebuie renovat.

— Înțeleg.

Am ridicat din sprâncene, zâmbitor și curios, însă nu insistent. Doar cât trebuie. Dacă era să respecte codul social, ar fi trebuit ca acum să-mi răspundă cu încă un crâmpei de informație.

— Da, a zis Greve. E o pauză plăcută după atâția ani de trudă.

Nu vedeam niciun motiv pentru care să nu trec direct la subiect.

— La HOTE, din câte înțeleg.

Mi-a aruncat o privire într-o câțva surprinsă.

— Cunoașteți compania?

— Agenția de recrutare pentru care lucrez îi are clienți pe cei de la Pathfinder, competiția. Ați auzit de ei?

— Cât de cât. Au sediul în Horten, dacă nu greșesc. O companie mică, dar competentă, așa e?

— Cred că s-au dezvoltat binișor în lunile de după ce a ieșit firma dumneavoastră din circulație.

— Lucrurile se mișcă iute în industria GPS, a spus Greve, rotind între degete paharul de șampanie. Toți se gândesc doar la extindere. Deviza este „Extinde-te sau crapă”.

— Așa am înțeles și eu că ar fi. Poate de aceea a fost vândută HOTE?

Zâmbetul lui Greve a iscat pe chipul său bronzat, în jurul ochilor albastru-deschis, o rețea de riduri fine.

— Cea mai rapidă cale de creștere este, după cum știți, să te lași cumpărat. Experții au ajuns la

concluzia că acele companii GPS care nu se regăsesc în primele cinci locuri pe listă la doi ani de la înființare au șanse mari să fie ruinate.

— Parcă n-ați fi de acord...

— Cred că inovația și flexibilitatea sunt cele mai importante criterii pentru supraviețuire. Și astfel, atâta vreme cât există suficiente fonduri, e mai nimerită o unitate mică și ușor adaptabilă decât una de dimensiuni mari. Trebuie să vă mărturisesc că, deși m-am îmbogățit vânzând HOTE, n-am fost de acord cu vânzarea și mi-am dat demisia imediat după aceea. Nu sunt, se pare, sincronizat cu gândirea actuală...

Din nou surâsul acela care-i înmuia exteriorul dur însă bine îngrijit.

— Ori poate că am eu impulsuri de luptător de gherilă. Tu ce crezi?

Renunțase la pluralul de politețe. Un semn bun.

— Știu doar că Pathfinder caută un șef nou, am zis făcându-i lui Nick un semn că ne mai trebuie șampanie. Cineva care să reziste la presiunile companiilor străine.

— Așa?

— Iar mie mi se pare că ai fi un candidat foarte promițător. Interesat?

Greve a izbucnit în râs, un râs molipsitor.

— Să mă ierți, Roger, dar am un apartament de renovat.

Numele de botez.

— Nici n-am crezut că o să te intereseze poziția, Clas. Dar m-am gândit că nu strică să arunc o vorbă.

— N-ai văzut apartamentul, Roger. E vechi. Și mare. Ieri am găsit o cameră nouă în spatele bucătăriei.

L-am privit. Nu era doar meritul costumului că-l făcea să arate atât de bine; tipul era și în formă. Ba chiar într-o formă, așa zice, de zile mari. Nu se vedeau mușchi proeminenți, ci doar tăria vânoasă care se dezvăluie cu discreție în vasele de sânge de pe gât, în poziția corporală, în bătaile calme ale inimii, în capilarele albastrui, oxigenate de pe dosul

palmelor lui. Cu toate acestea, lăsa să se ghicească, pe sub țesătura sacoului, o forță musculară neobișnuită. Energie, mi-am zis. Energie nemărginită. Mă hotărâsem deja: îl voiam prins în mreje.

— Îți place arta, Clas? am zis, întinzându-i unul dintre paharele cu șampanie aduse de Nick.

— Da și nu. Îmi place arta care dezvăluie ceva. Însă majoritatea lucrurilor pe care le văd pretind că au în posesie un adevăr sau o frumusețe care nu e acolo. O fi fost în mintea artistului, însă lipsește talentul comunicării. Dacă nu văd frumusețe sau adevăr, înseamnă că nu-s acolo și cu asta, basta. Un artist care se tot lamentează că e neînțeleș e aproape întotdeauna un artist slab care, mă tem, a fost înțeleș prea bine.

— Suntem pe aceeași lungime de undă, am zis, ridicând paharul.

— Multora le trec cu vederea lipsa de talent, asta fiindcă, probabil, mi s-a repartizat atât de puțin și mie, a spus Greve, abia înmuindu-și buzele în șampanie. Însă nu și artiștilor. Noi, cei netaleantați, ne câștigăm existența cu trudă și-i plătim pe ei să se joace în locul nostru. Nu zic, așa merg lucrurile. Dar în cazul ăsta trebuie să se joace al naibii de bine.

Văzusem deja destul și știam că rezultatele verificărilor și interviurile amănunțite n-ar fi făcut decât să confirme ce știam. Era omul de care aveam nevoie. Nici dacă li s-ar fi dat doi ani celor de la ISCO ori de la Mercuri Urval n-ar fi izbutit să descopere un candidat atât de perfect.

— Știi ce, Clas? O să trebuiască să stăm de vorbă. Asta fiindcă a insistat Diana, am zis și i-am întins cartea de vizită.

Nu era nicio adresă trecută, niciun număr de fax ori adresa vreunui site, doar numele meu, numărul de mobil și cuvântul Alfa scris cu litere minuscule într-un colț.

— Ți-am spus că... a dat să zică Greve, examinând dreptunghiul de carton.

— Uite ce e, l-am întrerupt. Nimeni care ține la viață n-o refuză pe Diana. Nu știu despre ce-o să vorbim, probabil despre artă. Sau despre viitor. Ori despre decorațiuni interioare. Știu, întâmplător, niște meseriași excelenți în Oslo, la prețuri dintre cele mai rezonabile. Dar o să vorbim. Ce-ai zice de mâine, la ora trei după-amiază?

Greve s-a mulțumit să-mi zâmbească preț de câteva clipe, apoi cu palma îngustă și-a mângâiat bărbia.

— Credeam că ideea de bază a unei cărți de vizită e să-i ofere celui care o primește suficiente informații cât să poată face o vizită.

Mi-am căutat stiloul Conklin, am scris pe spatele cărții de vizită adresa de la birou și-am privit-o dispărând în buzunarul de la sacoul lui Greve.

— Aștept cu bucurie conversația noastră, Roger, dar acum trebuie s-o șterg acasă și să mă întăresc psihic ca să mă iau la harță cu tâmplarii în polonă. Spune-i la revedere din partea mea fermecătoarei tale soții.

Greve s-a înclinat țeapăn, aproape militărește, s-a răsucit pe călcâie și a pornit spre ușă.

Diana mi s-a alăturat în vreme ce îl urmăream cu privirea.

— Cum a mers, dragule?

— E un specimen fantastic. Uită-te numai cum pășește. Ca o felină. Perfect.

— Asta înseamnă că...?

— A pretins, chiar, că nu l-ar interesa postul. Doamne, îi vreau capul pe perete, trofeu, împăiat și cu dinții rânjiți.

Ea a bătut din palme, bucuroasă ca o fetiță.

— Am ajutat deci? Chiar am contribuit cu ceva?

Am întins brațele și am cuprins-o pe după umeri. Sălile erau vulgar, miraculos de pline.

— Te declar oficial vânătoreasă de capete, floricea mea. Cum merg vânzările?

— În seara asta nu vindem nimic, nu ți-am spus?

Am sperat, o secundă, că nu auzisem bine.

— E doar o... expoziție?

— Atle n-a vrut să renunțe la niciunul dintre tablouri, a zâmbit ea, parcă cerându-și iertare. Și îl înțeleg. Presupun că nici tu n-ai vrea să renunți la ceva atât de frumos, așa e?

Am închis ochii și-am înghițit în sec. Am încercat să-mi umplu mintea cu gânduri pașnice.

— Crezi că a fost o prostie, Roger? i-am auzit vocea descumpănită, apoi pe mine răspunzând:

— Ba deloc.

I-am simțit apoi buzele pe obraz.

— Ești așa de bun, dragul meu. Și putem oricum să ne ocupăm mai târziu de vânzări. Vizionarea ne face vizibili și exclusiviști. Ai zis și tu că asta e foarte important.

M-am străduit să zâmbesc.

— Sigur, scumpo. Exclusivitatea e bună.

Am văzut-o cum se luminează la față.

— Și știi ce? Am adus un DJ pentru recepție! Tipul din Blă care pune muzică soul din anii '70, despre care spuneai tu că-i cel mai bun din oraș...

Și-a apropiat palmele una de alta, în vreme ce zâmbetul meu părea pe cale să se detașeze de față, să cadă și să se facă țandări pe jos. Însă, în reflexia paharului ei de șampanie ridicat, l-am văzut la locul lui. Acordul lui John Lennon, G11sus4, s-a auzit iarăși, făcând-o să ducă mâna la buzunarul pantalonilor. Am cercetat-o cu privirea în vreme ce ciripea ceva cuiva care se interesa dacă poate să vină.

— Sigur că poți, Mia! Absolut deloc, ia și bebelușa cu tine. O poți schimba în birou la mine. Sigur că vrem țiște de copii, o să mai învioreze atmosfera! Dar să mă lași s-o iau în brațe, promiți?

Doamne, ce-o mai iubesc pe femeia asta.

Ochii au început iarăși să-mi umble peste cei adunați. Și s-au oprit pe o fețișoară palidă. Putea fi a ei. Lotte. Aceiași ochi umbriți de melancolie pe care-i văzusem, pentru întâia oară, chiar aici. Dar nu, nu era ea. Povestea se sfârșise. Însă imaginea Lottei avea să mă urmărească, precum un câine milog, pentru tot restul serii.

4. Expropriere

— Ai întârziat, a spus Ferdinand de cum am intrat în birou. Și ești și mahmur.

— Jos picioarele de pe masă, am zis dând ocol biroului, pornind computerul și trăgând jaluzelele.

Lumina era acum mai puțin invazivă, așa că mi-am dat jos ochelarii de soare.

— Asta înseamnă că vernisajul a fost un succes? a continuat să mă sâcâie Ferdinand, al cărui glas strident era parcă special conceput să mă străpungă până în centrul durerii din creier.

— S-a dansat pe mese, am zis, uitându-mă la ceas.

Era nouă și jumătate.

— De ce petrecerile cele mai mișto sunt mereu alea la care nu te-ai dus? a oftat Ferdinand. Și-au venit și persoane cu notorietate?

— Adică cele pe care le cunoști tu?

— Celebrități, din astea, idiotule, a zis, fluturându-și afectat încheietura mâinii.

Încetasem să mă mai arăt iritat de felul în care se chinuia să semene cu cineva care are de-a face cu scena.

— Au fost unii, am zis.

— Ari Behn?

— Nu. Încă trebuie să te vezi aici, la douăsprezece, cu Lander și clientul, așa-i?

— Chiar așa. Dar Hank von Helvete a fost? Vendela Kirsebom?

— Gata, afară. Am de lucru.

Ferdinand a arborat o expresie ofensată, însă a făcut cum i-am spus. În clipa în care ușa s-a trântit în spatele lui, m-am apucat să-l caut pe Clas Greve pe internet. După câteva minute, știam că fusese șef și coproprietar al HOTE timp de șase ani, până când compania fusese înstrăinată, că lăsase în urmă o căsnicie cu un model belgian și că fusese campionul militar al Olandei la pentatlon, în 1985. Eram, de fapt, surprins că nu găsesc mai multe acolo. Prea

bine, până la ora cinci, după interogatoriul tip Inbau, Reid și Buckley, versiunea mai edulcorată, urma să aflu tot ce pofteam.

Dar aveam ceva de făcut înainte de asta. O minusculă expropriere. M-am sprijinit de spătar și am închis ochii, îmi plăcea încordarea din timpul acțiunii, însă uram că trebuie să aștept. Inima, chiar în clipa aceea, îmi bătea mai repede decât ar fi fost normal. Un gând mi-a pătruns în minte, că mi-aș fi dorit ca bătaia inimii să se iuțească și mai tare. Optzeci de mii. E mai puțin decât pare. Fac mai puțin, ajunși la mine în buzunar, decât valorează pentru Ove Kjikerud. Uneori mi se întâmplă să-l invidiez pe Ove pentru existența lui simplă, autonomă. A fost primul lucru pe care l-am verificat când l-am intervievat pentru slujba de șef al agenției de securitate: să nu aibă în jur prea multe urechi. Apoi, izbutise să pareze întrebările mele într-un fel care sugera că e la curent cu tehnicile de interogare. Motiv pentru care, verificându-i trecutul, aproape că fusesem uimit când nu-i găsisem numele atașat vreunei condamnări penale. Așa că apelasem la o cunoștință, o femeie pe care o avem neoficial pe statul de plată. Are o slujbă care-i permite accesul la SANSAK, arhiva de repunere în drepturi în care apar toți cei care au fost reținuți și apoi eliberați din custodia poliției, ale căror nume – în ciuda denumirii purtate de arhivă – nu sunt niciodată șterse. Așa a putut să-mi spună că, până la urmă, nu greșisem defel: Ove Kjikerud fusese anchetat de atâtea ori de poliție că învățase pe dinafară modelul de interogatoriu în nouă pași. Kjikerud totuși nu fusese pus niciodată sub acuzație, lucrul care-mi spunea că omul nu e idiot, ci doar extrem de dislexic.

Omul era mai degrabă scund și avea, ca și mine, păr des și negru. Îl bătusem la cap să se tundă înainte să-și înceapă lucrul ca șef al pazei și securității, îi explicasem că nimeni nu are încredere într-un tip care arată de parcă abia s-a întors din turneu cu o trupă de rock obosită. N-avusesem însă

ce să fac cu dinții lui, care-și schimbaseră culoarea de la *snus*, tutun de mestecat suedez. Sau cu fața, lătăreață ca o vâslă și cu o mandibulă proeminentă care uneori îmi dădea impresia că dantura lui pătată de *snus* o să se avânte de una singură prin aer, clănțănind, cam cum face lighioana aceea minunată din filmele *Alien*. Dar asta ar fi fost prea mult de cerut, firește, unei persoane cu ambițiile limitate ale lui Kjikerud. Era leneș. Însă dornic să se îmbogățească. Iar contradicția dintre dorințele lui Ove Kjikerud și atributele personale continua să se adâncească: era delincvent și colecționar de arme cu impulsuri violente, însă își dorea, de fapt, o viață caldută și liniștită. Tânjea după prieteni, ce spun, aproape că implora să aibă prieteni, însă oamenii păreau să simtă că ceva nu e în ordine cu el și se țineau departe. Mai era, pe lângă asta, și un romantic devotat, incurabil, care în ultima vreme își căuta pe la prostituate dragostea. În prezent era îndrăgostit, fără speranță, de o târfă rusoaică cu un program extrem de încărcat, Natașa, pe care refuza s-o înșele în ciuda faptului că ea – din ce-mi dădeam seama – nu-i arătase pic de interes. Ove Kjikerud era ca o mină plutitoare, o persoană fără ancoră, voință sau orice fel de motivație, cineva care se lăsa purtat, la voia întâmplării, spre inevitabilul dezastru. Un om care putea fi salvat doar dacă altcineva i-ar fi aruncat un colac de salvare, dându-i direcție și sens. Unul ca mine. Unul care ar fi putut să numească în postul de șef al securității vreun tinerel sociabil și plin de râvnă. Restul urma să fie simplu.

Am oprit computerul și am ieșit.

— Revin într-o oră, Ida.

În vreme ce coboram treptele, am avut impresia că sunase aiurea. Eram sigur acum că o chema totuși Oda.

La ora douăsprezece, am intrat în parcare din fața unui supermarket Rimi care, potrivit dispozitivului meu de navigare, se afla la exact trei

sute de metri de domiciliul lui Lander. GPS-ul era cadou de la Pathfinder, un soi de premiu de consolare în caz că nu câștigam concursul pentru ungerea noului lor șef, presupun. Îmi făcuseră și un instructaj rapid despre ce era de fapt GPS – sau Sistemul de Poziționare Globală –, explicându-mi cum o rețea de douăzeci și patru de sateliți de pe orbita terestră, cu ajutorul semnalelor radio și ceasurilor atomice, te putea localiza pe tine și dispozitivul tău GPS oriunde pe planetă, cu o eroare de maximum trei metri. Dacă semnalul era recepționat de patru sau mai mulți sateliți, îți putea furniza și înălțimea de la sol, știind adică dacă stai pe jos sau cocoțat într-un copac. Întregul sistem fusese – ca internetul – realizat de armata americană ca să ghideze rachetele Tomahawk, bombele Pavlov și alte pere mălăiește care așteptau să cadă în capul persoanelor potrivite. Pathfinder dăduse de înțeles și că specialiștii lor realizaseră transmițătoare care aveau acces la relee terestre GPS de care nu știa nimeni, o rețea care funcționa pe orice vreme, transmițători care puteau penetra pereții groși ai unei case. Președintele companiei îmi mai spusese și că, pentru a face sistemele GPS să funcționeze, trebuie să ții seama că o secundă pe Pământ nu e tot o secundă pentru un satelit care se deplasează cu viteză prin spațiu, că timpul e distorsionat, că acolo sus se îmbătrânește mai greu. Sateliții demonstrau, de fapt, teoria relativității a lui Einstein.

Automobilul meu Volvo s-a strecurat în șirul celorlalte mașini din aceeași categorie de preț. Am oprit motorul. N-avea să-și amintească nimeni mașina. Am luat dosarul cu coperte negre și am pornit în sus pe deal spre casa lui Lander. Sacoul de la costum mi-l lăsasem în mașină și îmbrăcasem o salopetă albastră simplă, fără însemne. Șapca îmi ascundea părul și nimeni n-avea să fie surprins de existența ochelarilor de soare, de vreme ce ziua era una strălucitoare, de toamnă, dintre cele pe care orașul Oslo e atât de norocos să le aibă. Am coborât totuși ochii în pământ întâlnindu-mă cu una dintre

fetele acelea filipineze care fac cumpărăturile pentru elitele rezidente în suburbii. Însă strada scurtă pe care locuia Lander era, în afară de asta, pustie. Soarele scânteia în ferestrele panoramice. M-am uitat la ceasul Breitling Airwolf pe care mi-l dăruise Diana la cea de-a treizeci și cincea aniversare. Douăsprezece și șase minute. Trecuseră șase minute de când alarma din casa lui Jeremias Lander fusese dezactivată. Se întâmplase fără zarvă, cu ajutorul unui computer din camera tehnică a agenției de pază și protecție, mulțumită unei scurtături digitale care făcea ca deconectarea să nu apară în registrul electronic al opririlor și penelor de curent. Ziua în care îl angajasem pe șeful celor de la firma de securitate Tripoli fusese într-adevăr mană cerească.

M-am apropiat de ușa din față și-am ciulit urechea la ciripitul păsărilor și la un lătrat îndepărtat. Pe parcursul interviului, Lander spusese că nu are niciun angajat pentru menaj și că în casă nu sunt prezenți, în timpul zilei, soția, copiii săi sau vreun câine. Însă nu puteai fi niciodată sigur sută la sută. Lucram, îndeobște, cu un procent de 99,5 la sută, iar nesiguranța jumătății de procent era compensată de afluxul de adrenalină: observam, auzeam și simțeam cu mai multă acuitate.

Am scos la iveală cheia pe care o căpătasem de la Ove la cafenea, cheia de rezervă pe care toți clienții trebuie s-o depoziteze la Tripolis în caz de furt, incendiu sau defecțiune a sistemului când nu sunt acasă. Când am introdus-o în încuietoare și am rotit-o, a scos un țăcănit bine lubrifiat.

Eram în casă. Alarma discretă de pe perete dormea, cu becuțele, ca niște ochi de plastic, stinse. Mi-am tras mânușile pe mâini și le-am prins cu bandă adezivă de mânecile salopetei pentru ca niciun fir de păr răzleț să nu cadă pe podea. Am tras casca de baie, pe care-o aveam sub șapcă, până peste urechi. Lucrul cel mai important era să nu las vreo urmă de ADN. Ove mă întrebase odată dacă n-ar fi fost mai bine să mă rad în cap.

Renunțasem să încerc să-i explic că, în privința Diane, părul meu era ultimul lucru de care-aș fi fost dispus să mă despart.

Aveam timp berechet, însă tot am pornit-o pe culoar cu pași grăbiți. Pe peretele de deasupra casei scării erau agățate niște portrete – probabil ale copiilor lui Lander. Nu pricep și pace ce-i face pe atâția oameni în toată firea să cheltuie bani pe întruchipări măgulitoare și jenant de lacrimogene ale preaiubitei lor progenituri. Le *place* să-și vadă musafirii roșind stânjeniți? Camera de zi era mobilată luxos, însă cam fără viață. În afară de fotoliul tapițat cu stacojiu care arăta ca și cum o femeie țâtoasă și-ar fi desfăcut picioarele ca să dea naștere unui copil, întruchipat, acesta din urmă, de perna mare, pătrată, pentru sprijinit picioarele. Nu cred să fi fost ideea lui Jeremias Lander.

Deasupra fotoliului era atârnat tabloul *Eva Mudocci*, violonista britanică pe care Munch o cunoscuse la începutul secolului trecut și pe care o schițase direct pe piatră când îi făcuse portretul. Văzusem alte copii imprimate ale litografiei, însă abia acum, în lumina asta, mi-am dat seama cu cine seamănă Eva Mudocci. Cu Lotte. Lotte Madsen. Chipul din imagine avea aceeași paloare și privire melancolică precum femeia pe care mi-o ștersesem, cu atâta încrâncenare, din memorie.

Am coborât lucrarea de pe perete și am pus-o pe masă, cu fața în jos. Am decupat-o cu un cutter. Litografia era imprimată pe hârtie bej și rama era una modernă, așa că nu existau șuruburi sau cuie care să trebuiască extrase. Pe scurt, o treabă dintre cele mai simple.

Brusc, tăcerea a fost întreruptă de sunetul unei alarme. O pulsație încăpățânată, fluctuând pe frecvențe între o mie și opt mii de hertzi, un sunet care despică atât de eficient aerul și zgomotul de fundal, că îl poți auzi de la sute de metri distanță. Am înghețat. N-a durat decât câteva secunde, după care alarma din stradă s-a oprit. Probabil o neglijență a proprietarului mașinii.

Mi-am văzut de treabă. Am deschis dosarul, am băgat înăuntru litografia și am scos foaia A2 cu domnișoara Mudocci pe care o imprimasem acasă. În nici patru minute era înrămată și pusă la loc pe perete. Puteau trece săptămâni până ce victimele escrocheriei noastre să descopere cel mai ridicol de evident dintre falsuri. În primăvară, înlocuisem o pictură în ulei, *Cal cu călăreț* de Knut Rose, cu o imagine scanată dintr-un album de artă și mărită. Trecuseră patru săptămâni până să se anunțe furtul. Domnișoara Mudocci avea să fie dată în vileag, probabil, de albeața hârtiei, dar putea să dureze ceva. Și atunci, avea să fie imposibil de stabilit momentul furtului, iar în casă, după ce se făcea de mai multe ori curățenie, n-aveau să se mai găsească urme incriminante de ADN. Fiindcă știam că după ADN o să se uite. Anul trecut, după ce dădusem împreună cu Kjikerud patru spargerii de locuințe în mai puțin de patru luni, inspectorul Brede Sperre – un idiot blond și însetat de atenție publică – declarase în *Aftenpost* că e vorba despre o bandă de profesioniști. Și că, deși valoarea obiectelor sustrase nu era extrem de mare, Brigada Jafari – ca să stârpească din rădăcini problema – utiliza metode de investigație rezervate de obicei cazurilor de omor și capturilor însemnate de droguri. Cetățenii din Oslo puteau fi siguri că se va pune capăt fărâdelegii, declarase Sperre, lăsându-și cârlionții să fluture-n vânt și uitându-se fix la cameră, cu ochi dârji de culoarea oțelului, când i se făcuse fotografia. Evident că nu spusese adevărul: anume că prioritatea asta îi fusese vârâtă pe gât de rezidenții din acele zone, de bogătanii cu influență politică dornici să se protejeze pe ei și pe cei de teapa lor. Și trebuie să admit că tresărisem când Diana, mai devreme în toamna asta, îmi spusese că superbul polițist apărut prin ziare trecuse pe la galerie, dorind să afle dacă încercase s-o iscodească ceva despre clienți și despre ce opere de artă aveau aceștia prin case. Hoții de tablouri, se părea, erau bine informați. Când Diana mă întrebase de ce mă încrunt, îi

răspunsesem cu un zâmbet strâmb și replicasem că nu-mi prea place să știu că am un rival care s-a apropiat la mai puțin de doi metri de ea. Diana, spre surprinderea mea, roșise înainte să izbucnească în râs.

Am revenit la ușa de la intrare, mi-am scos cu grijă casca de baie și mănușile și, înainte să ies, am șters clanțele de amândouă părțile. Strada arăta la fel de încremenită în dimineață, rumenindu-se tomnatic în strălucirea neclintită a soarelui.

Îndreptându-mă spre mașină, mi-am verificat ceasul. 12 și 14 minute. Era un record. Pulsul îmi era rapid, însă regulat. În 46 de minute, Ove avea să activeze alarma în camera tehnică. Și, cam în același interval orar, Lander avea să se ridice în picioare, într-una dintre sălile noastre de interviu, și să strângă mâna președintelui, cu un ultim rând de scuze, înainte de a părăsi biroul nostru și de a ieși de sub controlul meu. Însă rămânea, firește, în lotul meu de candidați. Așa cum îl instruisem, Ferdinand urma să-i explice clientului că e păcat că nu ieșise treaba, dar că, dacă voiau să agațe candidați de nivelul lui Lander, ar fi trebuit să ia în considerare o creștere cu douăzeci la sută a ofertei salariale. O treime din mai mult înseamnă, cum bine știm, mai mult.

Și asta era doar începutul. În două ore și 46 de minute, mă aștepta o ditai partida de vânatoare. Pe Greve îl vânam. Nu eram plătit destul, și ce dacă? La naiba cu Stockholmul și să-l ia dracu' pe Brede Sperre. Eram cel mai tare din parcare.

Am început să fluier. Frunzele se sfărâmau sub tălpile mele.

5. Mărturisire

S-a tot spus că, atunci când Inbau, Reid și Buckley, investigatorii de la poliția americană, au publicat *Interogatoriu și mărturisiri criminale*, în 1962, au pus bazele a ceea ce avea să devină tehnica prevalentă de interogatoriu în lumea occidentală. Adevărul, firește, este că tehnicile deveniseră cu mult înainte prevalente, că modelul în nouă pași al Inbau, Reid și Buckley nu făcea decât să rezume practica seculară a FBI-ului de extragere de la suspecti a recunoașterii faptei. Metoda s-a dovedit teribil de eficientă la aplicarea atât asupra celor vinovați, cât și asupra inocenților. După ce tehnologia recunoașterii ADN-ului a făcut posibilă redeschiderea unor cazuri vechi, s-a descoperit că, doar în Statele Unite, sute de oameni fuseseră încarcerați pe nedrept. Cam un sfert dintre condamnările greșite se bazaseră pe mărturisiri obținute prin aplicarea modelului în nouă pași. Asta spune totul despre ce unealtă fantastică este.

Scopul meu e să induc în candidatul meu recunoașterea faptului că joacă la cacealma, că e nepotrivit pentru post. Dacă trece de cei nouă pași fără să recunoască asta, există motive să se presupună că el însuși, candidatul, crede că are toate calificările necesare. Și pe candidații ăștia îi caut eu. Insist să folosesc masculinul, fiindcă modelul în nouă pași e cel mai folositor la bărbați. Din experiența mea deloc de neglijat, aș spune că femeile arareori încearcă să obțină slujbe pentru care nu sunt calificate – preferă să fie supracalificate. Ba chiar și atunci e cea mai ușoară treabă din lume s-o faci pe respectiva să cedeze și să admită că nu e ce trebuie. Falsele mărturisiri nu sunt rare nici la bărbați, firește, dar e-n regulă. Că doar, până la urmă, nu nimeresc la pușcărie, ci doar ratează o poziție de conducere care necesită sânge-rece.

N-am niciun scrupul să folosesc Inbau, Reid și Buckley. E un bisturiu într-o lume de vraci, ierburi de leac și spiritisme.

Pasul unu este confruntarea directă și mulți nu trec mai departe de-atât. Îi spui de la obraz candidatului că știi totul și că ai dovezi consistente care probează că persoana în cauză nu are calitățile necesare.

— Cred că m-am grăbit un pic când mi-am exprimat interesul pentru candidatura ta, Greve, am zis lăsându-mă pe spate în scaun. M-am informat puțin și s-ar părea că acționari de la HOTE consideră că ai eșuat ca președinte. Că ai fost slab, ți-a lipsit instinctul de ucigaș și doar din vina ta a ajuns să se vândă compania. Pathfinder tocmai de asta se teme, să nu fie cumpărată, așadar, sunt sigur că înțelegi că va fi dificil să te avem în vedere ca pe un candidat serios. Însă... am continuat zâmbind și ridicând ceașca de cafea, cred că mai bine am savura cafeaua și am vorbi despre altele. Cum merge cu decorațiunile interioare?

Clas Greve se afla de cealaltă parte a mesei Noguchi false, așezat, cu spatele drept și privindu-mă țință. L-a pufnit râsul.

— Trei milioane și jumătate, a zis. Plus avantaje la cumpărat acțiuni, evident.

— Pardon?

— În cazul în care consiliul director de la Pathfinder se teme că un procent din acțiuni m-ar putea motiva să fac afacerea atrăgătoare pentru potențiali cumpărători, poți să-i asiguri că vom adăuga o clauză care va stipula că acțiunile deținute de mine devin nule în cazul unei preluări din exterior. Nu vreau nicio pernă de puf sub fund. În felul ăsta, consiliul director și cu mine vom avea aceeași motivație. Să construim o companie puternică, una care să înfulece mai degrabă decât să se lase înfulecată. Valoarea acțiunilor ar fi calculată după modelul de evaluare Black-Scholes și adăugată la salariul fix, după ce se rezolvă cu treimea care vi se cuvine vouă.

Am zâmbit cât de grațios am putut.

— Mă tem că vinzi pielea ursului din pădure, Greve. Mai avem niște lucruri de lămurit aici. Nu uita că ești cetățean străin, iar companiile norvegiene îi preferă pe-ai lor la...

— Ieri, la galeria soției tale, salivai literalmente pe mine, Roger. Și pe bună dreptate. După propunerea ta, m-am documentat despre tine și despre Pathfinder. Mi-am dat seama instantaneu că, deși sunt cetățean olandez, v-ar fi greu să găsiți un candidat mai potrivit ca mine. Doar că, atunci, nu eram interesat. Numai că, în douăsprezece ore, te poți gândi la o mulțime de chestii. În intervalul respectiv, de exemplu, cineva ar putea trage concluzia că plăcerile renovării unei case ar putea deveni cam serbede pe termen lung.

Clas Greve și-a împreunat degetele bronzate.

— E vremea să mă întorc în focul luptei. Pathfinder nu este, poate, cea mai cu vino-ncoa firmă pe care aș fi putut-o alege, dar are potențial. O persoană cu viziune la conducere ar putea să scoată din ea ceva de-a dreptul interesant. Totuși, nu avem deloc certitudinea că directorii din consiliu și cu mine împărtășim o viziune comună, așa că treaba ta este, presupun, să ne aduci unii lângă alții cât mai repede cu putință, ca să ne putem da seama dacă are vreun sens să continuăm.

— Uite, Greve...

— Nu mă îndoiesc că metodele tale merg cu multă lume, Roger, dar pe mine mă poți scuti de tot circul. Și spune-mi iarăși Clas. Asta, până la urmă, ar trebui să fie o conversație prietenească, nu?

A ridicat ceașca de cafea de parcă s-ar fi pregătit de un toast. Am profitat de ocazie pentru un moment de răgaz și am făcut la fel.

— Pari cam stresat, Roger. Există competitori pentru însărcinarea ta?

Reflexul meu laringian are tendința să se declanșeze când sunt prins pe picior greșit. A trebuit să înghit iute ca să nu scuip cafea peste *Sara se dezbracă*.

— Înțeleg prea bine că ai o treabă de făcut, Roger, a zâmbit Greve, aplecându-se și mai mult peste masă.

Îi simțeam căldura corpului și un iz slab de ceva care-mi aducea aminte de cedri, piele rusească și citrice. Declaration de la Cartier? Ori altceva în aceeași marjă de preț.

— Nu sunt deloc jignit, Roger. Ești un profesionist, la fel ca mine. Normal, vrei să faci treabă bună pentru client, doar de asta, până la urmă, ești plătit. Și cu cât e mai interesant candidatul, cu atât mai important e să-l cercetezi bine, din creștet până în tălpi. Ce-ai invocat tu, că acționarii de la HOTE n-au fost mulțumiți, nu e o prostie. Și eu aș fi încercat asta în locul tău.

Nu-mi credeam urechilor. Nesocotise pasul unul, afirmând că ne putem scuti de întregul circ; stratagema mea fusese dată în vileag. Și trecuse apoi la pasul doi, cel numit de Inbau, Reid și Buckley „arătarea de înțelegere a suspectului prin acțiuni normalizatoare”. Și lucrul cel mai greu de crezut era că, deși știam exact ce face Greve, reușea să-mi inducă sentimentul despre care citisem atât: dorința suspectului de a-și ușura conștiința. Aproape că-mi venea să râd în hohote.

— Nu prea înțeleg exact la ce te referi, Clas.

Deși încercam să par relaxat, îmi auzeam timbrul metalic din voce și aveam senzația că gândurile îmi sunt încleiate ca în sirop. N-am reușit să mobilizez un contraatac înainte de următoarea întrebare.

— Banii nu mă preocupă neapărat, Roger. Dar, dacă vrei, putem încerca să creștem salariul. O treime din mai mult...

— ...e mai mult.

Preluase complet frâiele interviului și trecea direct de la pasul doi la pasul șapte: prezintă o alternativă. În cazul de față, oferă-i suspectului o motivație alternativă pentru a-i declanșa mărturisirea. Executarea era impecabilă. Sigur, ar fi putut să-mi aducă în joc familia, să spună ceva despre cât de mândri ar fi răposații mei părinți sau

soția dacă ar auzi cum am reușit să ridic salariul, comisionul nostru, bonusul meu. Clas Greve știa însă că ar fi mers prea departe, cum să nu știe. Îmi găsisem, pur și simplu, nașul.

— OK, Clas, m-am auzit îngăimând. Mă dau bătut. E exact cum spui.

Greve s-a lăsat iarăși în scaun. Câștigase. Respira ușurat acum și zâmbea. Nu triumfător, ci doar mulțumit că se terminase. *Obişnuit să câștige*, am notat pe foaia de evaluare pe care știam deja că o voi arunca după aceea.

Partea cea mai ciudată în povestea asta era că nu mă simțeam înfrânt, ci ușurat. Da, mă simțeam înviorat de-a binelea.

— Oricum ar fi, clientul cere informații concrete, am zis. Te-ar deranja să continuăm?

Clas Greve a închis ochii, și-a atins vârfurile degetelor unele de altele și a scuturat din cap.

— Bine, am zis. În cazul ăsta... povestește-mi despre viața ta.

Câtă vreme Clas Greve și-a relatat povestea, mi-am luat notițe. Era cel mai mic dintre frații săi, trei la număr. Crescuse în Rotterdam. Un port unde viața nu e ușoară, însă ai lui se număraseră printre privilegiați: tatăl lui avea un post de conducere la Philips. Clas și surorile lui învățaseră norvegiană pe parcursul lungilor veri petrecute cu bunicii la o cabană din Son, în fiordul Oslo. Avusese o relație încordată cu tatăl său, care-și considera copilul cel mai mic un răsfățat lipsit de disciplină.

— Și avea dreptate, a zâmbit Greve. Mă învățasem să obțin rezultate școlare și sportive bune fără să muncesc deloc. Ajunsesem, la șaisprezece ani, plictisit de tot și de toate, așa că am început să vizitez „zone dubioase”. Nu sunt greu de găsit în Rotterdam. N-aveam prieteni acolo și nici nu mi-am făcut. Dar aveam bani. Astfel încât, sistematic, m-am pus pe încercat tot ce nu era îngăduit: alcool, hașiș, prostituție, niște spargerii mărunte și, treptat, droguri mai tari. Tata, acasă, credea că m-am apucat

de box fiindcă începusem să vin acasă buhăit la față, cu nasul curgând și cu ochii injectați. Petreceam din ce în ce mai mult timp în speluncile acelea, unde lumea mă lăsa să stau și, mai ales, mă lăsa în pace. Nu știu dacă-mi păsa prea mult de această nouă existență. Cei din jur mă socoteau un ciudat, un singuratic de șaisprezece ani a cărui minte n-o puteau pătrunde. Și tocmai reacția asta îmi și plăcea. Stilul de viață pe care-l căpătasem a început treptat să se arate și în notele de la școală, dar nu-mi păsa. Într-un final, tatăl meu s-a dezmoșit. Și poate că mi-am zis, uite, am și eu parte, până la urmă, de ce-mi dorisem mereu: atenția lui. Îmi vorbea pe un ton calm, grav. Îi răspundeam cu țipete. Vedeam, uneori, că e pe cale să-și piardă cumpătul și-mi plăcea asta la nebunie. M-a trimis la bunicii din Oslo, unde am făcut ultimii doi ani de școală. Tu cum te-ai înțeles cu tatăl tău, Roger?

Am trecut pe foaie trei sintagme care conțineau „sine”. *Sigur pe sine. Conștient de sine. Ironii îndreptate spre sine.*

— Nu prea vorbeam, am zis. Eram destul de diferiți.

— Erați? A murit, deci?

— Părinții mei au murit într-un accident de circulație.

— Cu ce se ocupa?

— Era în corpul diplomatic. La ambasada britanică. Pe mama a cunoscut-o în Oslo.

Greve și-a lăsat capul într-o parte și m-a studiat.

— Îi simți lipsa?

— Nu. Tatăl tău mai trăiește?

— Mă îndoiesc.

— Te îndoiești?

Clas Greve a tras adânc aer în piept și și-a lipit palmele una de alta.

— A dispărut când aveam optsprezece ani. N-a mai venit la cină. De la lucru ne-au spus că plecase, ca de obicei, la ora șase. Mama a sunat la poliție. Au intrat în acțiune imediat, fiindcă era o perioadă în care grupuri teroriste de extremă stânga răpeau

oameni de afaceri bogați prin Europa. Nu fusese niciun accident pe autostradă și nimeni cu numele Bernhard Greve nu fusese dus la spital. Nu se găsea pe nicio listă de pasageri și mașina nu-i fusese înregistrată nicăieri. N-a mai fost găsit.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu cred nimic. Poate că a condus până în Germania, s-a cazat la vreun motel sub un nume fals, nefiind în stare să se împuște. Poate că, în loc de asta, a dat peste vreun lac negru, în mijlocul unei păduri, și a intrat în apă cu mașina. Ori poate a fost răpit în parcare de la Philips de către doi bărbați cu pistoale pe bancheta din spate. A încercat să se împotrivească și s-a ales cu un glonț în cap. În aceeași noapte, au dus mașina, cu tata înăuntru, la un cimitir de mașini, îndoită și tăiată bucățele. Sau poate că stă pe undeva la umbră, cu o mână pe cocteilul împodobit cu umbreluță și cu cealaltă pe după mijlocul unei dame de companie.

Am încercat să surprind o reacție pe chipul lui Greve sau în voce. Nimic. Ori se gândise prea des la asta, ori era doar un nemernic cu inimă de piatră. Nici nu știam ce variantă prefer.

— Ai optsprezece ani și locuiești în Oslo, am zis. Tatăl tău a dispărut. Ești un tânăr cu probleme. Ce faci?

— Am terminat școala cu note maxime și m-am înrolat în infanteria marină olandeză.

— Comando. Chestii de elită, de bărbați adevărați, așa-i?

— Cu siguranță.

— Genul unde intră doar unul dintr-o sută.

— Cam așa ceva. Am fost selectat să iau parte la testele preliminare, unde ei petrec o lună încercând, sistematic, să te demoleze. Apoi — dacă supraviețuiești — patru ani ca să te modeleze.

— Parcă e într-un film.

— Roger, crede-mă, în filme n-o să vezi așa ceva. M-am uitat la el. L-am crezut.

— Am intrat apoi în unitatea antiteroristă BBE din Dorn. Am petrecut acolo opt ani. Am văzut toată

lumea. Surinam, Indiile Olandeze Vestice, Indonezia, Afganistan. Instrucție de iarnă în Harstad și Voss. Am fost luat prizonier și torturat într-o campanie contra drogurilor din Surinam.

— Sună exotic. Dar ai reușit să ții gura închisă?

Clas Greve a zâmbit.

— S-o țin închisă? Am ciripit ca o păsărică. Baronii drogurilor nu se joacă de-a interogatoriul.

M-am aplecat spre el.

— Serios? Ce ți-au făcut?

Greve m-a privit gânditor, cu o sprânceană înălțată, înainte să răspundă.

— Nu cred că vrei cu adevărat să știi, Roger.

M-am simțit un pic dezamăgit, dar am încuviințat și m-am îndreptat de spate.

— Deci camarazii tăi au fost dați de gol?

— Nu. Când traficanții au atacat pozițiile pe care le dezvăluisem, firește că totul fusese deja mutat. Am petrecut două luni într-o pivniță, trăind cu fructe putrede și apă infestată cu ouă de țânțari. Când m-au găsit BBE și m-au scos la lumină, cântăream patruzeci și cinci de kilograme.

M-am uitat la el. Am încercat să-mi imaginez cum anume îl torturaseră. Cum se comportase. Și cum arăta varianta de patruzeci și cinci de kile a lui Clas Greve. Altfel, firește. Dar nu mult diferită, nu chiar.

— Nu-i de mirare că te-ai oprit, am zis.

— Nu de asta. Cei opt ani în BBE au fost cei mai buni din viața mea, Roger. Mai întâi că e exact cum vezi prin filme. Camaraderia, loialitatea. Dar pe lângă asta am învățat lucruri care au ajuns să fie meșteșugul, ocupația mea.

— Adică?

— Să găsesc oameni. Exista în BBE ceva numit TRACK. O unitate specializată în găsirea de indivizi în toate situațiile posibile și în toate locurile de pe pământ. Cei din echipa asta m-au găsit în subsol. Am cerut așadar să fiu primit în unitatea asta, am fost acceptat și acolo am învățat totul. De la străvechi tehnici iranene de citire a urmelor până

la metode de interogare și cele mai moderne dispozitive de căutare existente. Așa am ajuns să am contact cu HOTE. Făcuseră un transmițător cât un nasture de la cămașă de mare. Ideea era să-l atașezi de cineva și apoi să-i urmărești printr-un receptor orice mișcare, cam cum vezi în filmele cu spioni din anii '60. Nimeni nu reușea însă să-l utilizeze într-un mod satisfăcător. Nasturii HOTE se dovedeau inutili: nu rezistau la transpirația corporală, la temperaturi sub minus zece grade, iar semnalul reușea să penetreze doar pereții cei mai subțiri. Însă șefului de la HOTE i-a plăcut de mine. Nu avea copii...

— Iar tu nu aveai tată.

Greve mi-a aruncat un zâmbet indulgent.

— Continuă, am zis.

— După opt ani în armată, am început să studiez ingineria la Haga, studii plătite de HOTE. În primul meu an în firmă, am realizat un dispozitiv de urmărire care să funcționeze în condiții dintre cele mai extreme. După cinci ani, ajunsesem numărul doi în ierarhie. După opt, am preluat șefia, iar restul îl știi.

M-am lăsat pe spate în scaun și-am sorbit din cafea. Eram unde trebuie. Aveam un câștigător. O și scrisesem pe foaie. *Angajat*. Poate că de aceea ezitam să continui, poate că o voce lăuntrică îmi șoptea că e prea mult. Ori poate era vorba despre altceva.

— Pari că ai vrea să știi mai multe, a zis Greve.

Am dat un răspuns evaziv.

— N-ai vorbit despre căsnicie.

— Am vorbit despre lucruri importante, a zis Greve. Ai vrea să-ți povestesc cum e mariajul meu?

Am clătinat din cap. Și am decis să grăbesc lucrurile. Însă a intervenit soarta. Chiar sub chipul lui Clas Greve însuși.

— Îmi place tabloul, a zis, întorcându-se spre peretele din spatele lui. E un Opie?

— *Sara se dezbracă*, am zis. E cadou de la Diana. Colecționezi obiecte de artă?

— Am adunat câteva, da.

Ceva din mine spunea nu, era însă prea târziu.
Am apucat să întreb:

— Și care-i cel mai de preț?

— O pictură în ulei. Am găsit-o într-o cameră ascunsă în spatele bucătăriei. Nimeni din familie n-a știut că bunica are așa ceva.

— Interesant, am zis, simțind un ghimpe de curiozitate.

Poate că de la încordarea din prima parte a zilei mi se trăgea.

— Ce pictură e? am întrebat.

M-a măsurat îndelung cu privirea, cu un surâs minuscul în colțul gurii. A deschis gura să răspundă și-am avut, în clipa aceea, o premoniție stranie. Una care mi-a făcut stomacul să se contracte ca abdomenul unui boxer când vede lovitura pornind. Însă buzele sale și-au schimbat forma. Și toate premonițiile din lume nu m-ar fi putut pregăti pentru răspunsul său.

— *Vânătoarea mistrețului Caledonian.*

— *Vână... Vânătoarea mistrețului?*

În două secunde, gura mi se uscăse ca iasca.

— Știi ceva despre el?

— Dacă te referi la tabloul de... de...

— Peter Paul Rubens, a completat Greve.

Mă concentram, acum, asupra unui singur lucru. Să-mi păstrez masca. Ceva însă îmi străfulgera pe dinaintea ochilor, pâlpâia ca o tabelă de marcaj prin ceața londoneză din Loftus Road: QPR tocmai plasase balonul în colțul din dreapta-sus. Eram pe cale să ne întoarcem pe Wembley.

Partea a doua
Cercul se restrânge

6. Rubens

— Peter Paul Rubens.

Preț de o clipă, a fost de parcă toate sunetele din încăperea ar fi înghețat. *Vânătoarea mistrețului Caledonian* de Peter Paul Rubens. O presupunere de bun-simț ar fi fost că era o reproducere, o reproducere celebră, fantastic de bună, care ea însăși putea să valoreze un milion sau două. În glasul lui, în atitudinea lui Clas Greve, în felul în care accentuase cuvintele era totuși ceva care nu lăsa loc de îndoială. Vorbise despre original, o imagine a mitului grecesc al vânătorii sângeroase, o întruchipare a animalului fantastic străpuns de Meleagru cu sulița, tabloul care fusese pierdut după ce Germania jefuise galeria din orașul de baștină al lui Rubens, Antwerpen, în 1941, și-o zăvorâse în cine știe ce buncăr din Berlin. Nu-s eu mare specialist într-ale artei, dar din motive lesne de înțeles, am intrat adesea online ca să verific listele cu opere de artă dispărute și căutate. Iar tabloul menționat se afla de mai bine de șaiszeci de ani pe primele locuri din clasament, în cele din urmă mai degrabă ca o bizarerie, fiindcă se credea că arsesese odată cu jumătate din capitala Germaniei. Limba mea uscată tânjea după un pic de umezeală.

— Tocmai ai găsit un tablou de Peter Paul Rubens într-o cameră ascunsă în spatele bucătăriei din apartamentul bunicii tale răposate?

Greve a dat din cap, cu gura până la urechi.

— Am auzit că asemenea lucruri se mai întâmplă. Nu e vreo capodoperă de-a lui sau din astea, dar ceva trebuie să valoreze.

Am dat din cap, fără să vorbesc. Cincizeci de milioane? O sută? Pe puțin. O altă lucrare redescoperită de-a lui Rubens, *Masacrul inocenților*, ajunsese la cincizeci de milioane la o licitație în urmă cu câțiva ani. Lire sterline. Mai bine de jumătate de miliard de coroane. Îmi trebuia apă.

— Apropo, n-am rămas chiar trăsniț că avea opere de artă ascunse, a zis Greve. Vezi tu, bunică-

mea a fost foarte frumoasă în tinerețe și, ca mai toată lumea bună din Oslo, a fraternizat cu ofițeri superiori germani pe parcursul Ocupației. Mai ales cu unul dintre ei, un colonel interesat de artă, despre care, cât am locuit acolo, îmi povestea adesea. Mi-a spus că i-a dat niște tablouri să le ascundă până după terminarea războiului. A fost, din păcate, executat de membri ai Rezistenței în ultimele zile de lupte, oameni care, ironia sorții, îi băuseră fără nazuri șampania când vremurile avantajaseră Germania. Multe din poveștile astea ale bunicii, de fapt, nu le-am crezut. Până ce unul dintre constructorii polonezi a descoperit ușa asta după niște rafturi din cămăruța menajerei integrată în bucătărie.

— Fantastic, am șoptit fără să vreau.

— Nu-i așa? Nu l-am verificat încă dacă-i original, dar...

Dar este, mi-am zis. Coloneii germani nu colecționau reproduceri.

— Muncitorii tăi n-au văzut-o? am întrebat.

— Ba da. Mă cam îndoiesc totuși că știi ce e.

— Să nu spui asta. Există vreun sistem de alarmă în apartament?

— Am auzit ce zici. Și răspunsul e da. Toate locuințele din clădire au aceeași companie de securitate. Și niciunul dintre muncitori nu are cheie, de vreme ce lucrează doar între orele opt și patru, cum s-a stabilit. De obicei, când sunt în casă, sunt și eu de față.

— Cred că așa ar trebui să faci și în continuare. Știi ce companie a angajat clădirea?

— Trio... nu știu cum. Mă gândeam, de fapt, s-o întreb pe soția ta dacă știe pe cineva care mă poate ajuta să stabilesc dacă e sau nu vorba despre un Rubens original. Ești prima persoană cu care am vorbit despre asta. Sper că n-o să aduci vorba în fața altora de tablou.

— Sigur că nu. O întreb eu și te sun.

— Mulțumesc, ți-aș fi recunoscător. Știu deocamdată doar că, dacă e autentic, nu este unul

dintre tablourile lui cunoscute.

Am schițat o urmă de surâs.

— Păcat. Dar să ne întoarcem la treabă. Aș vrea să bat fierul cât e cald. În ce zi te-ai putea întâlni cu cei de la Pathfinder?

— Când vrei tu.

— Bine.

Mintea îmi muncea cu febrilitate. Mi-am coborât privirea asupra agendei. Constructori, acolo, între opt și patru.

— Celor de la Pathfinder le convine mai mult să ajungă la Oslo după programul de muncă. Horten e la o oră și mai bine cu mașina, așa că ce-ar fi să găsim săptămâna asta o zi, pe la șase... ar fi în regulă? am zis pe un ton cât mai degajat, deși vocea mi se pițigăiase.

— Bine, a răspuns Greve, care nu părea să-și fi dat seama de nimic. Asta dacă nu e mâine, a adăugat ridicându-se în picioare.

— Ar fi prea din scurt pentru ei, oricum, am zis. O să sun la numărul pe care mi l-ai dat.

L-am condus până la recepție.

— Ai putea să comanzi un taxi, da? am zis încercând să citesc pe chipul Odei sau Idei dacă prescurtarea o deranjează sau nu, însă m-a întrerupt Greve.

— Mulțumesc, dar am venit cu mașina. Salutări soției și aștept un semn de la tine.

A întins mâna, pe care i-am strâns-o cu un zâmbet larg.

— O să încerc să te sun în seara asta, fiindcă mâine ai treabă, așa-i?

— Da.

Nu știu de ce nu m-am oprit acolo. Ritmul conversației, senzația că discuția se sfârșise mă anunțau că în acel punct ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun. Poate că a fost o străfulgerare de intuiție, un moment de clarviziune; poate o groază care se cuibărise deja în mine și care mă făcea mai precaut ca de obicei.

— Mda, renovările ocupă tot timpul, am zis.

— Nu de asta, a spus. Iau avionul de Rotterdam mâine-dimineață. Ca să aduc câinele. A fost blocat în carantină până acum. Mă întorc abia seara târziu.

— Așa deci, am zis dând drumul mâinii lui ca să nu bage de seamă că înțepenisem. Ce rasă e?

— Un terrier dungat. Câine de urmă, dar agresiv ca unul de luptă. Bun de avut în casă când pe pereți îți atârnă așa tablouri, nu crezi?

— Ba chiar așa, am zis. Așa este.

Un câine. Îi urăsc.

— Am înțeles, l-am auzit pe Ove Kjikerund la celălalt capăt al firului. Clas Greve, Oscarsgate 25. Am aici cheia. Predare la Sushi & Coffee într-o oră. Alarma e dezactivată mâine la ora 17:00. Va trebui să găsesc un pretext ca să lucrez după-amiaza. De ce atât de în pripă, apropo?

— Fiindcă de poimâine o să fie un câine în apartament.

— OK. Dar de ce nu în orele de lucru, ca de obicei?

Tânărul în costum Cornelianian și ochelari șic de tocilar se apropia, pe trotuar, de cabina telefonică. M-am întors cu spatele la el ca să evit un salut și mi-am lipit gura de receptor.

— Vreau să fiu sută la sută sigur că nu mai sunt muncitori prezenți. Sună deci în clipa asta la Göteborg și spune-le să facă rost de o reproducere de Rubens decentă. Sunt o mulțime, dar spune că ne trebuie una de calitate. Și s-o aibă gata pentru când te întorci, diseară, cu litografia lui Munch. E din scurt, dar e important s-o am gata pentru mâine, ai priceput?

— OK, OK.

— Apoi să le spui că o să revii cu originalul mâine-seară. Ții minte numele tabloului.

— Da, *Vânătoarea mistrețului din Catalonia*.

— Aproape c-ai nimerit-o. Ești absolut sigur că te poți baza pe tăinuitorul ăsta?

— Doamne, Roger, pentru a suta oară, da!

— Întreb, nu dau cu parul!

— Ascultă-mă, tipul ăsta știe că dacă-mi trage vreo țeapă a ieșit din branșă pe viață. Nimeni nu-i mai sever cu hoția decât hoții.

— Super.

— Încă ceva: va trebui să amân cu o zi al doilea drum la Göteborg.

Nu era problemă, o mai făcuserăm; Rubensul avea să fie în siguranță, băgat în interiorul plafonului, dar tot am simțit că mi se ridică perii de pe ceafă.

— De ce?

— Am un musafir mâine. O damă.

— Mai amân-o.

— Scuze, nu pot.

— Nu poți?

— E Natașa.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Târfa din Rusia?

— Nu-i spune așa.

— Păi nu asta e?

— Eu nu spun că nevastă-ta e o păpușă Barbie, așa-i?

— O compari pe nevastă-mea cu o curviștină?

— Am zis că *nu* spun că-i o păpușă Barbie, bine?

— Și bine faci. Diana e naturală sută la sută.

— Minți.

— Ba deloc.

— OK, sunt impresionat. Dar mâine-seară tot nu merg. De trei săptămâni sunt pe lista de așteptare a Natașei și vreau să filmez ședința noastră. S-o am înregistrată.

— Să filmezi? Te ții de glume, nu?

— Trebuie să am la ce mă uita până data următoare. Dumnezeu știe când o să mai fie și asta.

Am izbucnit în râs.

— Ești razna.

— De ce zici asta?

— Fiindcă ești înamorat de o curvă, Ove! Niciun bărbat ca lumea nu poate iubi o curvă.

— Ce știi tu despre asta?

Am mârâit, întărâtat.

— Și ce-o să-i spui preaiubitei tale când o să vadă că scoți o afurisită de cameră de filmat?

— Nici n-o să aibă habar.

— Cameră ascunsă în șifonier?

— Șifonier? Casa mea e complet supravegheată, omule.

Nimic din ce-mi spunea despre el Ove Kjekerund nu mă mai putea surprinde. Îmi povestise că, atunci când nu era la lucru, își petrecea mare parte a timpului uitându-se la televizor în căsuța lui de pe deal, la marginea pădurii. Și-i plăcea să împuște ecranul dacă dădea peste ceva care nu-i plăcea. Se lăudase cu pistoalele sale Glock din Austria, sau „cucoanele”, cum le numea, fiindcă nu aveau un cocoșel care se ridica înainte de ejaculare. Ove trăgea în televizor cu gloanțe oarbe, însă odată uitase și băgase gloanțe adevărate, cu care făcuse zob ecranul televizorului Pioneer nou-nouț, de treizeci de mii de coroane. Când nu trăgea asupra ecranului, trăgea la țintă pe geam într-o căsuță de lemn pentru păsări pe care o prinsese de trunchiul unui copac. Iar într-o seară, așezat în fața televizorului, auzise trosnete printre copaci și, deschizând geamul, țintise cu o carabină Remington și trăsese. Glonțul nimerise animalul în mijlocul frunții și Ove trebuise să golească răcitorul, plin cu pizza congelată marca Grandiosa. Vreme de șase luni, după aceea, mâncase numai friptură de elan, chiftele de elan, tocană de elan și șunculiță de elan, până ce nu mai putuse îndura și, după ce golise iarăși congelatorul, îl umpluse la loc cu pizza. Poveștile astea mi se păreau pe deplin credibile, însă de data asta...

— Supraveghere completă?

— Am și eu niște avantaje fiindcă lucrez la Tripolis, nu?

— Și poți să pornești camerele fără să observe ea?

— Mda. O aduc la mine, intrăm în casă și, dacă nu bag parola în cincisprezece secunde, camerele încep să lucreze la Tripolis.

— Și alarma începe să urle?

— Nu, alarma e silențioasă.

Eram, firește, la curent cu acest concept. Alarma se declanșa doar la sediul agenției de pază. Ideea era să nu-i bagi în sperieți pe spărgători cât anunța Tripolis poliția, iar poliția ajungea în cincisprezece minute la locul faptei. Se încerca prinderea în flagrant a hoților înainte să dispară cu prada sau, dacă asta nu mergea, îi puteau identifica după înregistrări.

— Le-am zis băieților care-s în tură să nu apară. Pot să stea și să se relaxeze privind totul pe monitoare.

— Vrei să spui că băieții o să se uite la tine și la ruso... la Natașa?

— Trebuie să-i fac părtași la distracție, nu? Dar am avut grijă ca patul să nu apară pe cameră, aia-i o zonă privată. O s-o fac totuși să se dezbrace la capătul patului, pe fotoliul de lângă televizor. O să-mi urmeze indicațiile scenice, asta-i toată frumusețea. O s-o pun să se atingă. Unghi de filmare perfect. Am aranjat un pic luminile. Ca să-mi pot face laba fără să apar pe înregistrare.

Mult prea multă informație. Am tușit.

— Apoi vii să ieși lucrarea de Munch, pe seară. Și Rubensul poimâine, așa-i?

— OK. Tu ești în regulă, Roger? Pari stresat.

— N-am nimic, am zis, ducându-mi dosul palmei la frunte. Totul e în ordine.

Am lăsat în furcă receptorul și am luat-o la picior. Cerul era înnorat, dar abia dacă băgasem de seamă. Fiindcă totul era în regulă, nu? Urma să ajung multimilionar. Să-mi pot cumpăra libertatea, autonomia totală. Lumea, cu tot ce era în ea – inclusiv Diana – avea să-mi aparțină. În depărtare, bubuiturile surde ale tunetelor păreau niște hohote zdravene de râs. Au căzut apoi primii picuri de ploaie, iar tălpile pantofilor au început să plescăie voioase pe caldarâm când am grăbit pasul.

7. Însărcinată

Era ora șase, ploaia se oprise și înspre apus lumina soarelui tinea cu auriu fiordul Oslo. Am băgat în garaj mașina, am oprit motorul și am așteptat. După ce poarta s-a închis în urma mea, am aprins lampa de bord, am deschis dosarul negru și am scos la iveală captura zilei. *Broșa. Eva Mudocci.*

I-am cercetat chipul. Munch fusese probabil îndrăgostit de ea, altfel n-ar fi putut s-o deseneze astfel. O zugrăvise drept Lotte, îi surprinsese durerea tăcută și tainica ferocitate. Am înjurat printre dinți, am tras aer în piept cu putere și l-am dat afară cu un șuierat. Apoi am tras deoparte căptușeala de deasupra capului. Era vorba despre propria-mi invenție, concepută pentru ascunderea tablourilor care trebuiau transportate peste graniță. Nu făcusem decât să desfac materialul de pe interiorul caroseriei din locul unde era prins, deasupra parbrizului. Atașasem apoi pe dinăuntru două benzi cu scai și, după ce decupasem cu grijă un lăcaș împrejurul luminii de bord din față, căpătasem o ascunzătoare perfectă. Problema cu mutatul unor lucrări mari, mai ales când era vorba despre lucruri uscate, în ulei, e că trebuie să rămână întinse și defel rulate, fiindcă există riscul ca vopseaua să crape și tabloul să fie compromis. Cu alte cuvinte, transportul necesită spațiu și încărcătura dă întru câtva de bănuț. Dar cu un plafon de aproximativ patru metri pătrați, era loc până și pentru picturi mai mari și erau ferite de vameși băgăcioși și de câinii lor, care din fericire nu caută, amușinând, mirosuri de vopsea ori lac.

Am strecurat-o în ascunzătoare pe *Eva Mudocci*, am prins la loc marginea cu benzile de scai, am coborât din mașină și am intrat în casă.

Diana îmi lipise un bilet pe frigider, anunțându-mă că se vede cu amica ei, Cathrine, și că se va întoarce cam pe la miezul nopții. Mai erau, până atunci, aproape șase ore. Am deschis o sticlă de San

Miguel și m-am așezat în fotoliul de la fereastră, așteptând-o. Am mai luat o sticlă și m-am gândit la ceva ce-mi aminteam dintr-o carte de Johan Falkberget din care-mi citise Diana când avusesem oreion: „Bem cu toții întocmai după de cât de sete ne este”.

Zăcusem în pat, cu temperatură. Mă ustureau obrazii, mă dureau urechile și arătam ca un pește-balon asudat. Doctorul verificase termometrul și zisese un „nu-i așa de grav”. Nici nu mi se părea că ar fi. Doar după ce-l bătuse Diana la cap îi scăpaseră vorbe urâte precum meningită și orhită, pe care le tradusese apoi, și mai fără tragere de inimă, drept inflamație a țesuturilor care înconjoară creierul și inflamație a testiculelor, grăbindu-se însă să adauge că erau „foarte puțin probabile în cazul de față”.

Diana mi-a citit deci și mi-a pus comprese reci pe frunte. Cartea se numea *A patra strajă a nopții* și, dacă tot n-aveam nimic care să-mi ocupe creierul pândit de inflamație, am ascultat atent. Două lucruri anume îmi atrăseseră atenția. Mai întâi, o replică de-a preotului Sigismund, care ținuse partea unui bețiv spunând „Bem cu toții întocmai după cât de sete ne este”.

A doua chestie era un citat din ceva cunoscut informal drept „Lămuririle lui Pontoppidan”, în care declară că o persoană este capabilă să ucidă sufletul alteia infectându-l, atrăgându-l spre păcat într-un asemenea fel încât mântuirea este întârziată. Și gândul că pângăream aripi de înger însemna că nu îngăduiam ca Diana să afle cu ce mă ocup pentru un ban în plus.

Patru zile și patru nopți m-a îngrijit, sursă atât de plăcere, cât și de săcăială. Fiindcă știam că n-aș fi putut face la fel pentru ea, cel puțin nu dacă ar fi avut un oreion de două parale. Astfel încât, când am întrebat-o în cele din urmă de ce făcuse asta, eram cuprins de-o curiozitate autentică. Mi-a răspuns simplu și pe de-a dreptul.

— Fiindcă te iubesc.

— E doar un oreion.

— Poate că altă dată n-o să mai am ocazia să-ți arăt. Ești sănătos mai mereu.

Sunase ca o acuzație.

Și, evident, în zilele de după ce mă dădusem jos din pat, mă dusesem la un interviu de angajare la o agenție de recrutare pe nume Alfa și le spuseseam că ar fi idioți dacă nu m-ar angaja. Și știu cum am reușit să le-o trântesc cu asemenea neclintită încredere. Fiindcă nimic nu înalță mai mult un bărbat decât o femeie care-i spune că îl iubește. Oricât l-ar minți ea, mereu va exista în el o părticică recunoscătoare și părticica asta va arăta ceva dragoste pentru ea.

Am luat unul dintre albumele Diane, am citit despre Rubens și puținul existent despre *Vânătoarea mistrețului*, apoi am cercetat cu multă atenție pictura. Apoi am lăsat deoparte albumul și am încercat să-mi desfășor în cap, pas cu pas, planul operațiunii din Oscarsgate din ziua următoare.

Un apartament la bloc însemna desigur riscul de a da peste vecini pe casa scării. Martori potențiali care ar fi putut să te vadă. Însă doar pentru câteva clipe. N-ar fi fost suspicioși atunci, n-ar fi încercat să-și întipărească în memorie fața mea, fiindcă urma să port salopetă și să intru într-un apartament care se renova. De ce mi-era, atunci, frică?

Știam de ce.

Mă citise ca pe o carte deschisă, la interviu. Dar câte pagini apucase să parcurgă? Ar fi putut bănui ceva? Nu. Recunoscuse o metodă de interogatoriu pe care o folosise și el în armată, atâta tot.

Am pus mâna pe mobil și l-am sunat pe Greve ca să-i spun că Diana ieșise în oraș și că găsirea unui eventual expert care să autentifice tabloul trebuia să aștepte până la întoarcerea sa din Rotterdam. Robotul telefonic al lui Greve a răspuns în engleză: „Vă rog să lăsați un mesaj”. Zis și făcut. Sticla se golise. M-am gândit în treacăt la o dușcă de whisky, dar am alungat ideea, n-aveam chef să mă trezesc a doua zi mahmur. O ultimă bere, excelent.

Eram cât pe ce să trimit mesajul când mi-am dat seama ce fac. Am lăsat deoparte receptorul și am apăsat grăbit pe butonul roșu. Formasem numărul lui Lotte, cel de sub L-ul discret din agendă, un L care mă făcuse să mă cutremur în cele câteva dăți când apăruse pe ecran, apelând. Regula noastră fusese că sun doar eu. Am intrat în agenda telefonului, am ajuns la litera buclucașă și-am apăsat pe „Șterge”.

— Chiar vrei să-l ștergi? a întrebat telefonul.

Am evaluat alternativele. Un „nu” laș, deznădăjduit și un „da” nesincer.

Am apăsat pe „da”. Știind totuși că numărul acela mi-era întipărit în creier într-un fel care sfida radierea. Ce însemna asta nu știam și nici nu voiam să știu. Dar avea să se estompeze. Să se destrame și să dispară. Neapărat.

Diana s-a întors acasă la cinci minute după miezul nopții.

— Ce-ai făcut azi, scumpule? a întrebat apropiindu-se de fotoliul meu, așezându-se pe brațul lui și îmbrățișându-mă.

— Nu mare lucru, am zis. Am făcut un interviu cu Clas Greve.

— Cum a mers?

— E perfect, cu excepția faptului că-i străin. Cei de la Pathfinder ar fi vrut un norvegian ca șef; ba chiar se împăunează public cu faptul că-s norvegieni din creștet până-n tălpi. Deci o să am de dus muncă de lămurire.

— Dar ești cel mai bun din lume la asta, a zis aplicându-mi un pupic pe frunte. Am auzit lume vorbind despre recordul tău.

— Care record?

— De a fi cel care reușește mereu să i se angajeze candidatul, presupun.

— A, asta era, am zis, prefăcându-mă surprins.

— O să-ți iasă și acum.

— Cum a fost cu Cathrine?

Diana și-a trecut degetele prin părul des.

— Fantastic. Ca de obicei. Ori chiar mai fantastic ca de obicei.

— O să moară într-o zi de-atâta fericire.

Diana și-a lipit fața de părul meu și a vorbit în el.

— Tocmai a aflat că-i însărcinată.

— Deci n-o să mai fie așa de fantastic o vreme.

— Prostii, a îngânat Diana. Ai băut ceva?

— Un pic doar. Să închinăm în sănătatea lui Cathrine?

— Mă duc la culcare. Sunt extenuată de la atâta pălăvrăgeală fericită. Vii?

Întins în pat, ghemuit în spatele ei, cuprinzând-o și simțindu-i șira spinării lipită de pieptul și stomacul meu, mi-am dat brusc seama de un lucru pe care-ar fi trebuit să-l știu încă de la interviul cu Greve. Că acum o puteam lăsa însărcinată. Mă aflam în sfârșit pe teren solid, la loc sigur; un copil n-ar mai fi fost o povară. Tabloul de Rubens avea să mă facă în sfârșit leul, stăpânul despre care vorbea Diana. Furnizorul de neînlocuit. Nu că Diana s-ar fi îndoit până acum, însă eu fusesem în dubiu. Mă întrebasesem dacă pot fi străjerul cuibului pe care-l merita Diana. Și dacă un copil, mai ales, ar fi putut să-i vindece binecuvântata orbire. Acum însă n-avea decât să vadă, să mă vadă cu totul. Sau, în orice caz, o halcă mai bună din mine.

Aerul rece și înțepător care venea pe fereastra deschisă îmi făcea pielea ca de găină pe deasupra plăpumii și simțeam ivindu-se o erecție.

Însă răsuflarea ei era deja profundă, domoală.

M-am dezlipit de ea. S-a întors pe spate, protejată și neajutorată ca un copilaș.

Eu m-am ridicat ușurel din pat.

Altarul *mizuko* nu părea să fi fost, de ieri, atins. Era neobișnuit să treacă vreo zi fără ca ea să facă, în vreun fel sau altul, o schimbare vizibilă: înlocuirea apei, o lumânare nouă, flori proaspete.

Am intrat în camera de zi și mi-am turnat un whisky. Parchetul, în zona ferestrei, era rece. Whisky-ul era un Macallan vechi de treizeci de ani, cadou de la un client mulțumit. Firma lui era, acum,

cotată la bursă. Am coborât privirea spre garajul scaldat în lumina lunii. Ove era, probabil, pe drum. Urma să intre în garaj și să urce în mașină cu cheile de rezervă pe care i le dădusem. Avea s-o scoată pe *Eva Mudocci*, s-o pună în mapă și să se întoarcă la mașina lui, parcată la o distanță liniștitoare, suficient de departe cât să nu se facă vreo legătură cu casa noastră. Îl aștepta un drum cu mașina până la Göteborg, unde trebuia să livreze pictura, apoi să se întoarcă până dimineața. *Eva Mudocci* nu mai era însă interesantă acum, ci o trebușoară de umplură iritantă, care trebuia făcută odată și basta. La întoarcerea de la Göteborg, Ove ar fi trebuit să aibă cu el o reproducere utilizabilă a *Vânătorii* lui Rubens, pe care s-o vâre sub tavanul automobilului meu înainte ca noi sau vecinii noștri să facem ochi.

Ove mai folosisese mașina mea, în trecut, ca să meargă la Göteborg. Eu, unul, nu vorbisem niciodată cu dealerul și speram să nu știe că mai este cineva implicat în afacere de Ove. Așa și voiam să fie, cât mai puține contacte, cât mai puțini oameni care, la o adică, să mă arate cu degetul. Infractorii sunt prinși mai devreme sau mai târziu, așa că era absolut obligatoriu să pun distanță maximă între ei și mine. De aceea nu mă întindeam la discuții cu Kjikerud în văzul lumii și tot de aceea îl sunam de la telefoane publice. Nu voiam ca vreunul dintre numerele mele de telefon să se afle pe agenda de apeluri a lui Kjikerud când îl arestau. Împărțeala banilor și planurile necesitând mai multă strategie se făceau într-o cabană izolată din zona Elverum. Ove închinase cabana de la un fermier-pustnic și ne duceam acolo mereu, fiecare cu mașina lui.

Spre cabana aceea mă îndreptam când mă lovise gândul cât de riscant era să-l las pe Ove să ducă cu mașina mea tablourile la Göteborg. Trecusem de-un radar și-i văzusem Mercedesul vechi de aproape treizeci de ani, un 280SE negru, elegant, oprit lângă o mașină de poliție. Și-mi dădusem seama că Kjikerud era, vezi bine, unul dintre acei șoferi

infami incapabili să se mențină în limita de viteză. Îl tocasem la cap să scoată întotdeauna vinieta de pe parbriz când îmi conducea Volvo-ul la Göteborg, fiindcă era scanată la fiecare folosire și n-aveam chef să explic poliției de ce mă fățaiam pe autostradă, în toiul nopții, de câteva ori pe an. Trecând însă de Ove, care-și încasa amenda pentru viteză, îmi dădusem seama care era de fapt riscul cel mai mare căruia ne supuneam: ca poliția să oprească vitezomani și vechi cunoștințe precum Ove Kjikerud pe drumul spre Göteborg și să se întrebe ce caută, pentru numele Providenței, într-o mașină aparținând respectabilului, hmm, agent de recrutări Roger Brown. Iar de aici veștile rele s-ar fi ținut lanț. Fiindcă Kjikerud contra Inbau, Reid și Buckley nu putea duce decât la un singur rezultat.

Mi s-a părut că deslușesc ceva mișcând în beznă, pe lângă garaj.

Mâine era Ziua V. Ziua Visată. Ziua Victoriei. Dacă totul mergea după plan, lovitura asta avea să fie ultima. Voiam să se sfârșească odată, să fiu liber, să fiu cel care scapă cu prada.

Departe, în vale, orașul scânteia plin de promisiuni. Lotte a răspuns la al cincilea apel.

— Roger?

Cu voce grijulie, blândă. De parcă ea m-ar fi trezit pe mine din somn și nu invers.

Am închis.

Și-am dat peste cap paharul.

8. G11sus4

M-am trezit în ghearele unei dureri de cap crunte.

M-am ridicat în coate și-am văzut dosul delicat al Dianei, în chiloței, înălțându-se în aer. Scormonea prin poșetă și prin buzunarele hainelor pe care le purtase în ziua precedentă.

— Cauți ceva? am întrebat.

— Bună dimineața, scumpule, a zis, însă din tonul ei se simțea că dimineața nu-i dintre cele mai bune. Eram de acord.

M-am ridicat chinuit din pat și m-am târât spre baie. M-am văzut în oglindă și am știut că restul zilei nu putea decât să aducă îmbunătățiri. Musai îmbunătățiri. Altfel nu era cu puțință. Am dat drumul la duș și am stat sub jetul de apă rece ca gheața, ascultând-o pe Diana cum înjură încetișor dincolo.

— Și o să fie... am răcnit cu sfidare pură... PERFECT!

— Am plecat, am auzit vocea Dianei. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, am urlat fără să știu dacă apucase să audă înainte ca ușa să se trântască după ea.

La ora zece eram deja în birou, la lucru, încercând să mă concentrez. Îmi simțeam capul ca pe un mormoloc transparent, pulsatil. Observasem că gura lui Ferdinand stătuse deschisă mai multe minute în șir, alcătuind ceea ce presupuneam că vor fi fost cuvinte prezentând mai mult sau mai puțin interes. Și că, deși rămăsese apoi tot cu gura deschisă, încetase să mai dea din ea și se holba acum la mine cu ceva ce putea fi interpretat drept așteptare în priviri.

— Repetă întrebarea, am zis.

— Am zis că e super că fac eu al doilea interviu cu Greve și clientul, dar că ar trebui să-mi spui, mai întâi câte ceva despre Pathfinder. Nu mi s-a spus nimic din vreme și-o să par tâmpit de-a binelea!

Ajunsă aici, vocea lui a căpătat obligatoria pițigăială isterică.

Am oftat.

— Fac niște transmițătoare minuscule, aproape invizibile, care pot fi atașate de persoane și urmărite printr-un receptor conectat la cel mai avansat sistem GPS din lume. Servicii prioritare de la sateliții din care dețin participațiuni etc., etc. Tehnologie inovatoare, prin urmare potențial mare de a fi preluată forțat. Citește raportul anual. Altceva?

— L-am citit! Tot ce ține de produs e trecut la secret. Și cum e cu Clas Greve fiind străin? Cum o să-i fac eu pe clienții ăștia care-s atât de evident naționaliști să înghită gălușca?

— N-o să ai de ce. O s-o fac eu. Tu nu-ți face griji din cauza asta, Ferdy.

— Ferdy?

— Da, m-am gândit un pic și Ferdinand e prea lung. E-n regulă așa?

S-a uitat la mine, nevenindu-i să creadă.

— Ferdy?

— Nu cu clienții de față, evident, am zis radios, simțind cum durerea de cap se estompează. Am terminat, Ferdy?

Terminaserăm.

M-am dus, la prânz, o fugă până la magazinul de bijuterii aflat vizavi de Sushi & Coffee.

— Aceia, am zis arătând spre cerceii cu diamante din vitrină.

Aveam bani să acopăr creditul cardului, până se terminau. Și interiorul de catifea stacojie al cutiei era moale ca blana unui cățeluș.

Am continuat, după prânz, să mă tratez cu antinevralgic, cu privirea nedezipită de ceas.

La cinci fix am parcat mașina în Inkognitogata. Era ușor să găsești un loc; atât cei care locuiau, cât și cei care lucrau aici erau, vezi bine, în drum spre casă. Abia plouase și tălpile pantofilor plescăiau pe asfalt. Mapa părea ușoară. Reproducerea fusese de calitate medie și, firește, oferită la un suprapreț

oribil, cincisprezece mii de coroane suedeze, însă nu acesta era, pentru moment, cel mai important lucru.

Dacă se poate vorbi despre vreo stradă elegantă în Oslo, atunci Oscarsgate e aceea. Clădirile de apartamente sunt un talmeș-balmeș de stiluri arhitecturale, cel mai adesea construite în stil neorenascentist. Fațadele au modele neogotice, în față sunt grădini. Aici și-au avut directorii și funcționarii publici de rang înalt reședințele pe la începutul secolului al nouăsprezecelea.

Un bărbat cu un pudel în lesă se apropia. Pe-aici, prin centru, nu există câini de vânătoare. S-a uitat prin mine. Centrul orașului.

Am mers până la numărul 25, care era, potrivit căutării pe internet, un bloc cu „o variantă hanovreză de arhitectură cu influențe medievale”. Mult mai interesant de citit era faptul că Ambasada Spaniei nu-și mai avea sediul aici, prin urmare, speram să nu existe atât de enervantele camere de supraveghere. Nu se vedea niciuna în fața clădirii, care m-a întâmpinat cu ferestre negre, tăcute. Cheia dată de Ove ar fi trebuit să se potrivească atât la ușa de intrare în clădire, cât și la cea a apartamentului. A funcționat pentru prima. Am apucat-o cu pași mari pe scări în sus. Sigur pe mine. Cu pași nici grei, dar nici furișați. O persoană care știe încotro se duce și nu are nimic de ascuns. Cheia o aveam pregătită, ca să nu încep să o caut prin buzunare la ușa apartamentului; genul ăla de zgomot răsună până departe într-un bloc vechi de apartamente.

Al doilea etaj. Fără nume pe ușă, dar știam că aici e. Ușă dublă, cu geam ondulat. Nu eram pe cât de calm aș fi crezut, fiindcă inima îmi bubuia izbindu-se în coaste și nu reușeam să nimeresc gaura cheii. Ove îmi spusese odată că primul lucru care se duce pe copcă atunci când începi să te agiți e coordonarea motorie. Citise asta într-o carte despre lupta corp la corp, că abilitatea de a încărca o armă te trădează când ești amenințat cu o altă armă. Am reușit totuși să găsesc gaura cheii din a doua

încercare. Cheia s-a rotit în broască, fără sunet, fără asperităţi, perfect. Am apăsât pe clanţă şi-am tras uşa spre mine. Am împins-o. Nu se deschidea şi pace. Pe toţi dracii!! Îşi pusese Greve încă o încuietore? Toate visurile şi planurile mele urmau să fie zdrobite de o broască în plus. Am tras de uşă cât de tare am putut, simţind că aproape intru în panică. S-a desprins din cadru cu un trosnet puternic şi sticla s-a zguduit, lăsând ecoul să răsună pe scară. M-am strecurat înăuntru, am închis cu grijă uşa după mine şi-am dat aerul afară din piept. Iar gândul care mă izbise cu o seară înainte mi s-a părut, dintr-odată, o negliobie. Avea să-mi lipsească încordarea asta, cu care mă obișnuisem într-atât?

Am inhalat şi mi-am umplut plămânii cu solvenţi: diluant pentru vopsea, lac şi adeziv.

Am păşit peste recipientele cu vopsea şi peste rulourile de tapet din hol. Hârtie cenuşie, protectoare pe parchetul de stejar haşurat, lambriuri, praf de cărămidă, geamuri vechi care urmau, în mod clar, să fie înlocuite. Încăperi de mărimea unor saloane mai mici se înşiruiau una după alta.

Am descoperit bucătăria pe jumătate finisată dincolo de camera din mijloc. Linii severe, metal şi lemn, neîndoielnic costisitoare; am ghicit că era vorba despre marca nemţească Poggenpohl. Am intrat în cămăruţa menajerei şi-am dat peste uşa de după rafturi. Luasem deja în calcul posibilitatea să fie încuiată, dar ştiam că, la nevoie, în casă existau unelte pe care le puteam folosi ca s-o forţez.

N-a fost nevoie. Balamalele au scârţâit în semn de avertizare când am deschis-o.

Am păşit într-o cameră întunecoasă, goală şi de formă dreptunghiulară, am scos lanterna din buzunarul salopetei şi-am luminat pereţii cu razele ei galbene, slabe. Erau, atârinate acolo, patru tablouri. Trei îmi erau necunoscute. Al patrulea nu.

M-am oprit înaintea lui, simţind aceeaşi uscăciune în gură ca atunci când Greve îi rostise numele.

Vânătoarea mistreţului Caledonian.

Lumina părea să străbată dinspre pânză către afară printre straturile de vopsea vechi de 400 de ani. Împreună cu umbrele, dădea scenei de vânatoare formă și consistență, o tehnică pe care mi-o explicase Diana și care se numește *chiaroscuro*, clarobscur. Imaginea avea un impact aproape fizic, un magnetism care te atrăgea, era ca și cum ai fi cunoscut o persoană charismatică pe care o știau doar din poze și din zvonuri. Nu eram pregătit pentru atâta frumusețe. Am recunoscut culorile din lucrări mai bine cunoscute, având vânatoarea ca temă, care apăreau în albumele Diane – *Vânatoarea Leului, Vânatoarea Hipopotamului și a Crocodilului, Vânatoarea Tigrului*. În cartea citită cu o zi în urmă, se afirma că acesta era primul tablou având ca temă vânatoarea, punctul de pornire pentru capodoperele de mai târziu. Mistrețul Caledonian fusese trimis de Artemis să facă prăpăd în Caledonia ca răzbunare pentru felul în care omenirea îi neglijase pe zei. Însă cel mai iscusit vânător din cetate, Meleagru, ucisese în cele din urmă mistrețul cu sulița. Mă holbam acum la trupul dezgolit și musculos al lui Meleagru, la expresia de pe chip, de ură încrâncenată, care-mi amintea de cineva, la sulița străpungând corpul fiarei. Extrem de dramatic și totuși reverențios. Atât de despuat și totuși secret. Simplu. Și atât de valoros.

Am apucat tabloul, l-am dus în bucătărie și l-am pus pe blat. Vechea sa ramă avea, cum presupusesem, un întinzător de pânză prins la spate. Am scos la iveală singurele unelte pe care le adusesem și care îmi trebuiau: o șurubelniță și un patent. Am tras afară majoritatea piunezelor, le-am pus deoparte pe cele pe care voiam să le refolosesc, am slăbit întinzătorul și, cu ajutorul șurubelniței, am desprins cuiele care fixau pânza.

Am bâjbâit mai mult decât de obicei; poate că Olav avusese dreptate, până la urmă, cu coordonarea abilităților motorii. Însă, douăzeci de

minute mai târziu, reproducerea era la locul ei, în ramă, iar originalul în mapa mea.

Am pus tabloul la loc pe perete, am aruncat o privire pe fereastră și-am privit, în treacăt, coroana aproape pleșuvă a unui copac. Frunzele rămase, de un roșu strălucitor, făceau copacul să arate ca și cum ar fi luat foc în razele piezișe ale soarelui care se furișau printre nori. Rubens. Culoarele. Erau culorile lui.

Momentul era magic. Un moment de triumf. Un moment de metamorfoză. Într-un asemenea moment, vezi totul atât de limpede, încât decizii care ți-au părut complicate înainte par, acum, de la sine înțelese. Urma să devin tată, plănuisem să-i spun în seara asta, însă știam acum că ar fi fost momentul potrivit. Aici, acum, la locul faptei, cu Rubens sub braț și arborele maiestuos, frumos, din față. Era un moment care ar fi trebuit turnat în bronz, amintirea veșnică pe care eu și Diana ar fi trebuit s-o împărtășim, s-o avem ca pavăză în zile mai înorate. Decizia pe care ea, imaculată, avea să creadă că o luasem într-un moment de luciditate și fără vreun alt motiv decât iubirea pentru ea și viitorul nostru copil. Și doar eu, leul, patriarhul familiei, aveam să știu secretul cel întunecat: că gâtulejul zebrei fusese sfâșiat în urma unei ambuscade, că pământul fusese stropit cu sânge înainte ca premiul, captura, să fie depus la picioarele lor, nevinovații mei. Da, așa ar fi trebuit consolidată dragostea noastră. Am scos telefonul, mi-am tras mănua de pe mână și am selectat numărul ei. Am încercat să-mi formulez în cap fraza în vreme ce așteptam să se facă legătura. „Vreau să-ți dăruiesc un copil, draga mea.” Ori: „Draga mea, dă-mi voie să-ți ofer...”

John Lennon și acordul său de chitară, G11sus4. „Am muncit și nopți, am muncit și zile...” Adevărat, cât de adevărat. Am zâmbit, cuprins de încântare.

Însă, într-o străfulgerare, am priceput.

Că îl puteam *auzi*.

Că ceva nu era în regulă deloc.

Am luat de la ureche mobilul. Și undeva, dar nu prea departe și îndeajuns de clar am auzit acordul de început al piesei Beatles „A Hard Day's Night”. Soneria ei.

Am simțit că picioarele îmi prind rădăcini în hârtia gri de pe jos. Apoi au început să se miște în direcția sunetului, iar inima să-mi bubuie.

Sunetul se auzea din spatele unei uși întredeschise pe coridor, de cealaltă parte a camerelor de primire.

Am deschis ușa.

Era un dormitor.

Patul din mijlocul odăii era făcut, însă se vedea că dormise cineva în el. La picior se afla o valiză, iar lângă valiză un scaun cu niște haine așezate pe spetează. Un costum atârna pe un umeras în șifonierul deschis. Costumul purtat de Clas Greve la interviu. De undeva din cameră, Lennon și McCartney cântau la unison cu o energie de care n-aveau să mai dea dovadă la următoarele albume. Mi-am aruncat privirea în jur. Și m-am lăsat în genunchi. M-am aplecat. Și-am dat de el. Telefonul mobil marca Prada. Sub pat. Îi alunecase, probabil, din buzunar. Foarte posibil când el trăsesse de pe ea pantalonii. Iar ea nu-și dăduse seama că-i lipsește telefonul decât... decât...

Am văzut-o înaintea ochilor, căutând aplecată, scormonind cu furie prin haine și poșetă.

M-am ridicat în picioare. Mult prea iute, se pare, fiindcă încăperea a început să se învârtă. M-am sprijinit cu palma de perete.

Mesajul de întâmpinare s-a declanșat și i-am auzit vocea ciripind dulce.

— *Bună, sunt Diana și nu am telefonul la îndemână...*

Chiar așa.

— *Dar știți ce trebuie să faceți.*

Știam, cum să nu. Creierul meu băgase cumva de seamă că foloseam ca să mă sprijin palma fără mânășă și că nu trebuia să uit să șterg peretele.

— *Să aveți o zi luminoasă!*
Asta s-ar fi putut dovedi dificil.
Bip.

Partea a treia
Al doilea interviu

9. Al doilea interviu

Tatăl meu, Ian Brown, a fost, dacă nu un jucător foarte bun de șah, cel puțin unul dedicat. Îl învățase să joace tatăl lui, la vârsta de cinci ani, după care se apucase de citit manuale de șah și studiasse partide celebre. Pe mine însă nu m-a învățat să joc decât după ce-am împlinit unsprezece ani, când anii în care-aș fi putut asimila cel mai ușor se scurseseră. Totuși, nu-mi lipsea talentul pentru șah, iar când am împlinit șaisprezece ani, l-am învins pentru întâia oară. A zâmbit ca și cum ar fi fost mândru de mine, dar știu că i s-a părut odios. A așezat iarăși piesele pe tablă și am început un meci revanșă. Jucam, ca de obicei, cu piesele albe; încercase să mă facă să cred că-mi oferă un avantaj. După câteva clipe, s-a scuzat și s-a dus în bucătărie, unde l-am auzit trăgând o dușcă dintr-o sticlă cu gin. Până s-a întors, pusesem o piesă în locul alteia, dar nu și-a dat seama. După patru mutări, a rămas cu gura căscată la regina mea albă amenințându-i regele. Și-a dat seama că următoarea mutare însemna șah mat. Arăta atât de amuzant, că nu m-am putut abține și m-a pufnit râsul. Și, din expresia lui, mi-am dat seama că știa ce se întâmplase. S-a ridicat și-a măturat cu dosul palmei toate piesele de pe tablă. După care m-a pocnit. Genunchii mi-au cedat și-am căzut, mai mult de groază decât de la forța loviturii. Nu mă mai lovise niciodată până atunci.

— Ai schimbat niște piese, a șuierat. Fiul meu nu e un trișor.

Simțeam sânge în gură. Regina albă zăcea pe jos, în fața mea. Coroana i se ciobise. Am simțit cum ura îmi urcă pe gât, arzându-mă, și în piept, amară ca bila. Am luat regina vătămată și-am pus-o la loc pe tablă. Apoi celelalte piese. Una după alta. Le-am așezat iarăși pe toate cum fuseseră.

— Tu muți, tati.

Fiindcă asta face jucătorul cu sânge-rece și ură în suflet când, aproape fiind să câștige, a fost pe neașteptate lovit în obraz de adversar, a fost atins

unde-l doare, a simțit groaza. Nu pierde din ochi tabla, își lasă deoparte groaza și se ține de plan. Respiră adânc, reconstruiește, continuă jocul, obține victoria. Părăsește scena fără să facă gesturi prin care să-și arate triumful.

M-am așezat la capătul mesei și am văzut cum mișcă falca lui Clas Greve. I-am văzut obrajii încordându-se, apoi relaxându-se și alcătuiind cuvinte pe care, era clar, Ferdinand și cei doi reprezentanți de la Pathfinder le înțelegeau foarte bine, erau în orice caz mulțumiți toți trei. Cu câtă patimă uram gura aia! Uram gingiile mov-cenușii, dinții zdraveni, da, mi-era silă chiar și de forma aceluia orificiu revoltător; o despicătură dreaptă între două colțuri îndreptate în sus care sugerau un zâmbet, același zâmbet sculptat cu care Bjørn Borg fermecase o lume întreagă. Și cu care acum Clas Greve își seducea viitorul angajator, Pathfinder. Însă cel mai mult uram buzele acelea. Buzele care atinseseră buzele soției mele, pielea soției mele, probabil sfârcurile ei roșietice și cu siguranță vaginul ei umed, primitiv. Mi-am imaginat că zăresc un fir de păr blond, pubian, pe buza lui cărnoasă.

Așteptasem în tăcere aproape jumătate de oră, timp în care Ferdinand, cu un devotament imbecil, îndrugasă întrebări din ghidul de interviu de parcă ar fi fost ale lui.

La începutul interviului, Greve mi se adresase exclusiv mie. Își dăduse însă seama, treptat, că eram acolo doar în chip de supraveghetor pasiv, neanunțat, și pe ziua de azi sarcina lui era să-i lumineze pe ceilalți trei în privința Evangheliei după Greve. Îmi trimisese totuși, la intervale regulate, uitături scurte și întrebătoare, ca și cum ar fi căutat indicii în privința rolului meu.

După o vreme, cei doi delegați ai Pathfinder, președintele companiei și directorul de relații publice, se apucaseră și ei să întrebe lucruri centrate, firesc, pe perioada petrecută de Greve la HOTE. Iar Greve le oferise o relatare despre cum el

și HOTE deveniseră lideri în dezvoltarea TRACE, un lac care conținea aproximativ o sută de transmițători pe mililitru și care putea fi aplicat pe orice obiect. Avantajul era că această peliculă devenea aproape invizibilă și, exact ca un adeziv normal, se lipea de obiecte cu atâta putere, încât era imposibil de îndepărtat, apoi, fără un răzuitor de vopsea. Avea și dezavantajul totuși că transmițătorii erau atât de mici, că semnalele lor erau prea slabe și nu reușeau să pătrundă prin materiale mai dense decât aerul care ar fi putut să le acopere, ca de pildă apa, gheața, noroiul sau vreun strat foarte gros de praf, cu care au adesea de furcă vehiculele în deșert.

Pe de altă parte, zidurile, chiar și cele făcute din cărămizi groase, erau arareori o problemă.

— Am aflat din experiența noastră că soldații dați cu TRACE au pierdut contactul cu receptoarele noastre când murdăria de pe ei a atins un anumit nivel, a zis Greve, încă nu avem tehnologia cu care să facem mai puternici niște transmițători microscopici.

— O avem noi, la Pathfinder, a replicat președintele firmei.

Era un bărbat cu părul rărit, trecut de cincizeci de ani, care-și tot sucea gâtul, de parcă s-ar fi temut să nu-i înțepenească ori de parcă înghițise vreun obiect voluminos care nu voia să-i coboare pe gâtleej. Bănuiam că era vorba de un spasm involuntar provocat de o boală a mușchilor care nu poate duce decât la un singur lucru.

— Nu avem, din păcate, tehnologia TRACE.

— Tehnologic vorbind, HOTE și Pathfinder ar fi alcătuit un cuplu de înșurăței perfect, a zis Greve.

— Întocmai, a întărit președintele. Cu Pathfinder pe post de casnică, primind doar bani de pâine la salariu.

Greve a chicotit.

— Cam așa ceva. Pe lângă asta, ar fi mai ușor ca tehnologia de la HOTE să fie achiziționată de Pathfinder decât invers. De aceea cred că pentru

Pathfinder există o singură cale viabilă, și anume de a face pe cont propriu întreaga călătorie.

I-am văzut pe delegații Pathfinder schimbând priviri.

— În orice caz, ai un CV impresionant, Greve, a zis președintele firmei. Dar noi, la Pathfinder, punem mare accent pe faptul că directorul nostru executiv trebuie să fie stabil... cum îi spuneți în jargonul vostru de recrutori?

— Un fermier, i-a venit în ajutor Ferdinand.

— Fermier, da. O imagine nimerită. Cu alte cuvinte, cineva care cultivă ce este deja acolo, care clădește totul cărămidă cu cărămidă. Cu pielea groasă și răbdător. Iar tu ai un palmares... hmm... spectaculos și dramatic, care nu ne lămurește însă dacă ai și rezistența și înrâncenarea necesară pentru genul de director pe care-l căutăm noi.

Clas Greve, care-l ascultase cu o expresie serioasă pe președinte, a dat din cap a încuviințare.

— Aș vrea, mai înainte de orice, să vă spun că vă împărtășesc opinia privitoare la genul de director pe care ar trebui să-l caute Pathfinder. În al doilea rând, vreau să vă spun că nu aș fi arătat interes pentru provocarea asta dacă nu aș fi fost genul respectiv de persoană.

— Ești genul? a întrebat grijuliu al doilea reprezentant al companiei, un tip cu un comportament diplomatic pe care-l bănuisem a fi șeful de la relații publice al firmei încă de dinainte să se prezinte ca atare.

Am avut destule ocazii să nominalizez candidați pentru asemenea posturi, de aceea.

Clas Greve a zâmbit. Un zâmbet cald, care nu doar că i-a înmuiat fața ca de cremene, ci i-a și modificat-o cu totul. Mai văzusem la el trucul ăsta, menit să arate că poate fi, la nevoie, și-un șmecher de gașcă. Avea același efect ca și contactul fizic recomandat de modelul Inbau, Reid și Buckley, contactul personal, votul de încredere, atitudine care spune uitați, mi-am deschis sufletul în fața voastră.

— Să vă spun o poveste, a zis Greve, zâmbind în continuare. E despre o chestie pe care-mi vine greu s-o admit. Sunt, adică, un pierzător groaznic. Sunt genul de persoană căreia îi vine greu să piardă la un joc de dat cu banul.

Hlizeli în sală.

— Dar sper că vă va spune câte ceva despre rezistența și stabilitatea mea, a continuat Greve. Odată, când eram în forțele speciale, mi s-a întâmplat să mă aflu pe urmele unui traficant de droguri, unul nu tocmai important, în Surinam...

l-am văzut pe cei doi delegați de la Pathfinder cum, fără să-și dea seama, s-au aplecat un pic spre el. Ferdinand s-a apucat să umple din nou ceștile de cafea, aruncându-mi un surâs încrezător.

Iar gura lui Clas Greve a început să se miște. Să macine întruna. Să devoreze, lacomă, ce nu avusese voie să atingă. Oare ea țipase? Păi sigur că țipase. Diana pur și simplu nu se putea reține, fusese ca o plastilină în ghearele poftelor lui. Prima oară când făcuserăm dragoste îmi amintise de sculptura lui Bernini din Capela Cornaro, *Extazul Sfintei Tereza di Avila*. În parte din cauza gurii pe jumătate deschise a Dianei, a expresiei faciale arătând aproape suferință, a venei încordate și a cutei de concentrare de pe frunte. Și în parte fiindcă Diana țipase, iar eu am crezut întotdeauna că sfânta carmelită a lui Bernini țipă când îngerul îi smulge săgeata din piept, gata să i-o împlânte iarăși. Mie, în orice caz, așa îmi pare acest du-te-vino, o imagine a penetrării divine, un futai dintre cele mai sublime, dar un futai totuși. Însă nici măcar o sfântă nu țipa ca Diana. Țipătul Dianei era o delectare îndurerată, un vârf de săgeată în timpan care trimitea frisoane prin tot trupul. Era un vaiet și un bocet stăruitoare, un ton care doar se înălța și cobora, ca un aeroplan de jucărie. Atât de ascuțit că, după ce făcuserăm prima oară dragoste, mă treziseam cu țuitori în urechi și, după trei săptămâni de dragoste trupească, începusem să mă tem că am căpătat tinitus, boala țuitorilor cronice, ca un torent de apă căzând

continuu sau cel puțin un pârau însoțit de un șuierat intermitent.

Îmi exprimasem îngrijorarea în privința auzului, firește că în glumă, însă Diana nu văzuse nimic amuzant. Dimpotrivă, fusese îngrozită și pe punctul să izbucnească în lacrimi. Apoi, când am făcut dragoste data următoare, am simțit peste urechi palmele ei moi, percepându-le mai întâi ca pe o mângâiere într-o câțiva neobișnuită. Dar când mi-au cuprins urechile, alcătuind două cupole calde, protectoare, mi-am dat seama ce dovadă de iubire reprezenta asta. Efectul propriu-zis nu era cine știe ce, auditiv vorbind – țipătul îmi sfredelea și acum creierii –, dar emoțional devenea cu atât mai special. Nu-s genul de bărbat care lăcrimează, când însă mi-am dat drumul, am început să bocesc ca un bebeluș. Poate fiindcă știam că nimeni, nimeni altcineva n-o să mă mai iubească vreodată ca femeia asta.

Așa că, privindu-l acum pe Greve, cu certitudinea că țipase și în îmbrățișarea lui, am încercat să nu mă gândesc la întrebarea implicită. Însă, întocmai ca Diana, nu mă puteam abține. Îi astupase și lui urechile?

— Cărarea ducea prin junglă deasă și pe teren mlăștinos, zicea acum Greve. Marșuri de opt ore. Însă eram oricum un pic în întârziere, soseam mereu prea târziu. Ceilalți, unul după altul, au cedat. Febră, dizenterie, mușcături de șarpe sau, pur și simplu, extenuare. Iar tipul era, firește, neînsemnat. Jungla îți devorează judecata. Eram cel mai tânăr, dar în cele din urmă mie mi s-a dat comanda. Și maceta.

Diana și Greve. Când parcasem mașina în garaj, după ce mă întorsesem de la apartamentul lui Greve, mă gândisem, preț de-o clipă, să cobor geamul, să las motorul pornit și să trag în piept dioxidul de carbon, monoxidul sau ce mama dracului respiri acolo; ar trebui, oricum, să fie o moarte plăcută.

— După ce am urmat poteca asta timp de șaizeci și trei de zile, pe 320 de kilometri de teren, cel mai rău pe care vi-l puteți imagina, haita noastră a fost redusă la mine și la un tinerel din Groningen care era prea prostuț ca să înnebunească. Am contactat comandamentul și mi-au trimis un terrier dungat pe calea aerului. Știți rasa? Nu? E cel mai bun câine de vânătoare din lume. Și nespus de loial, atacă tot ce-i arăți, oricât de mare ar fi. Un prieten pe viață. Literalmente. Elicopterul a lăsat câinele, un cățelandru nu mai mare de-un an, în mijlocul junglei din întinsul district Sipaliwini, în același loc unde se lasă transporturile de cocaină. Însă punctul respectiv s-a dovedit a fi la zece kilometri de locul unde ne ascundeam noi. Doar un miracol ar fi făcut ca terrierul să supraviețuiască douăzeci și patru de ore în junglă, darmită să ne mai dea de urmă. Numai că a avut nevoie de mai puțin de două ore ca să ne găsească.

Greve s-a lăsat pe spate în scaun. Deținea acum controlul total.

— I-am zis Sidewinder. După racheta aia care se ghidează după căldură, o știți? Am iubit câinele ăla. De aceea am și azi un terrier dungat. Am fost ieri să-l aduc din Olanda; e, de fapt, nepotul lui Sidewinder.

O găsisem pe Diana în camera de zi, uitându-se la știri, când mă întorsesem acasă după ce-l jefuisem pe Greve. Era o conferință de presă cu inspectorul Brede Sperre în spatele unei păduri de microfoane. Vorbea despre o crimă. Un caz rezolvat. Una pe care, după cum suna, o elucidase de unul singur. Vocea lui Sperre avea o hârâială masculină, ca un post de radio cu interferențe, cu sunete lipsă ca la o mașină veche de scris a cărei literă uzată abia o deslușești pe pagină. „Făpta-ul va apă-a mâine în fa-a insta-ței. Mai sunt întrebări?” Nu mai avea nicio urmă de accent din estul Oslo-ului, însă, dacă te luai după Google, jucase baschet la Ammerund vreme de opt ani. Terminase al doilea dintre absolvenții clasei lui, la Academia de Poliție. Într-un interviu

personal dat unei reviste pentru femeii refuzase să spună, din motive profesionale, dacă are vreo relație sentimentală relevantă. Cu oricine ar fi ales să trăiască, a zis, acea persoană ar fi ajuns să se „bucure” de atenția media și a elementelor criminale pe care le vâna. Nimic însă din fotografiile făcute pentru aceeași revistă – cu cămașă descheiată pe jumătate, ochi mijiți și umbra unui surâs – nu dădea de înțeles că și-ar fi împărțit existența cu cineva.

Mă opriseam în spatele fotoliului Diane.

— A început în Kripos acum, a zis ea. Cu crime și din astea.

Știam asta, firește, îl căutam săptămânal pe internet pe Brede Sperre ca să văd ce mai face ori dacă nu anunțase ceva prin presă despre suprimarea vreunei bande de hoți de tablouri. Pe lângă asta, eram interesat să strâng cât mai multe informații despre Sperre ori de câte ori se iva ocazia. Oslo nu-i un oraș mare. Știam chestii.

— Ce păcat de tine, am zis, ușurat. N-o să te mai viziteze la galerie.

Ea răsese, ridicând privirea spre mine, iar eu mă uitasem la ea de sus, zâmbind, iar ochii ni se întâlniseră cu fețele poziționate de-a-ndoaselea. Și m-am gândit, o fracțiune de secundă, că toată afacerea cu Greve nici nu se întâmplase, doar îmi imaginasem în culori prea vii totul, cum fac câteodată oamenii, încercând să-și zugrăvească cel mai rău lucru cu putință pentru niciun motiv decât ca să simtă cum este, să-și dea seama dacă pot îndura. Și, parcă pentru a confirma că nu fusese decât un vis, spusese că m-am răzgândit, că avea dreptate ea, că trebuia neapărat să organizăm o excursie la Tokio în decembrie. Ea însă mă privise surprinsă, zicând că nu poate închide galeria chiar înainte de Crăciun, că era perioada de vârf, nu? Și cine se ducea la Tokio iarna, când era ger năprasnic? Atunci la primăvară, insistasem eu. Puteam să fac rezervare. Iar ea răspunsese că parcă prea ne întindeam cu planurile, nu, vom trăi și vom

vedea? În regulă, răspunsesem și anunțasem că mă duc direct la culcare, că sunt mort de oboseală.

Apoi, ajuns la etaj, intrasem în camera copilului, mă apropiasem de figurina *mizuko jizo* și îngenuncheasem. Altarul rămânea neatins. Prea multă planificare pe termen lung. Vom trăi și vom vedea. Scosesem apoi cutiuța stacojie din buzunar, îmi trecusem degetele peste suprafața netedă și o așezasem lângă micul Buddha de piatră care-l ținea sub ochi pe copilul apei, copilul nostru.

— La două zile după aceea l-am descoperit pe traficantul de droguri într-un sătuc. Era ținut ascuns de o fată străină foarte tânără care, după cum a reieșit, era iubita lui. Își găsesc de obicei fete cu aspect nevinovat și le folosesc drept curieri. Până ce fata e prinsă la graniță și capătă pușcărie pe viață. Șaizeci și cinci de zile trecuseră de când se dăduse startul vânătorii, a zis Clas Greve și-a inspirat adânc. În ce mă privește, alte șaizeci și cinci ar fi fost în regulă.

La sfârșit, directorul de relații publice a rupt tăcerea care se lăsase.

— Și l-ai arestat?

— Nu doar pe el. Împreună cu iubita lui, ne-a dat suficiente informații ca să mai arestăm, mai încolo, alți douăzeci și trei dintre amicii lor.

— Dar cum... a început să spună președintele. Cum îl arestezi pe un asemenea tip?

— N-a fost foarte dramatic, în cazul ăsta, a zis Greve sprijinindu-și ceafa cu palmele. Egalitatea a ajuns și în Surinam. Când am dat buzna în casă, am descoperit că omul pusese deoparte armele și-și ajuta iubita cu o mașină de tocat carne.

Președintele a izbucnit în râs și-a aruncat o privire spre directorul de relații publice, care s-a grăbit să i se alăture cu un hohot, e drept că mai șovăielnic. Corul a devenit o armonie pe trei voci când Ferdinand a adăugat la veselia generală hlizeala lui pițigăiată. Am cercetat cele patru chipuri lucioase, dorindu-mi din suflet să am la îndemână, în chiar momentul acela, o grenadă.

După ce-a terminat Ferdinand cu interviul, am făcut în așa fel încât să-l conduc afară din birou pe Greve, pe când ceilalți luau o pauză înainte de a trage concluziile.

L-am însoțit până la lift și-am apăsător pe buton.

— Convingătoare prestație, am zis, împreunându-mi brațele înaintea pantalonilor de la costum și ațintindu-mi privirea spre indicatorul luminos al ascensorului. Te-ai descurcat minunat cu abilitățile tale de seducție.

— Seducție... nu sunt prea sigur. Presupun că ție nu ți se pare dezonorant să te vinzi, Roger.

— Absolut deloc. Aș fi făcut exact la fel în locul tău.

— Mulțumesc. Când scrii raportul?

— În seara asta.

— Bun.

Ușile liftului s-au deschis, am pășit înăuntru și ne-am oprit, așteptând.

— Mă întrebam o chestie, am zis. Persoana pe care ai urmărit-o...

— Da?

— Nu era, întâmplător, una și aceeași cu cel care te-a torturat în pivniță?

Greve a zâmbit.

— Cum ai știut?

— Am ghicit pur și simplu.

Ușile s-au închis la loc.

— Și te-ai limitat la a-l aresta?

Greve a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ți se pare greu de crezut?

Am dat din umeri. Liftul s-a urnit.

— Planul era să-l omor, a zis Greve.

— Atât de multe aveai de răzbunat?

— Da.

— Cum se rezolvă cu acuzațiile de omor în armata olandeză?

— Te asiguri că nu ești prins. Curacit?

— Otravă? Cum e aia în care se înmoaie săgețile?

— Asta folosesc, în partea noastră de lume, vânătorii de capete.

Am presupus că ambiguitatea e intenționată.

— O soluție de curacit într-o biluță de cauciuc cât o boabă de strugure, cu un ac ascuțit, pe care abia îl observi. Îl ascunzi în salteaua țintei. Când se culcă, acul înțeapă pielea, iar greutatea forțează otrava din biluța de cauciuc să intre în corp.

— Dar era la el acasă, am zis. Și fata asta a lui era martoră.

— Tocmai.

— Cum l-ai făcut să-și toarne tovarășii?

— I-am oferit o înțelegere. L-am pus pe colegul meu să-l pironească la pământ, i-am vârât mâna în mașina de tocat și i-am promis că i-o facem terci și-l lăsăm după aceea să se uite cum o mănâncă câinele. Și a vorbit.

Am dat din cap, imaginându-mi scena. Ușile liftului s-au deschis și ne-am îndreptat spre ieșire. Acolo, i-am ținut ușa.

— Și după ce-a vorbit?

— Ce să fie? a zis Greve, mijind ochii spre cer.

— Ți-ai ținut partea de înțelegere?

— Eu... a răspuns el, pescuind din buzunarul de la piept o pereche de ochelari de soare Maui Jim, pe care și i-a pus la ochi, respect mereu partea mea de înțelegere.

— Adică atât, o arestare amărâtă? A meritat două luni de hăituială, de riscat viața?

Greve a scos un hohot slab.

— Nu pricepi, Roger. Să renunț la vânătoare nu e niciodată o opțiune pentru un tip ca mine. Sunt precum câinele meu, un rezultat al geneticii și instrucției. Riscul nu există. Odată declanșat, devin un proiectil căutător de căldură care nu mai poate fi oprit, care nu face, propriu-zis, decât să-și caute propria distrugere. Pune-ți cursul de psihologie de anul întâi să cerceteze așa ceva.

Și-a lăsat palma pe brațul meu, a surâs și-a șoptit:

— Dar să ții pentru tine diagnosticul.

Am zăbovit lângă ușa deschisă.

— Și fata? Cum ai făcut-o să vorbească?

— Avea paisprezece ani.

— Și?

— Ce crezi?

— Nu știu.

Greve a oftat adânc.

— Habar n-am cum de ți-ai făcut o asemenea impresie despre mine, Roger. Nu interoghez fete minore. Am luat-o cu mine la Paramaribo, i-am cumpărat din solda mea un bilet și am trimis-o cu primul avion acasă la părinții ei, înainte să apuce poliția din Surinam să pună gheara pe ea.

L-am urmărit cu privirea cum se îndreaptă cu pași elastici spre un Lexus GS 430 gri-argintiu din parcare.

Vremea de toamnă îți tăia răsufarea cu frumusețea ei. În ziua nunții mele plouase.

10. Afecțiuni cardiace

Am apăsător, pentru a treia oară, pe butonul soneriei lui Lotte Madsen. Numele, de fapt, nu era trecut sub sonerie, însă sunasem la destule uși de prin Eilert Sundst ca să știu că era a ei.

Întinericul și frigul se lăsaseră devreme și cu rezeziune. Tremuram în pantofi. Ezitase îndelung când o sunasem de la lucru, după prânz, ca s-o întreb dacă-i pot face o vizită în jurul orei opt. Și când, în cele din urmă, încuviințase monosilabic, acordându-mi o audiență, am știut că își încălcase, probabil, un legământ: să nu mai aibă nimic de-a face cu bărbatul care-o părăsise atât de hotărât.

Încuietoearea s-a deschis cu un zumzet și m-am împins în ușă, grăbit, parcă temându-mă că e ultima șansă. Am urcat pe scări; nu voiam să nimeresc în lift cu vreun vecin băgăcios, care să caște gura, să ia notițe și să tragă concluzii.

Lotte lăsase întredeschisă ușa apartamentului; i-am întrezărit chipul livid.

Am intrat și-am închis ușa după mine.

— M-am întors.

Nu mi-a răspuns. Cum făcea de obicei.

— Ce mai faci? am continuat.

Lotte Madsen a ridicat din umeri. Arăta exact ca prima oară când o văzusem: o cățelușă timidă, mărunțică, cu ochi căprui și temători. De-o parte și de alta a feței îi atârnavu șuvițe lungi și anemice de păr unsuros, stătea adusă de spate, iar hainele terne lăsau impresia că e o femeie care se străduiește mai degrabă să ascundă decât să atragă atenția asupra trupului său. Și nu avea niciun motiv pentru asta; Lotte era zveltă, armonios alcătuită și avea piele netedă, perfectă. Îți inspira însă genul de supunere pe care-mi imaginez că îl au femeile acelea care sunt mereu bătute, mereu părăsite, care nu capătă niciodată ce-ar merita. Poate că asta trezise în mine ceva ce nici nu știusem, până la ea, că posed: un instinct protector. La fel ca și sentimentele mai

puțin platonice care declanșaseră scurta noastră relație. Sau combinație. Combinație. Relație e la prezent, combinație la trecut.

Prima oară o văzusem pe Lotte la unul dintre vernisajele Diane, în vară. Se oprise la celălalt capăt al sălii, cu privirea ațintită spre mine și, când se văzuse observată, reacționase o clipă prea târziu. Să prinzi asupra faptului o femeie, în acest fel, e întotdeauna măgulitor, apoi însă, văzând că privirea ei nu intenționa să se întoarcă spre mine, am pornit agale spre tabloul pe care-l studia și m-am prezentat. Mai mult din curiozitate, de vreme ce-i fusesem mereu – dată fiind firea mea – senzațional de credincios Diane. Gurile rele ar putea spune că fidelitatea mea se baza mai degrabă pe analiza riscului decât pe iubire. Că, perfect conștient de faptul că Diana nu era de nasul meu ca nivel de atractivitate, nu mă găseam într-o poziție în care să-mi asum riscuri adulterine, asta dacă nu voiam să joc în liga secundă pentru tot restul zilelor mele.

Poate. Însă Lotte Madsen era în liga mea.

Arăta ca o artistă excentrică și am presupus imediat că asta și era, dacă nu iubita vreunui asemenea artist. Altfel nu puteam să-mi explic cum o pereche de blugi jerpeliți, maro și un pulover mulat, într-o nuanță ternă, îi obținuseră admiterea aici, la vizionarea privată. Se dovedise însă că era o cumpărătoare. Nu cu banii ei, evident. Făcea achiziții pentru o companie din Danemarca interesată să-și decoreze noul sediu din Odense. Era traducătoare liber-profesionistă din norvegiană și spaniolă: broșuri, articole, manuale de utilizare, filme și câte o carte de specialitate. Firma era unul dintre clienții ei mai stabili. Vorbea domol, cu un surâs ezitant, de parcă n-ar fi înțeles de ce și-ar pierde cineva vremea stând de vorbă cu ea. Lotte mă captivase pe loc. Da, cred că ăsta e cuvântul potrivit, mă captivase. Era dulce. Și micuță. Unu cincizeci și nouă. Nu a fost nevoie să întreb, mă pricep la înălțimi. Am obținut, în seara aceea, numărul ei de telefon, ca să-i trimit fotografii cu alte

lucrări ale artistului care expunea. Posibil să fi crezut, pe-atunci, că intențiile mele erau cinstite.

Ne întâlniserăm apoi, pentru a doua oară, la un cappuccino, la Sushi & Coffee. Îi explicasem că aş prefera să-i arăt reproduceri imprimate ale lucrărilor în loc să i le trimit pe e-mail, fiindcă ecranele – exact ca mine – pot să mintă.

După ce-am trecut rapid în revistă picturile, i-am spus că sunt nefericit în căsnicie, dar că o îndur din cauza iubirii nețărnumite pe care mi-o poartă soția. E cel mai vechi clișeu din lume în scenariul bărbat-însurat-agață femeie-nemăritată sau viceversa, dar ceva îmi spunea că nu-l mai auzise până atunci. De fapt, nici eu, dar auzisem cu siguranță *de el* și am presupus că o să meargă.

S-a uitat la ceas și a zis că trebuie să plece, iar eu am întrebat-o dacă puteam să trec într-o seară pe la ea să-i arăt lucrările altui artist, pe care-l consideram o investiție cu mult mai bună pentru clientul ei din Odense. A acceptat cu șovăială.

Apărusem apoi cu niște reproduceri proaste de la galerie și o sticlă cu vin bun din pivniță. A părut resemnată cu soarta ei din momentul în care, în seara aceea călduță de vară, a deschis ușa.

I-am spus povești amuzante cu gafe de-ale mele, genul care par că te pun într-o lumină proastă, dar care arată, de fapt, că ești îndeajuns de sigur pe tine și de succes ca să-ți permiți niște batjocură autoadresată. Mi-a zis că e copil unic, că a călătorit de mică în jurul lumii cu părinții și că tatăl ei era inginer-șef la o companie internațională din domeniul managementului apelor. Nu se simțea legată de nicio țară anume. În Norvegia era la fel de bine ca aiurea. Atâta tot. Pentru cineva care știa mai multe limbi străine, nu era prea vorbăreață. Traducătoare, mi-am zis. Prefera poveștile altora, nu pe ale ei.

M-a întrebat de soție. Soția ta, așa a zis, deși trebuie s-o fi știut pe Diana, invitată fiind la vernisaj. Mi-a ușurat, cu siguranță, situația. Și și-a ușurat-o și pe a ei.

I-am spus că mariajul meu suferise o lovitură când „soția” rămăsese însărcinată, iar eu refuzasem să am un copil. Și, potrivit versiunii ei, o convinsesem să facă avort.

— Și așa a fost? a vrut Lotte să știe.

— Presupun că da.

Am văzut ceva schimbându-se în expresia lui Lotte și-am întrebat-o ce este.

— Părinții mei m-au convins să fac un avort. Fiindcă eram adolescentă și copilul n-ar fi avut tată. Încă-i urăsc pentru asta. Pe ei și pe mine.

Începusem să înghit în sec. Iarăși și iarăși, cât am explicat.

— Fătul nostru avea sindromul Down. Optzeci și cinci la sută dintre părinții care trec prin experiența asta aleg avortul.

Aveam să regret pe dată că o spusese. Ce-mi venise? Sindromul Down avea să facă lipsa mea de chef în a avea un copil cu soția mea ceva mai acceptabilă?

— Era o șansă mare, oricum, ca soția ta să piardă copilul, a zis Lotte. Sindromul Down e adesea asociat cu afecțiuni cardiace.

Afecțiuni cardiace, gândisem și-i mulțumisem în sinea mea pentru că era jucătoare de echipă, pentru că simplifica iarăși lucrurile pentru mine. Pentru noi. Aveam, după o oră, să ne dezbrăcăm, iar eu să celebrez o victorie care, pentru cineva mai obișnuit cu cuceririle ar fi părut cu siguranță destul de ieftină, dar care pe mine m-a făcut să mă simt, zile întregi, în al nouălea cer. Săptămâni. Trei săptămâni și jumătate, mai exact. Aveam, nici mai mult nici mai puțin, o iubită. Pe care o părăsisem după douăzeci și patru de zile.

Acum, uitându-mă la ea pe hol, în fața mea, mi se părea ceva aproape ireal.

Hamsun a scris undeva că noi, oamenii, ne săturăm curând de iubire. Nu vrem nimic care ne este servit în porții din cale-afară de mari. Suntem chiar atât de banali? Așa s-ar părea. Însă nu asta mi

se întâmplase mie. Se întâmplase că mă măcina conștiința. Nu din pricină că nu puteam răspunde iubirii lui Lotte, ci fiindcă o iubeam pe Diana. Fusesse o concluzie de neevitat, însă lovitura finală venise sub forma unui episod bizar. Era la finele verii, a douăzeci și patra zi a păcatului meu, și ne strecuraserăm în patul lui Lotte din apartamentul ei micuț, cu două camere, din Eilert Sundts gate. Stătuserăm de vorbă toată seara sau mai exact, vorbisem eu. Descriind și explicând viața din perspectivă proprie. Sunt bun la asta, în felul lui Paulo Coelho, adică un fel care-i fascinează pe cei mai puțin pretențioși intelectual și-i irită pe ascultătorii exigenți. Ochii melancolici ai lui Lotte stăruiau pe buzele mele, îmi sorbeau fiecă cuvânt. O vedeam, literalmente, cum pășește în lumea fanteziilor mele, cum creierul ei îmi absoarbe judecățile, cum se îndrăgostește de mintea mea. Eu, unul, mă îndrăgostisem de mult de dragostea ei, de ochii ei credincioși, de tăcerea și de sunetele joase, aproape imperceptibile, pe care le scotea când făceam dragoste, atât de diferite de scâncetul percutant ca o bormașină al Dianei. Îndrăgosteala mă adusese, timp de trei săptămâni și jumătate, într-o stare de continuă ațătare. Prin urmare, de îndată ce m-am oprit din monologat, ne-am aruncat o privire doar, m-am aplecat spre ea și i-am pus o mână pe sân. A străbătut-o un fior. Sau poate pe mine – și ne-am năpustit spre dormitor și spre patul cu o lățime de un metru de la IKEA purtând ispititorul nume de Brekke, răgaz. În seara aceea, gemetele s-au auzit mai tare ca de obicei și ea mi-a șoptit ceva în daneză la ureche, ceva ce n-am priceput, de vreme ce, obiectiv vorbind, daneza e o limbă dificilă – copiii danezi învață să vorbească mai târziu decât alți copii europeni –, însă mi s-a părut cu toate astea neobișnuit de erotic, așa că am grăbit ritmul. Lotte, de obicei, nu se dădea în vânt după aceste creșteri de ritm, însă în seara aceea m-a apucat de fese și m-a tras înăuntrul ei, lucru pe care l-am interpretat ca pe o dorință de intensificare atât a forței, cât și a

frecvenței mișcărilor. I-am făcut deci pe plac, concentrându-mă la chipul tatălui meu din sicriul deschis, la înmormântare, o metodă care se dovedise eficientă în prevenirea ejaculării premature. Sau, în cazul de față, al ejaculării de orice fel. Cu toate că Lotte mă anunțase că ia contraceptive, gândul la sarcină îmi dădea palpitații. Nu știam dacă Lotte, când o făceam, ajungea vreodată la orgasm; firea ei domoală și felul controlat în care se manifesta îmi dădeau de înțeles că un orgasm s-ar fi putut arăta doar sub aspectul unor ecouri minuscule la suprafață, ecouri pe care-aș fi putut, foarte bine, să nu le observ. Și era o creatură mult prea delicată ca să o supun vreunui stres întrebând-o. De aceea cele întâmplate apoi m-au luat cu totul prin surprindere. Am simțit că trebuie să mă opresc, dar mi-am îngăduit o ultimă penetrare în forță. Și-am simțit că ating ceva în adâncime. Trupul i-a înțepenit; a căscat larg ochii și gura. A început să tremure și, preț de-o secundă nebunească, m-am temut să nu-i fi declanșat o criză de epilepsie. Apoi am simțit ceva fierbinte, mai fierbinte chiar decât vaginul ei, cuprinzându-mi organele genitale, apoi cum un val îmi scaldă stomacul, coapsele și testiculele.

M-am sprijinit pe brațe și m-am uitat lung, îngrozit și nevenindu-mi a crede, către locul unde lua contact corpurile noastre. Abdomenul i se contracta ca și cum ar fi vrut să mă expulzeze din ea. A gemut tare, cum n-o mai auzisem până atunci, apoi a venit al doilea val. Apa a ieșit din ea, s-a prelins între șoldurile noastre și-a curs pe saltea, care nu izbutise încă să absoarbă întâiul val. Dumnezeuule, mi-am zis, am făcut o gaură în ea. Creierul, panicat, a început să facă legături cauzale. E însărcinată, mi-am zis. Și îi rupsesem punga aia care conținea fetusul, iar acum toată mizeria se scurgea în pat. Dumnezeuule, înotăm în viață și moarte, e un copil al apei, încă un copil al apei! Ei bine, citisem eu despre așa-numitele orgasme ude, bun, poate că văzusem asemenea scene și în vreun

film porno ori două, însă mi se păruse un truc, o păcăleală, o fantezie masculină de a avea un partener cu drepturi egale la ejaculare. Nu mă puteam gândi, întins acolo, decât că asta e pedeapsa, osânda zeilor pentru că o convinsesem pe Diana să facă avort: uciderea încă unui copil nevinovat cu scula mea năbădăioasă.

M-am grăbit să mă ridic din pat, luând și pilota cu mine. Lotte a tresărit, însă nu i-am luat în seamă corpul gol, ghemuit, m-am uitat doar la cercul întunecat de umezeală care încă se întindea pe așternut. Mi-am dat seama, cu greutate, ce se întâmplase. Sau, și mai important, ceea ce, printr-o întorsătură norocoasă, nu se întâmplase. Paguba însă fusese făcută, era prea târziu, nu exista cale de întoarcere.

— Trebuie să plec, am zis. Nu mai putem continua așa.

— Ce faci acolo? a șoptit Lotte, din poziția ei fetală.

— Îmi pare nespus de rău, am zis. Dar trebuie neapărat să mă duc acasă și s-o rog pe Diana să mă ierte.

— N-o să capeți iertare, a șoptit Lotte.

Nu se auzise niciun sunet dinspre dormitor cât mă clătisem pe mâini și pe gură, în baie, de mirosul ei. Plecasem închizând ușa cu grijă.

Și acum – trei luni mai târziu –, eram iarăși pe holul ei, știind că de data asta nu Lotte, ci eu aveam ochi imploratori, de cățel.

— Mă poți ierta? am întrebat-o.

— Ea n-a putut? a replicat Lotte pe un ton inexpresiv, dar poate că asta era intonația daneză.

— Nu i-am spus niciodată.

— De ce nu?

— Nu știu, am răspuns. E foarte probabil că am o afecțiune cardiacă.

Mi-a aruncat o privire lungă, cercetătoare. Am surprins acolo, dincolo de ochii căprui și mult prea melancolici, umbra unui zâmbet.

— De ce-ai venit?

— Fiindcă nu te pot uita.

— De ce-ai venit? a repetat ea cu o fermitate pe care nu i-o știam.

— Cred doar că ar trebui ca noi...

— De ce, Roger?

Am oftat.

— Nu-i mai datorez nimic. Are un amant.

A urmat o tăcere îndelungată.

Lotte și-a împins în față, o clipită doar, buza de jos.

— Ți-a frânt inima?

Am dat din cap că da.

— Și vrei acum să ți-o pun eu laolaltă iarăși?

N-o mai auzisem pe femeia asta de obicei rezervată să se exprime într-un fel atât de ușor, fără efort.

— Nu poți, Lotte.

— Nu, presupun că nu. Știi cine e amantul ei?

— Un tip care a aplicat pentru un job pe care n-o să-l capete, ca să spun așa. Putem vorbi despre altceva?

— Să vorbim și atât?

— Tu decizi.

— Da, o să decid. Doar să vorbim. Și asta e domeniul tău.

— Mda, am adus și-o sticlă de vin.

A încuviințat cu o aplecare aproape imperceptibilă a capului. S-a răsucit pe călcâie și am urmat-o înăuntru.

Am stat de vorbă cât am băut vinul, apoi am așipit pe canapea. Când m-am trezit, aveam capul în poala ei și mă mângâia pe păr.

— Știi ce mi-a atras mai întâi atenția la tine? m-a întrebat când și-a dat seama că eram iarăși treaz.

— Părul, am zis.

— Ți-am mai spus?

— Nu, am răspuns, aruncând o privire la ceas.

Nouă și jumătate. Se făcuse vremea să mă îndrept spre casă. Spre ce mai rămăsese din căminul meu. Mi-era groază de asta.

— Pot să mă mai întorc? am întrebat.

Am văzut-o ezitând.

— Am nevoie de tine, am zis.

Știam că un asemenea argument n-are greutate. Îl împrumutasem de la o femeie care alesese QPR deoarece clubul o făcuse să se simtă dorită. Însă alte argumente n-aveam.

— Nu știu, a rostit. Mă mai gândesc.

Diana era în camera de zi, pe fotoliu, și citea dintr-o carte mare. Se auzea Van Morrison cântând „... cineva cum ești tu face ca totul să merite”, așa că nu m-a auzit decât când m-am oprit înaintea ei și-am citit cu voce tare titlul de pe coperta cărții.

— „S-a născut un copil”?

A tresărit, însă s-a luminat la față și s-a grăbit să pună cartea înapoi pe raftul din spatele ei.

— Ai întârziat, scumpule. Ai făcut vreo chestie plăcută sau doar ai muncit?

— Ambele, am zis, îndreptându-mă spre fereastră.

Garajul era scăldat în lumina albă a lunii, însă Ove avea să apară doar peste câteva ore ca să ia pictura.

— Am răspuns la niște apeluri telefonice și m-am mai gândit la candidatul pe care să-l propun celor de la Pathfinder.

A bătut entuziastă din palme.

— Ce drăguț... o să fie cel cu care te-am ajutat, cum îl cheamă...?

— Greve.

— Clas Greve! Am devenit așa de uitucă. Sper să cumpere și vreo lucrare foarte scumpă de la mine, după ce află. Merit asta, nu?

A scos un râset cristalin, și-a întins picioarele lungi, pe care le ținuse strânse sub ea, și a căscat. Simțeam cum o gheară îmi apucă inima și mi-o strânge ca pe un balon umplut cu apă; a trebuit să-mi întorc repede fața spre fereastră, ca să nu-mi vadă durerea zugrăvită pe chip. Femeia pe care o crezusem mai presus de înșelăciune nu doar că-și păstra cu succes masca, dar își și juca rolul la nivel

profesionist. Am înghițit nodul din gât și-am așteptat până ce am fost sigur că-mi pot controla iarăși vocea.

— Greve nu e persoana potrivită, am zis cercetându-i imaginea oglindită în geam. O să aleg pe altcineva.

Semiprofesionist. Nu i-a căzut tocmai bine. Am văzut cum se schimbă la față.

— Glumești, scumpule. E perfect! Chiar tu ai zis că-i așa.

— Am greșit.

— Cum să greșești? a zis, spre marea mea satisfacție, aproape țipând. Ce vrei să spui, pentru numele lui Dumnezeu?

— Greve e cetățean străin. Și are sub un metru optzeci. Plus că suferă de niște tulburări grave de personalitate.

— Sub un metru optzeci! Doamne, Roger, tu ai sub unu șaptezeci. Tu ești cel cu tulburări de personalitate!

M-a durut. Nu chestia cu tulburările de personalitate, fiindcă, evident, avea probabil dreptate. M-am străduit să-mi mențin un ton calm.

— De ce te inflamezi așa, Diana? Am avut și eu speranțe cu Clas Greve, însă oamenii ne dezamăgesc, nu se ridică la înălțimea așteptărilor, e o chestie care se întâmplă tot timpul.

— Dar... greșești. Nu-ți dai seama? E un bărbat adevărat!

M-am răsucit spre ea, încercând să afișez un zâmbet condescendent.

— Știi ce, Diana, la ce fac eu mă număr printre cei mai buni. Și treaba mea e să evaluez și să selectez oameni. Poate că-n viața personală mai fac greșeli...

Am văzut cum pe chip îi zvâcnește un mușchi.

— Dar nu când e vorba de meseria mea. Niciodată.

A rămas mută.

— Sunt mort de oboseală, am zis. Noaptea trecută n-am prea dormit. Noapte bună.

Lungit în pat, am auzit, la etaj, pașii ei. Un du-te-vino agitat. Voci n-am auzit, însă știam că are tendința să se plimbe prin cameră când vorbește la telefon. Mi-a venit în minte că asta era o trăsătură a generațiilor crescute cu comunicație fără fir, că ne preumblam vorbind la telefon de parcă am fi fost încă fascinați că așa ceva este posibil. Citisem undeva că bărbatul modern petrece de șase ori mai mult comunicând decât cei din generațiile anterioare. Comunicăm așadar mai mult, dar comunicăm mai bine? Pentru ce, de pildă, nu-i spusese de la obraz Dianeii că știu că se iubise cu Greve la el în apartament? Fiindcă eram conștient că n-ar fi fost capabilă să-mi comunice de ce, fiindcă aș fi rămas cu presupunerile și bănuielile mele? Mi-ar fi putut spune, de pildă, că fusese vorba de o întâlnire oarecare, una și gata, însă aș fi știut că nu e așa. Nicio femeie nu încearcă să-și manipuleze soțul, determinându-l să-i ofere altui tip o poziție bine plătită doar pentru că s-a culcat o dată cu el.

Erau totuși și alte motive ca să-mi țin gura închisă. Câtă vreme mă prefăceam că nu am habar de relația lor, nu mă putea acuza nimeni de lipsă de obiectivitate în evaluarea candidaturii lui și, în loc să las pe seama lui Ferdinand treaba de la agenție, mă puteam bucura liniștit de jalnica-mi răzbunare. Mai era apoi și problema legată de felul în care să-i explic Dianeii cum ajunsese să am bănuieli. Nu puteam, în ruptul capului, să-i dezvălui că sunt hoț și că sparg periodic locuințe.

M-am foit și m-am sucit în pat, ascultând țcănitul tocurilor ei cum transmite semnale Morse monotone, de neînțeles. Voiam să dorm. Voiam să visez. Voiam o cale de scăpare. Și voiam să mă trezesc fără să-mi mai amintesc nimic. Acesta era, desigur, motivul cel mai important pentru care nu-i suflasem o vorbă. Câtă vreme lucrurile rămâneau nespuse, încă exista șansa să putem uita. Să putem adormi, visa și la trezire visul să se fi spulberat, să

devină ceva abstract, scene dintr-o peliculă derulată doar în mințile noastre, la același nivel cu gândurile și fanteziile trădătoare care reprezintă infidelități zilnice în mai toate – chiar și în cele mai mistuitoare – relațiile de iubire.

Mi-am dat seama că, dacă vorbea la mobil acum, își cumpărase probabil unul nou. Și că apariția noului telefon avea să fie dovada concretă, de netăgăduit, banală că ceea ce se întâmplase nu fusese un vis și atât.

Când, în cele din urmă, a intrat în dormitor și s-a dezbrăcat, m-am prefăcut că dorm. Însă, în lumina palidă a unei raze de lună strecurate printre draperii, am izbutit s-o zăresc o clipă cum închide telefonul și-l strecoară în buzunarul pantalonilor. Și că era același. Un Prada negru. Deci poate că visasem. Am simțit cum mă cuprind mrejele somnului. Ori poate că își cumpărase altul exact la fel. Cufundarea în toropeală s-a oprit. Sau poate că și-l găsisse pe cel vechi și se întâlniseră iar. M-am ridicat la suprafață, am spart pelicula somnului și am știut că n-o să pot dormi în noaptea aceea.

Eram încă treaz la miezul nopții și, prin fereastra deschisă, mi s-a părut că aud un zgomot slab dinspre garaj. Putea fi Ove, care venise să ia pânza de Rubens. Cu toate că m-am străduit, nu l-am auzit plecând. Poate că, în cele din urmă, izbutisem să adorm. Am visat o lume sub ape. Lume veselă, zâmbitoare, femei și copii tăcuți, cu bule de dialog ieșindu-le pe guri și umflându-se. Nimic care să anunțe coșmarul care mă aștepta la celălalt capăt al somnului.

11. Curacit

M-am trezit la opt dimineața și am luat singur micul dejun. Pentru cineva împovărat de vinovăție, Diana dormea neîntoarsă. Eu, unul, nu izbutisem să ațipesc decât vreo două ore. La nouă fără un sfert, am coborât și am descuiat garajul. Am recunoscut, venind de pe o fereastră deschisă în vecini, acordurile trupei Turbonegro, nu după muzică, ci după pronunția în limba engleză. Lumina s-a aprins automat, reflectându-se în caroseria automobilului meu Volvo S80, care-și aștepta, maiestuos dar supus, stăpânul. Am apucat mânerul portierei și pe loc, ca ars, am tras îndărăt mâna. Cineva era așezat la volan! După ce mi-a trecut prima sperietură, am deslușit înăuntru mutra aducând cu latul unei vâsle a lui Ove Kjikerud. Lucratul de noapte din ultimele câteva zile își ceruse obolul, fiindcă zăcea acolo cu ochii închiși și gura întredeschisă. Dormea tun, se vedea limpede, fiindcă n-a reacționat nici când am deschis portiera.

Mi-am folosit glasul căpătat la cursul de trei luni pentru sergenți de instrucție pe care-l urmasem cândva împotriva voinței tatei și-am rostit un răsunător:

— Bună dimineața, Kjikerud!

Nici n-a zvâcnit din pleoape măcar. Am tras aer în piept, gata să-i răcnesc la ureche, când am observat că tapițeria de pe plafon era desfăcută și că marginea pânzei de Rubens se ițea afară. M-a străbătut un fior rece, ca atunci când peste soare trece un nor sprințar. Și, în loc să fac zgomot, l-am apucat de umăr și l-am zgâlțâit ușurel. Tot nicio reacție.

L-am zgâlțâit mai tare. Capul i s-a bălăngănit moale pe umeri, fără să opună vreo rezistență.

Am pus arătătorul și degetul mare pe locul unde credeam că trece artera principală, însă era cu neputință să-mi dau seama dacă pulsul pe care-l simțeam era al lui sau provenea de la bătaia

năvalnică a inimii mele. Era însă rece. Cam prea rece. I-am căscat, cu degete tremurânde, pleoapele. Asta a lămurit situația. Am dat înapoi, fără voie, la vederea acelor pupile negre, neînsuflețite, care se holbau la mine.

Mereu m-am socotit genul de persoană care poate gândi limpede în situații disperate, genul care nu intră în panică. Asta, firește, putea foarte bine să se datoreze faptului că nu mă găsisem, pe parcursul întregii mele vieți, în nicio situație într-atât de gravă încât să-mi pierd cumpătul. În afară de data când rămăsese Diana însărcinată, firește: atunci nu mi se păruse greu să mă simt înspăimântat. Poate că eram totuși genul care se panichează. În orice caz, în acea clipă, gânduri cu totul iraționale au început să-mi umble prin cap. Că, de pildă, mașinii i-ar fi prins bine un drum la spălătorie. Că bluza lui Kjikerud – care avea cusută pe ea o etichetă Dior – fusese probabil cumpărată într-una dintre vacanțele sale în Thailanda. Și că Turbonegro era de fapt exact ce credea lumea că nu este, adică o formație decentă. Știam însă ce se întâmplă, că eram pe cale s-o iau razna, așa că am strâns cu putere din pleoape și-am încercat să alung gândurile parazite. Am deschis iarăși ochii, trebuind să recunosc că se ivise un dram de speranță. Și totuși, realitatea rămânea neschimbată, cadavrul lui Ove Kjikerud era încă proțăpît acolo.

Prima concluzie pe care am tras-o era simplă: Ove Kjikerud trebuia să dispară. Dacă-l găsea cineva aici, totul avea să fie dat în vileag. L-am împins pe Kjikerud cu pieptul în volan, m-am aplecat peste el, l-am cuprins cu brațele peste torace și l-am târât afară. Era greu și brațele i se ridicaseră de parcă ar fi încercat să se strecoare, ieșind din prinsoarea mea. L-am săltat iarăși, apucându-l mai bine, însă s-a întâmplat la fel; brațele i-au căzut peste fața mea și un deget i s-a prins în colțul gurii mele. Am simțit pe limbă atingerea aspră a unei unghii roase și am scuipat scârbit, însă gustul amar de nicotină stăruia. L-am lăsat să cadă pe podeaua

garajului și-am deschis portbagajul, însă când am încercat să-l salt acolo, doar geaca și falsa bluză Dior au răspuns eforturilor mele; el a rămas lipit de podeaua de beton. Am înjurat, l-am apucat cu o mână de interiorul curelei de la pantaloni, l-am smucit și l-am vârât, cu capul înainte, în portbagajul de 480 de litri. Capul i s-a izbit de fundul portbagajului cu un bufnet ușor. Am trântit capacul și mi-am frecat palmele una de alta, cum se face adesea după o muncă manuală isprăvită cu bine.

M-am întors apoi la locul șoferului. Nu se vedeau urme de sânge pe banchetă, acoperită cu una dintre acele huse cu biluțe de lemn, genul folosit de șoferii de taxi din lumea întreagă. Ce mama dracului îi provocase lui Ove moartea? Stop cardiac? Accident vascular? Vreo supradoză de ceva? Mi-am dat seama că pierd timp cu diagnostice amatoricești, am urcat și, ciudat lucru, am observat că bilele de lemn încă păstrau căldură corporală. Husa aceea era singurul lucru de valoare pe care-l moștenisem de la tata, care-o folosisese pentru că suferea de hemoroizi, iar eu îl urmasem în acest obicei din precauție, în caz că hemoroizii se transmiteau genetic. O durere ascuțită într-o fesă m-a făcut să zvâcnesc și să dau cu genunchiul de volan. Am coborât din mașină. Durerea dispăruse deja, însă ceva, neîndoielnic, mă înțepase. M-am aplecat asupra scaunului și m-am holbat, însă nu vedeam nimic neobișnuit în lumina difuză a habitaculului. Să fi fost o viespe? Nu atât de târziu în toamnă. Am sesizat o scânteiere printre șirurile de biluțe de lemn. M-am dat mai aproape. Am văzut, ieșit la iveală, un vârf mic de metal, aproape invizibil. Creierul, uneori, procesează prea iute pentru ca rațiunea să țină pasul. E singura explicație pe care o am pentru premoniția vagă care a făcut ca inima să mi-o ia la galop încă dinainte să ridic husa și să zăresc obiectul.

Era cam cât o boabă de strugure. Și făcut din cauciuc, după cum îmi explicase Greve. Nu rotund pe de-a-ntregul; baza era plată, făcând ca vârful acului să rămână întotdeauna îndreptat în sus. Am

dus la ureche biluța de cauciuc și-am zgâlțâit-o, fără să aud însă nimic. Din fericire pentru mine, întregul conținut fusese injectat în Ove Kjikerud, când se așezase. Mi-am trecut palma peste fese, verificând un eventual efect. Mă simțeam un pic amețit, dar cine n-ar fi fost după ce mutase corpul unui coleg și fusese înțepat în fund cu mizeria aia de curacit, o armă a crimei care, cel mai probabil, îmi fusese menită mie? Simțeam că mă umflă râsul; când și când, frica are efectul ăsta asupra mea. Am închis ochii și-am inspirat profund. Adânc. Concentrat. Chicotelile au dispărut și-n locul lor s-a instalat furia. Ce mama mă-sii, era de necrezut! Sau nu? Nu la asta te puteai aștepta, ca un psihopat violent de teapa lui Clas Greve să scape de povara soțului? Am izbit cu piciorul în roată. O dată, de două ori. O urmă cenușie a apărut pe vârful pantofului meu marca John Lobb.

Dar cum avusese Greve acces la mașină? Cum naiba...?

Ușa garajului s-a deschis și răspunsul a pășit înăuntru.

12. Natașa

Diana mă privea lung din ușa garajului. Se vedea limpede că se îmbrăcase în grabă, iar părul îi stătea în toate direcțiile. Când a vorbit, avea glasul șoptit:

— Ce s-a întâmplat?

M-am holbat la ea, cu aceeași întrebare străbătându-mi creierul. Și am simțit că inima și-așa frântă mi se face bucățele când am auzit răspunsul.

Diana. Diana mea. Altcineva n-ar fi avut cum. Ea pusese sub husă otrava. Ea și Greve erau în cârdășie.

— Am văzut acul ăsta ieșind din scaun chiar când voiam să mă așez la volan, am zis și i-am întins biluța de cauciuc.

A pășit spre mine ținând arma crimei, cu grijă, în palmă. Cu extrem de multă grijă.

— Ai văzut acul ăsta? a zis fără să-și poată ascunde neîncrederea din voce.

— Am ochi ageri, am răspuns, deși nu cred că s-a prins, sau nu și-a bătut capul cu aluzia amară din remarca mea.

— Ai avut noroc, în cazul ăsta, că nu te-ai așezat pe el, a zis ea examinând obiectul micuț. Chiar, ce e de fapt chestia asta?

Da, era cu siguranță o profesionistă.

— Nu știu, am zis absent. Tu ce voiai să faci pe-aici?

M-a privit cu gura căscată și, pentru o clipă, m-am uitat în neant.

— Eu... ăă...

— Da, scumpo?

— Stăteam în pat și te-am auzit coborând, dar n-am auzit mașina pornind. Și, normal, m-am întrebat dacă nu s-a întâmplat ceva. Am avut, într-un fel, dreptate.

— Păi... nu s-a întâmplat mai nimic, de fapt. E doar un acușor, draga mea.

— Acele de soiul ăsta pot fi periculoase, scumpule!

— Da?

— Nu știi? Poți să iei HIV, rabie, tot felul de virusuri și infecții.

S-a apropiat și mai mult, recunoșteam mișcările, felul galeș în care mă privea, ȕuguierea buzelor; avea de gând să mă îmbrăȕșeze. Însă nu și-a dus gestul până la capăt, ceva o oprea, ceva din privirea mea poate.

— Fir-ar, a zis, uitându-se la biluȕa de cauciuc și așezându-o pe bancul de lucru pe care n-aveam să-l folosesc vreodată.

A făcut apoi un pas iute spre mine, m-a cuprins cu braȕele pe după gât, și-a îndoit un pic genunchii ca să reducă din diferenȕa de înălȕime și și-a trecut degetele prin părul meu.

— Sunt un pic îngrijorată din cauza ta, să știi, scumpule.

Parcă m-ar fi îmbrăȕșat o străină. Totul era altfel la ea acum, până și mirosul. Ori poate era mirosul lui? Mi se întorcea stomacul pe dos. Mâna ei a început să se miște înainte și înapoi, o mișcare lentă de masaj de parcă mi-ar fi întins șampon pe păr, de parcă entuziasmul ei pentru podoaba mea capilară ar fi atins noi culmi în exact momentul acela. Îmi venea s-o lovesc, să-i trag o palmă. Palmă, ca să simt contactul, plesnetul pielii pe piele, să simt durerea și șocul.

În schimb, am închis ochii și-am lăsat-o să facă gestul acela, să mă maseze, să mă aline, să mă împace. E posibil să fiu un bărbat foarte bolnav.

— Trebuie să plec la lucru, am zis, văzând că nu dă semne c-ar vrea să se oprească. Trebuie să rezolv cu desemnarea candidatului până la ora doisprezece.

Dar nu voia să-mi dea drumul, așa că a trebuit să mă desfac din îmbrăȕșare. I-am văzut un licăr în coada ochiului.

— Ce este? am întrebat.

N-a răspuns, mulȕumindu-se să clatine din cap.

— Diana...

— Să ai o zi frumoasă, a șoptit cu un tremur ușor în voce. Te iubesc.

Apoi a ieșit din garaj.

Îmi venea să alerg după ea, dar am rămas pe loc. Să-ți alini ucigașa, ce noimă ar fi avut? Dar ce noimă avea, de-acum, totul? M-am urcat prin urmare în mașină, am dat afară aerul din piept cu putere și m-am privit în oglinda retrovizoare.

— Supraviețuiește, Roger, am șoptit. Revino-ți și supraviețuiește.

Am împins pânza de Rubens înapoi în lăcașul tapițat, am pornit mașina, am auzit ușa garajului ridicându-se în spate, am ieșit în marșarier și am pornit încet pe alee în jos, spre Oslo.

Mașina lui Ove era parcată pe trotuar, la patru sute de metri mai încolo. Foarte bine, putea să zacă acolo cu lunile înainte să reacționeze cineva, până ce zăpada și plugurile de curățat zăpada aveau să sosească. Mă îngrijora mai degrabă că am în mașină un cadavru de care trebuia să scap. Am chibzuit. Paradoxal, precauțiile mele în ce privește interacțiunea mea cu Kjikerud aveau acum să-și primească răsplata deplină. Odată ce mă descotoroseam de cadavru pe undeva, n-ar fi putut nimeni să facă vreo legătură între noi. Dar unde să-l arunc?

Prima soluție la care m-am gândit a fost centrul de incinerare a deșeurilor din Grønmo. Înainte să fac ceva trebuia totuși să găsesc o învelitoare pentru cadavru; apoi aș fi putut să mă deplasez cu mașina până la centru, aș fi putut deschide portbagajul, manevra cadavrul până la rampă și, de-acolo, l-aș fi putut arunca în vuietul mării de flăcări. Exista riscul ca și alții să mai fie prin preajmă, de pildă personalul de la centru, monitorizând incineratorul. Dar dacă mă duceam undeva, într-un loc îndepărtat, și-l ardeam eu însumi? Corpurile umane, s-ar părea, nu se mistuie din cale-afară de bine. Citisem undeva că în India durează cam zece ore pentru ca rugul funerar să fie consumat de flăcări. Dar dacă m-aș fi întors în garaj, după ce se ducea Diana la galerie, și foloseam în cele din urmă bancul de lucru și fierăstrăul pe care mi le făcuse cadou de Crăciun,

fără vreo ironie sesizabilă, socrul meu? Puteam ciopârți cadavrul în bucăți acceptabile, le puteam înveli în plastic, adăugam și-un bolovan, ceva, apoi aruncam pachetele prin câteva dintre sutele de lacuri din pădurile care înconjurau Oslo-ul?

M-am lovit cu pumnul în frunte de mai multe ori. Ce naiba-mi venise? De ce să ciopârțesc cadavrul? Mai întâi de toate: nu văzusem totuși suficiente filme polițiste ca să știu că dacă procedam astfel era ca și cum ceream să fiu descoperit? Un pic de sânge ici, urme de la lama fierăstrăului de la socru-meu colo, și aș fi intrat în rahat până-n gât. În al doilea rând: de ce să-mi dau silința să ascund cadavrul? De ce n-aș fi găsit un pod necirculat și să arunc de-acolo, peste parapet, trupul lui Kjikerud? Poate că ar fi plutit, s-ar fi ridicat la suprafață și-ar fi fost găsit, dar ce-mi păsa? Nimic nu mă putea lega de crimă, nu cunoșteam niciun Ove Kjikerud și nici măcar nu știam să scriu pe litere cuvântul „curacit”.

Am ales, până la urmă, lacul Maridal. Era la doar zece minute de mers cu mașina din oraș și n-aveam să dau nas în nas cu nimeni, pe-acolo, într-o dimineață din mijlocul săptămânii. Am sunat-o pe Ida-Oda și am anunțat-o că voi întârzia.

Am condus timp de jumătate de oră, străbătând câteva milioane de metri cubi de pădure și două așezări rurale aflate la distanță uimitor de mică de capitala Norvegiei. Aici însă, pe un drumeag lăturalnic, se găsea podul pe care-l voiam. Am oprit mașina și-am așteptat cinci minute. Nu se vedeau prin preajmă oameni, mașini sau case; se auzea doar un țipăt strident de pasăre. Să fi fost un corb? Ceva negru, în orice caz. La fel de negru ca apa misterioasă, neclintită, aflată la un metru sub podețul jos de lemn. Perfect.

Am coborât din mașină și-am deschis portbagajul. Ove zăcea cum îl lăsasem, cu fața în jos, cu brațele pe lângă corp, șoldurile îndoite și dosul înălțat. Am aruncat o ultimă privire împrejur, să mă încredințez că sunt singur. Apoi am acționat. Cu rapiditate și eficiență.

Izbitura corpului, la contactul cu apa, s-a auzit surprinzător de slab, ca un plescăit mai degrabă, de parcă lacul decisese să-mi fie complice la fapta ticăloasă. M-am lăsat peste parapet și m-am uitat pe îndelete la lacul tăcut, ferecat. M-am gândit la ce urma de-acum înainte. Și în timpul acesta, Ove Kjikerud a părut să se ridice, să se apropie; am zărit un chip palid, cu ochi larg deschiși, care voia să se ridice la suprafață, o stafie cu noroi în gură și ierburi în păr. M-am gândit că mi-ar prinde bine o dușcă de ceva tare ca să-mi oțlesc nervii, însă mutra lividă a străpuns suprafața apei și a continuat să se ridice spre mine.

Am țipat. A țipat și cadavrul, un horcăit cavernos care parcă a golit de oxigen aerul din jurul meu. Apoi s-a cufundat iar, înghițit de undele negre.

M-am holbat în beznă. Se întâmplase cu adevărat totul? Păi ce naiba, firește că se întâmplase, ecoul încă răsuna printre copaci.

Mi-am făcut vânt peste parapet. Mi-am ținut răsufierea, așteptând să fiu cuprins de apa rece ca gheața. O undă de șoc m-a străbătut din creștet până în tălpi. Și mi-am dat seama că stau în picioare, apa ajungându-mi doar până la brâu, iar sub una dintre tălpile mele se zvârcolea ceva. Mi-am înfipt mâna în apa noroioasă, apucând ceva ce am crezut mai întâi că sunt ierburi, apoi am dat, dedesubt, de țeastă și am tras. Fața lui Ove Kjikerud a reapărut, clipind și scoțând iarăși din piept horcăitul acela de om care încearcă să soarbă cât mai mult aer cu putință.

Era prea de tot. Mi-a venit, preț de o clipă, să-l las în plata Domnului și s-o șterg de acolo.

Doar că, firește, nu puteam s-o fac.

În orice caz, am început să-l târăsc spre mal, lângă capătul podului. Cunoștința lui Ove a luat altă pauză și-a trebuit să mă chinuiesc să-i țin capul deasupra apei. De mai multe ori aproape că m-am dezechilibrat pe fundul moale și alunecos, care se tot mișca sub acum distrușii mei pantofi marca John Lobb. Dar am reușit, în câteva minute, să mă cațăr

pe mal și să-l târăsc și pe Ove după mine, apoi să-l salt cu chiu, cu vai în mașină.

Mi-am lăsat capul pe volan și-am expirat cu putere.

Afurisita aia de pasăre a croncănit a batjocură în vreme ce roțile mașinii se învârtteau în direcția podului de lemn, ducându-ne departe de acolo.

Cum am spus, nu fusesem niciodată la Ove acasă, îi aveam însă adresa. Am deschis torpedoul, am scos dispozitivul GPS negru și-am tastat numele străzii și numărul, izbutind la mustață să nu mă ciocnesc cu o altă mașină. Dispozitivul a calculat, a analizat și a redus distanța de condus. Analitic, fără vreo implicare emoțională. Vocea blândă și fermă de femeie a început să mă ghideze, nepărând afectată de împrejurări. Așa trebuie să fiu și eu, mi-am zis. Să acționez corect, ca o mașinărie, să nu fac greșeli prostești.

O jumătate de oră mai târziu, am ajuns la adresă, pe o stradă îngustă, liniștită. La capătul ei se afla reședința mică și veche a lui Kjikerud, cu un zid verde de molizi pe fundal. Am oprit în fața treptelor, am evaluat din priviri casa și-am stabilit iarăși că arhitectura hidoasă nu este o invenție modernă.

Ove stătea pe bancheta alăturată, și el hidos ca dracu', pământiu la față și atât de ud, încât hainele i-au gâlgâit de apă cât l-am căutat prin buzunare, descoperind în cele din urmă cheile.

L-am zgâlțâit ca să-l readuc puțin la viață. M-a fixat cu ochi mijiți, tulburi.

— Poți merge? am întrebat.

S-a holbat la mine de parcă eram extraterestru. Mandibula îi era mai proeminentă ca de obicei, făcându-l să arate ca o împerechere între statuile de piatră de pe Insula Paștelui și Bruce Springsteen.

Am dat roată mașinii, l-am scos și l-am sprijinit de perete. Am descuiat ușa cu prima cheie de pe inel și m-am gândit că poate mi se schimbă totuși norocul, apoi l-am tras înăuntru.

Făcusem vreo câțiva pași în interiorul casei când mi-am amintit. Alarma. Cu siguranță nu voiam ca agenții de securitate de la Tripolis să dea buzna încoace, nici imagini în direct cu mine și un Ove Kjikerud pe jumătate mort.

— Care-i parola? am răcnit în urechea lui Ove.

S-a lăsat moale, aproape scăpându-mi din strânsoare.

— Ove! Parola?

— Ce?

— Trebuie să dezactivez alarma înainte să se declanșeze.

— Natașa... a bolborosit el cu ochii închiși.

— Parola! am urlat și i-am ars o scatoalcă.

A făcut pe loc ochii mari.

— Asta-ți spun, jigodie. NATAȘA!

I-am dat drumul, l-am auzit cum cade la pământ și m-am năpustit spre ușa de la intrare; am găsit dispozitivul de alarmă ascuns după ușă. Ajunsesem, treptat, să înțeleg cum le plăcea celor de la Tripolis să le monteze. O luminiță roșie clipea intermitent, semn al numărătorii inverse care avea ca final declanșarea alarmei. Am tastat numele târfei rusoaice. Și mi-am dat seama, când eram pe cale să apăs „a”-ul final, că Ove era dislexic. Dumnezeu știe cum îi scrisese numele! Însă cele cincisprezece secunde de grație se sfârșeau și era prea târziu să-l mai întreb. Am apăsât pe „a” și am închis ochii, pregătit de impact. Am așteptat. Nu s-a auzit niciun sunet. Am deschis ochii iarăși. Luminița roșie nu mai pâlpâia. Am respirat ușurat, abținându-mă să mă gândesc că fusesem pe muchie de cuțit.

M-am întors, însă Ove dispăruse. M-am ținut după urmele ude până la un salonaș. Evident, servea drept loc pentru relaxare, muncă, mâncat și dormit. În orice caz, se afla acolo un pat dublu, așezat sub o fereastră la un capăt, un televizor agățat pe perete în partea opusă a încăperii, iar în mijloc o măsuță de cafea pe care se vedea o cutie de carton conținând resturi de pizza. Lipit de peretele mai lung era un banc de lucru, cu o carabină cu țeavă scurtată pe

care, evident, se apucase s-o modifice. Ove se cățăraseră în pat și zăcea acolo, gemând. De durere, am presupus. N-am nici cea mai vagă idee ce poate face curacitul unui organism uman, dar mă îndoiesc să fi fost de bine.

— Cum te simți? am întrebat apropiindu-mă.

Am dat cu piciorul în ceva care se rostogolea pe parchet, m-am uitat în jos și-am văzut că spațiul din jurul patului era înțesat cu tuburi golite de cartușe.

— Sunt pe moarte, a gemut. Ce s-a întâmplat?

— Te-ai așezat pe o seringă plină cu curacit când ai urcat în mașină la mine.

— CURACIT?! a zis, ridicând capul și privindu-mă chiorăș. Otrava, adică? Am mizeria aia de curacit în mine?

— Da, e clar că nu destulă.

— Nu destulă?

— Cât să te omoare. Cred că a greșit doza.

— Cine?

— Clas Greve.

Capul lui Ove a căzut la loc pe pernă.

— Căcat! Să nu-mi spui c-ai făcut-o de oaie! Ne-ai dat în vileag, Brown?

— Deloc, am zis, trăgându-mi un scaun lângă piciorul patului. Acul de pe banchetă are de-a face... cu altă chestie.

— Pe lângă că i-am tras-o gagiului? Ce dracului altceva ar putea să fie?

— Aș prefera să nu vorbesc despre asta. Dar pe mine mă voia.

Ove a scos un răcnet.

— Curacit! Trebuie să mă duc la spital, Brown. Mor aici! De ce dracu' m-ai adus acasă? Cheamă salvarea!

A arătat cu bărbia spre ceva de pe noptieră, un obiect despre care crezusem că e doar un model de plastic înfățișând două femei goale în așa-numita poziție 69. Mi-am dat seama că era, de fapt, un telefon.

Am înghițit în sec.

— Nu te poți duce la spital, Ove.

— Nu pot? Ba trebuie! Nu vezi că mor, idiotule? Mor!

— Ascultă-mă. Când o să descopere că ai otravă în tine, o să sune la poliție *tout de suite*. Curacitul nu e un medicament care se eliberează cu rețetă. Vorbim de cea mai ucigătoare otravă din lume, la nivelul antraxului și acidului prusic. O să ajungi pe mâinile celor de la Kripos.

— Și ce dacă? O să-mi țin gura.

— Și cum o să explici treaba asta, mă rog?

— Găsesc eu ceva.

Am scuturat din cap.

— N-ai nicio șansă, Ove. Nu când o să te supună modelului de interogatoriu Inbau, Reid și Buckley.

— Ce?

— O să cedezi. Trebuie să rămâi aici, pricepi? Deja ți-ai mai revenit.

— Ce căcat știi tu de asta, Brown? Ești cumva doctor? Nu, ești un prăpădit de vânător de capete corporatiste, iar eu simt, în clipa asta, că-mi ard plămânii. Mi-e ruptă splina și într-o oră rinichii o să mă lase. Trebuie să ajung ACUM la un nenorocit de spital!

A dat să se salte în capul oaselor, dar m-am grăbit să-l împing la loc.

— Ascultă-mă, mă duc să iau niște lapte din frigider. Laptele neutralizează otrava. Nici la spital nu ți-ar putea face altceva.

— În afară de să toarne lapte în mine?

A încercat iarăși să se ridice, însă l-am îmbrâncit înapoi și, brusc, a părut să-și piardă suflul. Ochii i s-au dat peste cap, gura i-a rămas întredeschisă și capul i-a căzut pe pernă. M-am aplecat deasupra lui și am avut confirmarea că respiră, cu iz puturos de tabac. Am început să caut prin casă ceva care să-i domolească durerea.

Dar nu găseam decât muniție. O grămadă. Dulăpiorul cu medicamente, ornat cu crucea roșie reglementară, era plin de cutii care, potrivit etichetei, conțineau cartușe cu gloanțe de calibrul nouă milimetri. În sertarele din bucătărie am dat

peste alte cutii cu cartușe, unele însemnate cu „oarbe”, ceea ce numeam, la cursul de sergenți de instrucție, bășini roșii: cartușe fără glonț. Probabil pe astea le folosea Ove ca să tragă în emisiunile TV care nu-i erau pe plac. Bolnav la cap. Am deschis frigiderul și-am văzut – pe același raft cu un recipient conținând lapte cu conținut scăzut de grăsime – un pistol lucitor, argintiu. L-am scos. Patul era rece ca gheața. Marca – Glock 17 – era gravată în oțel. Am cântărit în palmă arma. N-avea piedica pusă, însă pe țeavă exista un glonț. Cu alte cuvinte, arma putea fi apucată la repezeală și folosită dintr-o mișcare, de pildă dacă erai în bucătărie și aveai parte, pe nepusă masă, de un musafir nepoftit. Am aruncat o privire furișă la camerele de securitate montate pe tavan. Mi-am dat seama că Ove Kjekerud era mult mai paranoic decât îmi imaginasem, că puteam vorbi, aici, de o boală psihică în toată puterea cuvântului.

Am luat cu mine pistolul împreună cu laptele. În cel mai rău caz, puteam folosi arma ca să-l țin la respect dacă îl apuca iarăși agitația.

Am cotit pe culoar spre salonaș și l-am descoperit ridicat în pat. Leșinul fusese doar teatru. Strângea în palmă o femeie de plastic, aplecată, dând limbi.

— Am nevoie de o ambulanță, a zis tare și răspicat în receptor, aruncându-mi o uitătură sfidătoare.

Părea să creadă că-și poate îngădui asta, de vreme ce în cealaltă mână avea o armă pe care o recunoșteam din filme. Mi-au venit în minte ghetouri, răfuieli între găști, omoruri între negri. Era, pe scurt, un Uzi. O mitralieră care-i atât de mică și de ușor de folosit, atât de urâtă și de mortală că nu-i nici măcar amuzantă. Și o îndrepta spre mine.

— Nu! am țipat. Nu face asta, Ove! O să cheme poli...

A tras.

S-a auzit un sunet ca de floricele de porumb în ceaun. Am avut timp să gândesc asta, timp să-mi

spun că pe coloana asta sonoră aveam să mor. Am simțit o împunsătură în stomac și am coborât privirea. Am văzut jetul de sânge țâșnindu-mi dintr-o parte, stropind cutia de lapte pe care o țineam în mână. Sânge alb? Mi-am dat seama că e invers, că gaura era de fapt în cutia de lapte. Automat, cu un fel de disperare, am ridicat arma, surprins cumva că încă sunt în stare, și am tras. Sunetul mi-a accelerat furia: pocnetul, cel puțin era mai puternic decât al nenorocitului de Uzi. Și pistolul-mitralieră israelian a tăcut la rândul lui. Am coborât țeava armei, la timp ca să-l văd pe Ove holbându-se la mine, cu o încruntătură pe frunte. Iar acolo, chiar deasupra ridului de expresie, apăruse o gaură mică, neagră și elegantă. Apoi, cu un bufnet moale, capul i s-a prăvălit pe pernă. Furia mea se spulberase. Am clipit și-am tot clipit, era de parcă îmi stăruia o imagine de la televizor pe retină. Ceva îmi spunea că, de data asta, Ove Kjekerud n-o să se mai întoarcă printre cei vii.

13. Metan

Goneam pe autostrada E6, cu pedala de accelerație apăsată până în podea, ploaia izbind în parbriz și ștergătoarele alunecând disperate de la dreapta la stânga, în Mercedesul 280SE al lui Kjikerud. Era unu și un sfert, patru ore de când mă ridicasem din pat, și deja izbutisem să supraviețuiesc unei tentative de asasinat săvârșite de soția mea, să arunc într-un lac cadavrul partenerului meu, să salvez apoi mai sus-pomenitul cadavru, între timp bine-mersi, doar ca să-mi văd partenerul acum întors la viață încercând să mă împuște. După care, trăgând la nimereală, izbutisem să-l transform la loc în cadavru, iar pe mine în ucigaș. Și-acum mă îndreptam spre Elverum.

Ploaia deasă ricoșa din asfalt ca laptele când îl bați spumă, așa că m-am aplecat automat asupra volanului ca să nu ratez ieșirea, fiindcă locul spre care mă îndreptam nu avea o adresă pe care s-o caut cu dispozitivul GPS de la Pathfinder.

Singurul lucru pe care-l făcusem înainte să părăsesc locuința lui Kjikerud fusese să îmbrac niște haine uscate din șifonierul lui și să-i scot din portofel banii și cardul de credit. Îl lăsasem lungit pe pat în starea în care se găsea. Dacă se declanșa alarma, patul era singurul loc din toată casa care nu se afla în raza camerelor de supraveghere. Luasem cu mine și pistolul Glock, fiindcă mi se părea de bun-simț să nu las arma crimei la locul faptei. Și mănunchiul de chei care conținea cheia casei lui și cea a locului nostru obișnuit de întâlnire, cabana de lângă Elverum. Un loc pentru contemplare, pentru făcut planuri, un loc bun pentru visare. Și totodată unul în care n-avea să mă caute nimeni, fiindcă nimeni nu mai știa că știu de existența lui. Nu doar asta, dar era singurul loc în care mă puteam duce, asta dacă nu voiam s-o implic pe Lotte în întreaga tărașenie. Și tărașenia, ce naiba era toată tărașenia, de fapt? Ei bine, în acest moment nebunesc avea de-

a face cu sâmbetele pe care mi le purta un olandez dement, a cărui profesie era să vâneze oameni. Nu peste mult timp aveau și polițiștii să intre pe fir, asta dacă se dovedeau un pic mai isteți decât îi socoteam eu. Dacă era să am vreo șansă, trebuia să le îngreunez cât mai mult treaba. Era nevoie, de pildă, să-mi schimb mașina, fiindcă puține lucruri te fac mai ușor de identificat decât o plăcuță de înmatriculare. După ce auzisem țuitul alarmei, care se activase automat la ieșirea mea din casa lui Ove, pornisem cu mașina spre domiciliul propriu. Eram conștient că Greve m-ar fi putut pândi acolo, așa că parcasem ceva mai departe, pe-o alee laterală. Băgasem în portbagaj hainele ude, luasem din căptușeala plafonului pânza de Rubens și-o pusesem în mapa mea, încuiasem mașina și-o luasem la picior spre mașina lui Ove, care se afla tot unde o văzusem mai devreme. Urcasem, așezasem alături mapa cu pictura și pornisem spre Elverum.

Și a apărut și ieșirea. Parcă din senin, așa că a trebuit să mă concentrez, să frânez fără să pierd controlul volanului. Vizibilitate proastă, acvaplanare, în condițiile astea era foarte ușor să-ți trimiți în decor mașina, și doar de polițiști sau de-o spinare frântă n-aveam chef acum.

Am ajuns apoi în zona rurală. Crâmpeie de ceață atârnav peste ferme și câmpurile se întindeau, unduitoare, de ambele părți ale șoselei care, treptat, se făcea tot mai îngustă și mai șerpuitoare. După ce-am fost prins în plin de jetul aruncat de cauciucurile unui camion care făcea reclamă la Sigdal Kitchens, m-am simțit ușurat când, la următorul giratoriu, am rămas singur pe carosabil. Găurile în asfalt erau tot mai mari și mai dese, iar fermele apăreau tot mai rar și tot mai departe, în zare. Încă o ieșire pe un drum secundar. De pietriș. Și încă un viraj, apoi sălbăticie infectă. Ramuri îngreunate de ploaie, cocârjate, zgâriau caroseria precum degetele unui orb care pipăie chipul unui necunoscut. Încă douăzeci de minute cu viteza melcului și am ajuns la destinație, fără să mai fi zărit, între timp, vreo casă.

Am tras pe cap gluga hanoracului lui Ove și am luat-o repejor prin ploaie, pe lângă hambarul cu anexa aceea bizară, înclinată. Potrivit lui Ove, asta era din cauză că Sindre Aa, un fermier morocănos și retras care locuia aici, se dovedise un asemenea zgârie-brânză, încât nu făcuse nicio fundație anexei, care, cu anii, se tot afundase în lut, centimetru cu centimetru. Eu, unul, nu vorbisem niciodată cu afurisitul de fermier, de partea asta se ocupase Ove, îl văzusem însă de la distanță de vreo două ori, așa că am recunoscut silueta sfrijită, gheboșată, care zăbovea pe treptele casei. Dumnezeu știe cum de auzise, în ciuda ropotului ploii, că se apropia o mașină. O pisică grasă i se freca de picioare.

— Salutare! am chiuuit de la o distanță bună.

Niciun răspuns.

— Salut, Aa, am repetat, dar tot fără vreo reacție din partea lui.

Am oprit în dreptul treptelor și-am așteptat în ploaie. Pisica a coborât spre mine. Și eu care credeam că mâțele nu suportă ploaia. Avea ochi migdalați, exact ca ai Diane, și s-a lipit de mine de parcă am fi fost prieteni vechi. Sau ca și cum aș fi fost o persoană complet străină. Fermierul a coborât țeva puștii. Ove îmi spusese că bătrânul Aa își montase o lunetă pe-o flintă veche, să vadă cine trece prin preajmă, de vreme ce era prea cărpănos să-și cumpere un binoclu ca lumea. Însă din același motiv nu-și îngăduia nici muniție, așa că nu eram, probabil, în pericol. Am presupus că schema cu flinta avea și efectul intenționat asupra numărului de vizitatori. Aa a scuipat peste balustradă.

— Când vine Kjikerud ăla, Brown? a zis cu un scârțait de balama neunsă în voce, scuipând cuvântul „Kjikerud” ca și cum ar fi fost o formă de exorcizare.

De unde-mi știa mie numele n-aveam idee, dar cu siguranță nu de la Ove.

— Vine mai târziu, am zis. Pot să las mașina în șopron?

Aa a scuipat iarăși.

— Nu-i ieftin, să știi. Și aia nu-i mașina matale, e-a lui Kjikerud. El cum o să vină încoace?

Am tras o gură bună de aer.

— Pe schiuri o să vină. Cât costă?

— Cinci sute pe-o zi.

— Cinci... sute?

A rânjit.

— Poți s-o lași în drum, pe degeaba.

Am scos trei bancnote de două sute de-ale lui Ove și am urcat pe trepte până la Aa, care mă aștepta cu mâna lui osoasă întinsă. A îndesat banii într-un portofel umflat și a scuipat iarăși.

— Poți să-mi dai restul mai târziu, i-am zis.

N-a răspuns, ci s-a mulțumit să trântască ușa în urma lui.

Am dat cu spatele până la hambar, cât pe ce să mă înfig în brațele de oțel ale unui încărcător de siloz. Din fericire, acesta, care era atașat la un tractor Massey Ferguson, rămăsese în poziția ridicat. Așa că, în loc să-mi străpungă caroseria prin spate sau să-mi găurească anvelopele, cel mai jos dintre brațele metalice mi-a zgâriat vopseaua de pe portbagaj, avertizându-mă să opresc înainte să mă aleg cu zece țepușe de oțel prin lunetă.

Am parcat lângă tractor, am scos mapa cu tabloul și-am dat fuga la cabană. Din fericire, pădurea de molid era atât de deasă încât aproape împiedica ploaia să treacă prin ea, așa că, după ce-am intrat în adăpostul simplu de lemn, părul mi-era încă surprinzător de uscat. M-am gândit să fac focul, dar am renunțat. După ce-mi dădusem osteneala să ascund mașina, nu era tocmai o idee strălucită să trimit semnale de fum care să anunțe că în cabană e cineva.

Abia în clipa aceea mi-am dat seama cât îmi era de foame.

Am pus geaca de blugi al lui Ove pe-un scaun în bucătărie, am scormonit prin dulapuri și-am găsit, până la urmă, o conservă singuratică de tocană, rămasă de ultima dată când fusesem pe-aici cu Ove.

Nu exista niciun tacâm sau deschizător de conserve prin sertare, însă am reușit să desfac capacul metalic izbindu-l cu patul pistolului. M-am așezat la masă și-am început să mă înfrupt, cu degetele, din conținutul sărat și unsuros.

Apoi mi-am aruncat privirea pe fereastră, la ploaia ce cădea peste pădure și la curtica dintre cabană și toaleta de-afară. Am intrat în dormitor, am băgat sub saltea mapa cu Rubensul și m-am întins pe patul de dedesubt ca să mă gândesc. N-am apucat să mă gândesc prea mult. Trebuie să fi fost din cauza adrenalinei pe care o produseseam în acea zi, pentru că am deschis brusc ochii și mi-am dat seama că adormisem. M-am uitat la ceas. Patru după-amiaza. Am scos la iveală mobilul și-am văzut că aveam opt apeluri pierdute. Patru de la Diana, care voia probabil s-o facă pe soțioara îngrijorată, cu Greve ascultând peste umărul ei, și să mă întrebe pe unde mama naibii umblu. Trei de la Ferdinand, care aștepta să afle nominalizarea mea ori măcar instrucțiuni despre cum să procedeze în chestiunea Pathfinder. Mai era unul pe care nu l-am recunoscut imediat, fiindcă pe ea o ștersesem din agendă. Însă nu și din memoria afectivă. Examinând acest număr, m-a izbit gândul că eu – o persoană care pe parcursul celor treizeci și mai bine de ani petrecuți pe planeta asta ajunsese să adune suficienți foști camarazi de școală, foste iubite, colegi și relații de afaceri cât să înjghebe o listă ce ocupa, în Outlook, doi megabiți – aveam o singură cunoștință în care mă puteam încrede. O femeie pe care, la drept vorbind, o cunoscusem doar vreme de trei săptămâni. În fine, i-o trăsesem timp de trei săptămâni. O daneză cu ochi căprui care se îmbrăca aidoma unei sperietori, răspundea monosilabic și-avea un nume din cinci litere. Nu știu pentru care dintre noi era mai tragic asta.

Am sunat la informații și-am cerut un număr din străinătate. Majoritatea birourilor închid la patru în Norvegia, în principal fiindcă oamenii de la secretariate termină atunci programul și se duc

acasă, unde, potrivit statisticilor, au un partener care s-a îmbolnăvit, asta în țara cu cel mai scurt program de lucru din lume, cel mai mare buget pentru sănătate și cel mai mare număr de concedii medicale pe cap de locuitor. Cei de la HOTE au răspuns ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc de pe pământ. Nu știam niciun nume ori departament, însă am riscat.

— Îmi faceți legătura cu tipul cel nou, vă rog?

— Tipul cel nou, domnule?

— Știți cine, șeful departamentului tehnic.

— Felsenbrink nu-i tocmai nou aici, domnule.

— Pentru mine e. Deci... e disponibil Felsenbrink?

Vorbeam, patru secunde mai târziu, cu un olandez care nu numai că era încă la serviciu, dar părea încă proaspăt și politicos cu toate că ora patru tocmai trecuse.

— Sunt Roger Brown de la Alfa Recrutări.

Adevărat.

— Domnul Clas Greve ne-a dat numele dumneavoastră ca referință.

Fals.

— Așa, a zis omul fără să pară defel surprins. Clas Greve este cel mai bun manager cu care am lucrat vreodată.

— Așadar... am dat să zic.

— Da, domnule, vi-l recomand cu maximă sinceritate. E omul perfect pentru Pathfinder. Sau, de fapt, pentru oricare altă companie.

Am ezitat. Apoi m-am răzgândit.

— Vă mulțumesc, domnule Fenselbrink.

— Felsenbrink. N-aveți pentru ce.

Am lăsat telefonul să-mi cadă în buzunarul pantalonilor. Nu știu de ce, dar aveam senzația că tocmai făcusem o gafă.

Ploaia se dezlănțuia afară și, în lipsă de altceva mai bun de făcut, am scos pictura de Rubens din mapă și-am cercetat-o în lumina ce venea pe geamul bucătăriei. Chipul furios al vânătorului Meleagru în timp ce străpunge fiara cu sulița. Și am descoperit

de cine îmi amintise când văzusem pentru prima oară pânza: de Clas Greve. M-a lovit un gând. Coincidență, firește, însă Diana îmi spusese cândva că numele Diana e de origine romană, al zeiței vânătorii și a nașterilor, cunoscută în Grecia drept Artemis. Și Artemis îl trimisese pe Meleagru, nu? Am căscat, căutându-mi propriul rol în tablou, însă mi-am dat seama îndată că încurcasem lucrurile. Artemis, de fapt, trimisese fiara. M-am frecat la ochi. Încă eram obosit.

În clipa aceea, mi-am dat seama că se întâmplase ceva, că se produsese o schimbare, dar că, absorbit fiind să studiez pictura, îmi scăpase. M-am uitat pe fereastră. Sunetul era. Ploaia se oprise.

Am pus pânza la loc și am decis să caut o ascunzătoare. Trebuia să ies din cabană, să fac niște cumpărături și alte câteva lucruri, iar în șarpele acela viclean, Sindre Aa, n-aveam pic de încredere.

M-am uitat în jur și privirea mi s-a îndreptat afară, spre toaletă. Avea un acoperiș făcut din scânduri nebătute în cuie. Mi-am dat seama, ieșind în curte și străbătând-o, că aș fi făcut bine să iau pe mine geaca.

Toaleta nu era decât o baracă primitivă: patru pereți cu crăpături între scânduri pentru ventilație naturală și o cutie de lemn în care fusese decupată o gaură circulară, peste care fusese pus un capac pătrășos, grosolan. Am luat de pe capac trei role de hârtie igienică și o revistă care se lăuda cu o poză înfățișând-o pe Rune Rudberg, cântăreața, cu niște pupile mici cât gămălia, apoi m-am suit pe el. M-am întins spre scândurile înșiruite peste grindă, dorindu-mi pentru a milioana oară să fiu cu câțiva centimetri mai înalt. Am reușit până la urmă să urnesc o scândură, să îndes mapa sub acoperiș și să așez scândura la loc. Și, stând așa pe toaletă în vârful picioarelor, am înghețat când am aruncat o privire printr-un spațiu dintre leături.

Afară, se lăsase o liniște asurzitoare, întreruptă doar, când și când, de picurii căzând de pe crengile îngreunate. Și totuși, nu auzisem niciun sunet,

niciun vreasc trosnind, niciun pas lipăind prin noroi. Ori măcar vreun scheunat al câinelui care se oprise lângă stăpân la marginea pădurii. Din cabană nu i-aș fi văzut, fiindcă fereastra mi-ar fi oferit un unghi mort. Dulăul arăta ca o adunătură de mușchi, fâlci și colți asamblate pe-un trup de boxer, doar că mai mic și ceva mai îndesat. Țin să repet: nu suport câinii. Clas Greve purta o manta în culori de camuflaj și o caschetă verde, militară. În mâini n-avea nicio armă, iar ce ducea sub manta puteam doar să ghicesc. Mi-am dat seama că pentru Greve ăsta era un loc numai bun. Pustietate, fără martori, ar fi fost o joacă să ascundă un cadavru aici.

Au pornit deodată, stăpân și dulău, de parcă ar fi ascultat o comandă pe care eu n-o putusem auzi.

Inima a prins să mi se zbată îngrozită, și totuși nu m-am putut opri să mă holbez, fascinat, la viteza tăcută cu care se apropiau dinspre marginea pădurii, pe lângă peretele cabanei și cum, apoi – fără pic de ezitare – au intrat pe ușa cabanei, lăsând-o căscată în urmă.

Știam că îmi rămâneau doar câteva secunde până ce Greve avea să observe că în cabină nu era nimeni, până ce avea să descopere geaca pusă pe spătarul scaunului, care să-l anunțe că eram prin preajmă. Avea... rahat!... avea să vadă și pistolul Glock, așezat pe policioară lângă cutia goală de tocană. Creierul a început să-mi lucreze febril, dar concluzia nu era decât una: n-aveam de niciunde, nici arme, nici posibilități de retragere, nici vreun plan, nici timp. Dacă o luam la fugă, în nici zece secunde, douăzeci de kile de terrier dungat aveau să mă ajungă, dacă nu și-un plumb de calibrul nouă milimetri în țeastă. Pe scurt, lucrurile o luaseră la vale. Creierul meu era pe punctul de a intra în panică. Însă în loc de asta a făcut o chestie incredibilă. S-a oprit pur și simplu și a făcut un pas înapoi. Înapoi la „luat la vale”.

O idee, una disperată și pe deplin revoltătoare. O idee totuși, care avea un mare avantaj: era singura la care mă putusem gândi.

Am înhățat una dintre rolele de hârtie igienică și am prins-o între dinți. Am încercat să văd cât de tare pot strânge fălcile împrejurul rolei. Apoi am ridicat capacul budei și duhoarea s-a ridicat și ea către mine. Un metru și jumătate, atât, până la fundul haznalei pline cu un amestec vâscos de excremente, urină, hârtie igienică și apă de ploaie care cursese de pe pereți. Era nevoie de cel puțin doi bărbați ca să care recipientul până la groapa din pădure și treaba asta se dovedise un coșmar. Literalmente. Ove și cu mine n-o făcuserăm decât o dată, și-apoi în următoarele trei nopți nu visasem decât rahați plescăitori. Și Aa neglijase să se ocupe de golire: recipientul de-un metru și jumătate adâncime era acum plin până la buză. Lucru care, în clipa aceea, îmi convenea. Nici cel mai destoinic copoi n-avea să poată mirosi altceva decât împuțiciune.

Mi-am potrivit capacul pe creștet, m-am sprijinit în palme de amândouă părțile găurii și, ușurel, m-am lăsat înăuntru.

E ireal sentimentul cufundării în rahat, să simți presiunea ușoară a căcașilor umani pe piele în vreme ce-ți croiești drum în jos. Capacul toaletei a rămas fixat când capul meu a trecut de marginea găurii. Simțul olfactiv îmi era suprasolicitat, cu siguranță că-și luase liber deja, și n-am înregistrat decât o activitate sporită a canalului lacrimal. Deasupra, stratul cel mai fluid din hazna era rece ca gheața, însă mai în jos era destul de calduț, poate din cauza variatelor procese chimice desfășurate acolo. Nu citisem, parcă, ceva despre gazul metan care se formează în asemenea haznale? Și că se poate muri dacă inhalezi prea mult? Aveam acum sub picioare pământ ferm, așa că m-am ghemuit. Obrajii îmi erau brăzdați de lacrimi și nasul îmi curgea șiroaie. M-am lăsat pe spate, asigurându-mă că tubul rolei de hârtie igienică e îndreptat direct în sus, am închis ochii și-am încercat să mă relaxez, ca să-mi controlez reflexul de vomă, după care, cu grijă, m-am afundat de tot. Urechile îmi erau pline acum de căcat și de tăcere. M-am străduit să respir prin tubul

de carton. Funcționa. Nu era nevoie să mă scufund și mai tare. Ar fi fost, desigur, cu adevărat simbolic să mor cu gura și urechile pline de mizerie, să mă înec în fecalele lui Ove și-n rahații proprii, însă n-aveam poftă să mor ironic. Voiam să trăiesc.

Mi s-a părut că aud ușa deschizându-se, ca de undeva din depărtare.

Gata, începea.

Am simțit vibrațiile unor pași grei. Bocănind tare. Apoi liniște. Tropotul ușor al unor labe. Câinele. Capacul toaletei era ridicat. Știam că, tocmai în clipa aceea, Clas Greve se holbează la mine. Înăuntrul meu. Se uita în deschizătura unui tub de hârtie igienică ce ducea direct în măruntaiele mele. Am respirat cât de ușor puteam. Cartonul rolei se făcuse umed și moale: în curând avea să se încrețească, să se strâmbe și să se transforme într-un cocoloș ud.

Am auzit un bufnet. Ce era oare?

Următorul sunet era greu de confundat. O explozie bruscă, urmată de un vaiet subțirel de mațe golite, estompându-se spre final. A fost încununată de un geamăt de mulțumire.

Lua-m-ar dracii, mi-am zis.

Și, cum altfel, în câteva secunde am auzit plescăitul și-am simțit pe fața îndreptată în sus o greutate nouă. Preț de o clipă, moartea mi s-a părut o alternativă acceptabilă, însă momentul s-a scurs repede. Eram, de fapt, într-un paradox: niciodată n-avusesem mai puține motive ca să trăiesc și totuși niciodată nu-mi dorisem cu atâta ardoare viața.

Un geamăt prelung acum, era clar că se screme. Produsul efortului său nu trebuia să aterizeze în deschizătura tubului meu! Am simțit că panica sporește, că parcă nu mai aveam destul aer venit prin tubul rolei de hârtie. Încă un plescăit.

Mă lua amețeala și mușchii încordați începeau deja să mă doară de la poziția incomodă, cu spinarea curbată. M-am îndreptat puțin de șale. Am ridicat nasul la suprafață, apoi fața. Clipeam fără oprire. Mi-am dat seama că aveam privirea înfiptă

în dosul alb și păros al lui Clas Greve. Și se vedea și conturul unei scule, ei bine, deloc neglijabile, ba chiar una impresionantă de-a binelea. Și, de vreme ce nici măcar frica de moarte nu poate lecui invidia de penis a unui bărbat, m-am gândit la Diana. Și-am știut, atunci și acolo, că dacă n-o să mă omoare Greve primul, atunci o să-l omor eu pe el. Greve s-a ridicat de pe colac, lumina a pătruns prin gaură și am văzut că ceva nu era în regulă acolo, că ceva lipsea. Am închis ochii și m-am cufundat iar. Mă cuprinsese o năuceală aproape paralizantă. Muream oare de la vaporii de metan?

Apoi, un timp, n-am mai auzit niciun zgomot. Se sfârșise? Eram în plin proces de tras aer în piept când mi-am dat seama că nu mai era nimic de inhalat, că trăgeam în piept nimicul. Sursa de oxigen se blocase. Instinctul de supraviețuire a preluat controlul. Începeam să mă sufoc și trebuia să mă ridic de-acolo! Am trecut cu capul prin pelicula de la suprafață, când am auzit un bufnet. Clipeam fără oprire. Deasupra nu se zărea decât întuneric. Apoi am auzit pași, cum se deschide ușa, umblet de labe pe dușumea și ușa închizându-se. Am scuipat tubul rolei de hârtie igienică și-am văzut ce se întâmplase. De-a latul găurii zăcea o chestie albă: hârtia igienică cu care se ștersese Greve.

M-am săltat afară din fosă și m-am uitat temător printre spațiile dintre scânduri, la timp ca să-l văd pe Greve cum trimite spre pădure câinele și cum el revine în cabană. Câinele a pornit spre vârful muntelui. L-am urmărit cu privirea până l-a înghițit pădurea. Și în acel moment – poate fiindcă mi-am îngăduit o clipă să mă simt ușurat, fiindcă mi-am permis un grăunte de nădejde în salvare – din gâtlej mi-a scăpat, fără să vreau, un suspin. Nu, mi-am zis. Nu spera. Nu simți. Fără implicare emoțională. Analitic. Haide, Brown. Gândește. Numere prime. Privire de ansamblu asupra tablei de șah. OK. Cum de mă găsisese Greve? Diana nu auzise niciodată de locul ăsta. Cu cine vorbise, atunci? Nu aveam răspuns. Așadar... Care îmi erau opțiunile? Trebuia

să scap de aici și aveam, în asta, două avantaje: începea să se lase noaptea și eram acoperit de rahat din creștet până-n tălpi, deci camuflat. Însă mă durea rău capul și amețeala se înrăutățea. Nu puteam aștepta să se facă beznă.

M-am tras din fosă cu totul și picioarele mi-au aterizat pe panta din dosul budei. M-am ghemuit la pământ și am evaluat distanța până la pădure. De acolo puteam ajunge la șopron, unde mă aștepta mașina. Că doar aveam cheile în buzunar, nu? M-am scotocit. În buzunarul stâng am dat peste niște bancnote, cartea de credit a lui Ove, a mea și cheile de la casa lui Ove. Buzunarul din dreapta. Am răsuflat ușurat când degetele mele au pipăit, sub telefon, cheile de la mașină.

Telefonul mobil.

Firește.

Telefoanele mobile sunt localizate prin relee. Zona adică, nu un loc exact, însă dacă una dintre stațiile Telenor îmi detectase aici telefonul, atunci opțiunile n-ar fi fost multe, de vreme ce casa lui Sindre Aa e singura pe o rază de un kilometru. Asta, evident, ar fi însemnat că Greve avea un contact la compania de comunicații Telenor, însă nimic nu mai izbutea să mă surprindă. Începeam să-mi dau seama ce se întâmplase. Și Felsenbrink, care păruse că așteaptă un telefon de la mine, îmi confirmase suspiciunile. Nu era vorba despre un triumfi amoros alcătuit din mine, soția mea și un olandez năbădăios. Dacă aveam dreptate, atunci beleaua în care mă aflam era mai mare decât mi-as fi putut imagina.

14. Massey Ferguson

Am scos capul, cu grijă, pe după o latură a budei și m-am uitat spre cabană. Geamurile erau negre și nu trădau nimic. Așadar, nu aprinsese lumina. Bun. Aici nu mai puteam zăbovi. Am așteptat ca o pală de vânt să înfioare ramurile copacilor și-am luat-o la fugă. În nici șapte secunde, ajungeam la marginea pădurii și mă ascundeam printre copaci. Însă cele șapte secunde mai că mă doborâseră de pe picioare, plămânii mă dureau, tâmplele îmi zvâcneau și eram la fel de amețit ca în acea primă și ultimă oară când tatăl meu mă dusesese într-un parc de distracții. Aveam nouă ani, acela fusese cadoul, iar eu și tata fuseserăm singurii vizitatori în afară de trei adolescenți pe jumătate beți care își treceau unul altuia o sticlă de cola cu un lichid limpede. Vorbind norvegiana lui pripită, stricată, tata se târguise pentru un tur cu singura atracție deschisă atunci: o mașinărie a iadului al cărei scop era, se părea, să te tot învârtă până ce verși vata de zahăr și părinții te consolează cumpărându-ți floricele de porumb și băuturi carbogazoase. Refuzasem să-mi risc viața în agregatul acela șubred, însă tata o ținuse pe-a lui și strânsese chingile care-ar fi trebuit să mă protejeze. Acum, un sfert de secol mai târziu, mă întorsesem parcă în același parc de distracții murdar, supraréalist, unde totul duhnea a urină și-a gunoaie, iar eu eram tot timpul înfricoșat și scuturat de spasme de vomă.

Lângă mine, susura un pârau. Am scos din buzunar mobilul și l-am aruncat în apă. Acum să te văd cum mă mai urmărești, piele-roșie urbană! După care, pe pământul moale al pădurii, am luat-o la fugă spre fermă. Între timp, printre pini se lăsase întunericul, însă altă vegetație nu era și îmi venea ușor să-mi croiesc drum. După nici două minute, am văzut casa de la fermă și becul de-afară. Am mai alergat puțin, astfel încât, înainte de a ieși din pădure, hambarul să se afle între mine și casă.

Aveam motive întemeiate să cred că Aa ar fi cerut o explicație văzându-mă într-un asemenea hal, după care pasul următor ar fi fost un apel la poliție.

M-am furișat spre ușa hambarului și-am tras ivărul. Am împins ușa și am intrat. Capul. Bieții mei plămâni. Am clipit de câteva ori în beznă, abia dacă deslușeam contururile tractorului și ale mașinii. Ce-ți făcea, de fapt, gazul ăsta metan? Orbeai? Metan. Metanol. Pe undeva era o legătură.

În spatele meu am auzit o respirație întretăiată și sunetele moi, abia perceptibile, ale unor labe de animal. Apoi sunetul a amuțit. Știam deja de ce, însă n-am mai apucat să mă răsucesc într-acolo. Sărise asupra mea. Totul era tăcut, până și inima mi se oprise. Și în următorul moment am căzut în față. Nu știu dacă un terrier dungat ar putea sări să-și înfigă colții în gâtul unui jucător de baschet de înălțime medie, însă eu nu sunt – se poate să fi menționat – tocmai un jucător de baschet. Am fost deci trântit cu fața înainte și durerea mi-a explodat în creier. Am simțit pe spinare gheare sfârtecându-mi pielea și am auzit sunetul cărnii cedând, al oaselor trosnind. Oasele mele. Am încercat să apuc cumva animalul, însă mădularele nu mă mai ascultau, era de parcă fălcile care-mi înhățaseră grumazul blocau toate semnalele transmise din creier. Comenzile, pur și simplu, nu puteau trece. Eram întins pe burtă, nefiind în stare nici măcar să scuip rumegușul care-mi umpluse gura. Apăsare pe artera principală. Creierul îmi era golit de oxigen. Vederea mi se încețoșă. Urma, curând, să leșin. Deci asta avea să-mi fie moartea, între fălcile unei javre grase și urâte. Era, ca să mă exprim cu moderație, deprimant de-a binelea. Da, suficient cât să simți că ți s-au înecat corăbiile. Capul a început să-mi ardă, corpul mi-a fost cuprins, până în vârfurile degetelor, de-o fierbințeală rece ca gheața. Un blestem voios și o ultimă opintire, zbaterea vitală care vestea moartea.

M-am ridicat, cu câinele atârându-mi de ceafă și-n jos pe spinare ca o manta de blană însuflețită. Împleticindu-mă, am rotit brațele, însă tot nu

reuşeam să-l apuc. Ştiam că e ultima zvâcnire de energie, ultima încercare disperată a trupului meu şi că, nu peste mult, aveam să mă cufund în uitare. Câmpul vizual mi se îngustase, devenind începutul unui film cu James Bond, când, la primele secvenţe – sau, în cazul meu, la ultimele – totul e negru în afara unei găurele pe unde vezi un tip la costum aţintind un pistol spre tine. Eu vedeam, prin găurică, un tractor Massey Ferguson albastru. Şi un ultim gând mi-a străbătut mintea: nu suport câinii.

Clătinându-mă, m-am întors cu spatele la tractor şi am lăsat ca greutatea câinelui să mă dezechilibreze, apoi am făcut un pas mare îndărăt. Mi-am dat drumul pe spate. Țepușele de oțel ale încărcătorului de siloz au luat contact cu noi. Şi am ştiut, după sunetul de blană sfâşiată, că nu voi pleca singur din această lume. Ochii mi s-au înceţoşat şi peste lume s-a aşternut întunericul.

Trebuie să-mi fi pierdut cunoştinţa pentru un timp.

Zăceam pe podea, holbându-mă la botul deschis al câinelui. Corpul părea să-i fi rămas suspendat în aer, încovrigat într-un fel de poziţie fetală. Două Țepușe de oțel îi străpunseseră spinarea. M-am ridicat în picioare, hambarul a prins să se-nvârtă şi a trebuit să fac câţiva paşi laterali ca să-mi recapăt echilibrul. Am dus o mână la gât şi-am simţit un firicel proaspăt de sânge venind de la locul unde colţii câinelui îmi străpunseseră pielea. Şi mi-am dat seama că sunt pe cale să înnebunesc, fiindcă, în loc să mă urc în maşină, nu făceam decât să stau pironit acolo şi să mă holbez fascinat. Creasem o operă de artă. *Străpungerea copoiului caledonian*. Era o splendoare. Mai ales botul acela rămas deschis întru moarte. Poate că şocul îi blocase fălcile ori poate așa murea rasa asta de câine. Oricum ar fi fost, m-am delectat cu expresia furioasă, însă perplexă a câinelui, de parcă, pe lângă faptul că i se scurtaseră zilele câineşti, trebuise să îndure, ca insultă ultimă,

moartea asta. Am vrut să-i trag o flegmă, însă gura îmi era prea uscată.

În schimb, m-am scotocit în buzunar după cheia de la mașină și m-am îndreptat cu pași împleticiți către Mercedesul lui Ove; l-am descuiat și am răsucit cheia în contact. Nicio reacție. Am încercat iarăși, apăsând și ambreiajul. Moartă ca toți morții. M-am uitat prin parbriz. Am gemut. Am coborât și am ridicat capota. Se făcuse deja atât de întuneric, că abia am reușit să deslușesc cablurile retezate care ieșeau de acolo. Habar n-aveam la ce folosesc, știam doar că sunt probabil vitale pentru micul miracol care face mașinile să pornească. Mânca-l-ar râia pe corcitura aia împuțită de Greve! Speram că era încă în cabană, așteptând să mă întorc. Probabil că începea să se întrebe totuși ce se alesese de animalul lui. Ia-o ușor, Brown. Bun, singura cale de scăpare, acum, era dacă luam tractorul lui Sindre Aa. Dar era prea lent și Greve ar fi pornit îndată pe urmele mele. Trebuia, prin urmare, să găsesc mașina cu care venise el – Lexusul gri-argintiu era probabil undeva pe drum – și să i-o scot din circuit întocmai cum făcuse el cu Mercedesul.

M-am grăbit spre casa de la fermă, aproape așteptându-mă să-l văd pe Aa apărând pe trepte – am văzut că ușa din față era întredeschisă –, dar n-a ieșit. Așa că am ciocănit în ușă, apoi am împins-o. Am zărit pe verandă flinta cu lunetă, sprijinită de perete, lângă o pereche de cizme jengoase de cauciuc.

— Aa?

Aa, pronunțat „oh”, nu suna a nume, ci ca și cum l-aș fi îndemnat, printr-o exclamație, să continue povestea pe care o spunea. Lucru care, într-un fel, era adevărat. Am intrat deci în casă repetând fără oprire silaba aia idioată. Mi s-a părut că sesizez o mișcare și m-am răsucit într-acolo. Sângele care-mi mai rămăsese mi-a înghețat în vine. Un monstru negru, pe două picioare, se oprise în aceeași clipă cu mine și se holba cu ochi albi, dilatați, care licăreau prin negreală. Am ridicat mâna dreaptă. Monstrul a

ridicat-o pe stânga. Am ridicat mâna stângă și dihania a înălțat brațul drept. Era o oglindă. Mi-a scăpat un oftat de ușurare. Rahatul se uscăse și mă acoperea cu totul: pantofi, corp, față, păr. Am înaintat și-am împins ușa de la salon, deschizând-o.

L-am găsit lăbărțat într-un balansoar, cu un rânjet pe chip. Pisica grasă, care stătea în poala lui, mi-a aruncat o privire cu ochii ei migdalați de târfă, ochii Dianei. S-a ridicat și a sărit pe podea. Labele i-au aterizat molatic pe dușumea. A pornit agale spre mine, unduind din șolduri, însă s-a oprit brusc. Păi, clar, nu miroseam a trandafiri și nici a lavandă. A continuat însă după o ezitare scurtă, să înainteze spre mine torcând tare, a invitație. Pisicile, animale adaptabile, știu când le trebuie un nou furnizor, fiindcă, vezi tu, fostul furnizor era mort.

Rânjetul lui Sindre Aa se datora unei prelungiri însângerate a buzelor. Dintr-o despicătură în obraz se împingea afară o limbă albastru-închis. Îi vedeam gingiile și dinții de pe mandibulă. După felul în care era așezat, fermierul cel morocănos îmi aducea aminte de un Pac-Man din perioada clasică, însă era prea puțin probabil ca noul zâmbet până la urechi să fi fost cauza morții sale, de vreme ce două dăre însângerate alcătuiau un X peste gâtul lui. Fusese strangulat din spate, cu o garotă: fir subțire de nailon sau coardă de oțel. Am tras cu zgomot aer pe nări, în vreme ce creierul alcătuia, la repezeală, imaginea unei reconstituiri: Greve trecuse cu mașina pe lângă fermă, îmi văzuse urmele de roți îndreptându-se spre curtea înnoită. Poate că mersese mai departe, parcând la ceva distanță, revenise, aruncase o privire în șopron și avusese confirmarea că mașina mea e acolo. Probabil că Sindre Aa ieșise pe trepte. Bănuitor și viclean. Scuiase și răspunsese evaziv la întrebarea lui Greve despre mine. Îi oferise Greve bani? Intraseră în casă? Oricum va fi fost, Aa rămăsese în gardă, fiindcă atunci când Greve îi petrecuse garota peste gât, din spate, Aa izbutise să-și coboare bărbia, astfel că firul nu-i cuprinsese pe deplin gâtul. Se

luptaseră, firul îi nimerise în gură și Greve trăsese de el, despicându-i obrazii. Greve era însă puternic și reușise, până la urmă, să strângă cu firul aducător de moarte gâtul bătrânului excentric. Un martor tăcut, o crimă tăcută. Dar de ce nu alesese Greve calea mai simplă și nu folosisese o armă? Erau, până la urmă, câțiva kilometri până la cel mai apropiat vecin. Poate ca să nu se dea de gol? Răspunsul evident mi-a sărit în ochi: nu-și luase nicio armă cu el. Am înjurat printre dinți. Îi servisem pe tavă o nouă armă a crimei când lăsasem pistolul Glock pe bancul de lucru din cabană. Ce tâmpit fusesem!

Atenția mi-a fost atrasă de un sunet ca un picurat și de pisică, oploșită acum între picioarele mele. Limba roz a animalului se mișca înăuntru și în afară, lipăind sângele care se prelingea, de pe poala cămășii mele, pe podea. Începea să mă cuprindă, insidios, o oboseală care mă amorțea. Am tras aer în piept, cu putere, de trei ori. Trebuia să mă concentrez. Să continui să gândesc, să acționez era singurul lucru pe care-l puteam face ca să țin departe frica paralizantă. Trebuia, înainte de orice, să găsesc cheile tractorului. Am hoinărit fără țință dintr-o odaie într-alta, trăgând la întâmplare sertare. Am găsit, în dormitor, o cutie pentru cartușe singuratică, goală. Pe hol, am descoperit un fular pe care mi l-am înfășurat în jurul gâtului și asta, cel puțin, a mai stăvilit șuvoiul de sânge. Dar nici urmă de chei. M-am uitat la ceas. Mai mult ca sigur, Greve își făcea acum griji pentru câine. M-am întors până la urmă în salon, m-am aplecat peste cadavrul lui Aa și l-am căutat prin buzunare. Acolo erau! Ba chiar aveau, pe inel, un breloc cu inscripția Massey Ferguson. Eram în criză de timp, însă nu-mi permiteam să fiu neglijent, trebuia să fac totul cum trebuie. Ceea ce însemna că, atunci când aveau să-l găsească pe Aa, locul urma să devină un loc al crimei, iar criminaliștii aveau să caute probe de ADN. M-am grăbit spre bucătărie, am umezit un prosop și am curățat sângele meu de pe podelele tuturor camerelor în care intrasem. Am șters

posibile amprente de pe toate lucrurile pe care le atinsesem. Pe verandă, gata s-o iau din loc, am observat flinta. Dacă aveam până la urmă și eu un dram de noroc, dacă exista un cartuș în magazie, până la urmă? Am înșfăcat flinta și am trecut prin ceea ce am considerat a fi manevrele de încărcare, am tras și-am împins și-am auzit țăcănitul chestiei ăleia, cum naiba îi zice, și în cele din urmă am reușit să deschid magazia, unde, în beznă, stăruia un norișor de praf roșu. Nici urmă de cartuș. Am auzit un sunet și-am ridicat privirea. Pisica stătea pe pragul ușii de la bucătărie și se uita la mine fix, îndurerată și totodată acuzatoare: doar n-aveam de gând s-o las aici, nu? Înjurând, am dat să-i ard un picior și am făcut-o să se tragă înapoi și să o ia la fugă spre salon. Am șters apoi flinta, am pus-o la loc și am ieșit din casă, trântind ușa după mine.

Tractorul a pornit cu un muget. Și a continuat să mugească până ce am ieșit din șopronul hambarului. Nu m-am deranjat să închid poarta. Fiindcă auzeam ce huruie tractorul: „Clas Greve! Brown o să scape! Repede, repede!”

Am apăsat pe pedala de accelerație, întorcându-mă pe unde venisem. Între timp, întunericul se făcuse deplin și lumina farurilor dansa pe drumul accidentat. Degeaba m-am uitat după Lexus, poate că-l parcase altundeva. Nu, nu mai gândeam limpede, l-ar fi putut lăsa mai în josul drumului. Mi-am tras o palmă peste obraz. Clipește, respiră, nu ești obosit, nu ești făcut zob. Așa, bravo.

Pedala apăsată la maximum. Un vuiet continuu, persistent. Încotro? Cât mai departe.

Lumina farurilor s-a îngustat, întunericul amenința să mă împresoare. Iarăși mi se îngusta câmpul vizual. Urma să-mi pierd cunoștința curând. Am respirat cât de adânc am putut. Oxigen la creier. Teme-te, rămâi în alertă, rămâi viu!

Huruitul monoton al motorului era acum acompaniat de un zumzet mai ascutit.

Știam ce e. Am strâns mai tare volanul.

Un alt motor.

Luminile au străfulgerat în oglindă.

Mașina se apropia din spate, alene. De ce nu? Eram singuri în sălbăticie. Aveam tot timpul din lume.

Singura mea speranță era să-l țin în urmă, ca să nu-mi blocheze înaintarea. M-am proțăpît în mijlocul drumului de pietriș și m-am lăsat peste volan ca să mă transform într-o țintă cât mai mică pentru pistolul Glock. Am ajuns, după un viraj, la o porțiune unde drumul se îndrepta brusc și se lărgea. Și, de parcă ar fi fost obișnuit cu zona, Greve accelerase deja și mi se înfîșea acum în coastă. Am smucit de volan spre dreapta, să-l silesc să intre în șanț. Era însă prea târziu, se strecurase în fața mea deja, iar cel care se îndrepta spre șanț eram eu. Am învârtit disperat volanul și-am derapat pe pietriș. Măcar rămăsesem pe drum. Dar în fața mea, am văzut o lumină albastră intermitentă. Sau două roșii. Stopurile mașinii din față arătau că se oprișe. Am oprit și eu, însă am lăsat motorul să meargă. Nu voiam să mor acolo, singur pe un câmp, ca o oaie proastă. Singura mea șansă, acum, era să-l fac să se dea jos din mașină și să-l calc cu tractorul, să-l fac afiș cu enormele roți din spate, să-l strivesc ca pe-un purice.

Portiera dinspre partea șoferului s-a deschis. Am încercat pedala cu vârful degetului de la picior, să-mi dau seama cât de repede ar răspunde motorul. Nu tocmai repede. M-a luat amețeala și ochii au început iar să mi se încețoșeze, însă izbuteam să văd o siluetă apropiindu-se. Am țintit, încercând cu îndârjire să mă mențin conștient, înalt, slab. Înalt, slab? Greve nu era înalt și slab.

— Sindre?

— Ce? am zis în engleză, deși taică-meu mă tot bătuse la cap că ar fi trebuit să spun „Mă scuzați”, „Îmi pare rău, domnule” sau „Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?”

M-am adâncit în scaun. Îi interzisese mamei să mă țină pe genunchi. Zisese că așa ceva îi înmoaie

pe copii. Mă vezi acum, tati? M-am înmuiat? Pot să stau pe genunchii tăi acum, tati?

Am auzit o voce cu un minunat accent norvegian, cu intonație cântată, rostind șovăielnic:

— Ești de la... ăăă... centrul de recepție pentru azilanți?

— Centrul de recepție pentru azilanți? am repetat.

Ajunsesse în dreptul tractorului, așa că, încă agățat de volan, i-am aruncat o privire piezișă.

— A, scuze, a zis. Mi s-a părut că arăți a... ăăă... Ai căzut într-un maldăr de rahat?

— Da, am avut un accident.

— Îmi dau seama. Te-am oprit fiindcă ăsta e tractorul lui Sindre. Și fiindcă atârnă un câine de capăt.

Gata cu concentrarea mea. Ha, ha. Uitasem cu totul de jigodia de câine, ai auzit, tati? Nu-i destul sânge la creier. Prea multă...

Degetele nu mai simțeau nimic: le-am urmărit cum alunecă de pe volan. Apoi am leșinat.

15. Ora de vizită

M-am trezit în paradis. Totul era alb și un înger cu ochi blânzi se uita la mine, în timp ce stăteam întins pe norul meu, și mă întreba dacă știu cine sunt. Am dat din cap că știu, iar ea a spus că e cineva care vrea să stea de vorbă cu mine, însă nicio grabă, putea să aștepte. Da, mi-am zis, să aștepte. Fiindcă, după ce-o să afle ce am făcut, o să mă arunce cât ai zice pește afară de-aici, din albeața asta moale și plăcută, și-o să cad și-o să tot cad până ce-o să ajung unde mi-e locul, în atelierul fierarului, în topitorie, în eterna baie de acid pentru păcatele mele.

Am închis ochii și-am șoptit că aș prefera ca deocamdată să nu fiu deranjat.

Îngerul a încuviințat cu înțelegere, m-a învelit mai bine cu un colț de nor și a dispărut în tăcănit de saboți. Sunetul vocilor de pe coridor mi-a ajuns la urechi înainte ca ușa să se închidă în urma ei.

Mi-am atins bandajul de pe grumaz. Câteva crâmpie de amintiri mi s-au perindat prin minte. Chipul omului slab și înalt deasupra mea, bancheta din spate a unei mașini gonind pe drumuri întortocheate, doi bărbați în uniforme albe de infirmieri ajutându-mă să mă întind pe targa. Dușul. Avusesem parte de un duș stând întins pe spate! Ce plăcută fusese apa caldă, după care mă scufundasem iarăși în beznă.

Și acum îmi cam venea să fac la fel, însă creierul mă informa că luxul ăsta era unul foarte provizoriu, că nisipul încă se scurgea în clepsidră, că pământul încă se învârtea, că succesiunea evenimentelor era inevitabilă. Că nu făcuseră decât să mai aștepte un pic, să-și țină, un moment, răsuflarea.

Să gândești...

Da, mă durea să gândesc, era mai ușor să mă opresc, să mă resemnez, să nu mă revolt împotriva cruzimii sorții. Doar că înșiruirea asta banală de

lucruri inevitabile e atât de iritantă că, pur și simplu, te face să-ți pierzi cumpătul.

Așa că începi să gândești.

Sub nicio formă persoana care mă aștepta n-ar fi putut fi Greve, ci mai degrabă poliția. M-am uitat la ceas. Opt dimineața. Dacă poliția găsisese deja cadavrul lui Sindre Aa și mă suspecta, ar fi fost puțin probabil să trimită un singur om care, colac peste pupăză, să și aștepte răbdător afară. Era posibil să fie un polițist care voia doar să afle ce se întâmplase ori poate din pricină că lăsasem un tractor în mijlocul drumului, sau... Poate că și nădăjduiam să fie poliția. Poate că-mi era destul, poate că acum nu mai eram în stare decât să-mi scap pielea, poate că aș fi făcut bine să le spun totul așa cum se întâmplase. Zăceam și-mi examinam sentimentele. Și-am simțit cum mă bușește, fără veste, râsul. Da, o EXPLOZIE!

În clipa aceea s-a deschis ușa, sunetele de pe coridor au ajuns la mine și în salon a pășit un bărbat în halat alb. Se uita la ceva pe un suport de documente.

— Mușcătură de câine? a întrebat ridicând capul și zâmbindu-mi.

L-am recunoscut îndată. Ușa s-a trântit după el. Eram singuri.

— Îmi pare rău, n-am mai putut să aștept, a șoptit.

Halatul alb de doctor îi venea bine lui Clas Greve. Dumnezeu știe cum făcuse rost de el. Dumnezeu știe cum mă găsisese; din câte îmi aminteam, telefonul meu mobil era pe fundul unui pârâu. Însă atât eu, cât și Dumnezeu știam ce mă așteaptă. Parcă pentru a-mi confirma temerile, Greve și-a îndesat mâna în buzunarul sacoului și a scos un pistol. Pistolul meu. Sau, ca să fiu mai exact: pistolul lui Ove. Ori, pentru o acuratețe deplină: un Glock 17 cu gloanțe de plumb de nouă milimetri care se fragmentează la impactul cu țesutul uman, făcându-se așchii în așa fel încât alicele astea iau cu ele o masă disproporționat de

mare de carne, mușchi, os și materie cerebrală care – după ce îți străbate corpul – se face terci pe peretele din spatele tău într-un mod ce seamănă destul de mult cu picturile lui Barnaby Furnas. Țeava pistolului era îndreptată spre mine. Se presupune, adesea, că în asemenea situații ți se usucă gura. Așa și e.

— Sper că nu te superi dacă folosesc pistolul tău, Roger, a zis Greve. Pe-al meu nu l-am adus în Norvegia, e prea multă bătaie de cap cu armele în avion, în zilele noastre. Și, oricum, n-aș fi putut anticipa – aici a desfăcut brațele – toate astea. În plus, e destul de bine că glonțul nu poate fi urmărit înapoi până la mine, așa-i, Roger?

N-am răspuns.

— Așa-i? a repetat.

— De ce...? am dat să zic, cu o voce șuierând mai aspru decât vântul prin deșert.

Clas Greve, având pe chip o expresie de interes autentic, a așteptat să continui.

— De ce faci toate astea? am șoptit. Doar din cauza unei femei pe care ai cunoscut-o nu mai mult de cinci minute?

S-a încruntat.

— La Diana te referi? Știai că eu și cu ea...

— Da, l-am întrerupt ca să fiu scutit de continuare.

A chicotit.

— Chiar ești idiot, Roger? Chiar ai crezut că povestea asta e despre mine, tine și ea?

N-am răspuns, fiindcă așa crezusem. Că *nu era vorba* despre chestii triviale precum viața, emoțiile și oamenii dragi din viața cuiva.

— Diana nu a fost decât un mijloc pentru atingerea unui obiectiv, Roger. A trebuit s-o folosesc ca să ajung mai aproape de tine. De vreme ce n-ai mușcat din prima momeală.

— Să ajungi mai aproape de mine?

— De tine, da. Noi plănuim asta de mai bine de patru luni, încă de când am știut că Pathfinder o să-și caute un nou director executiv.

— Noi?

— Ghici cine.

— HOTE?

— Și noii noștri proprietari americani. Eram – sincer să fiu – cam strâmtorați, economic vorbind, când ne-au abordat în primăvară. A trebuit deci să acceptăm niște condiții care sugerau probabil ideea unei preluări forțate, însă care, de fapt, nu erau decât măsurile unei operațiuni de salvare. Una dintre condiții a fost să le livrăm și Pathfinder.

— Să le livrați și Pathfinder? Cum?

— Știi și tu cât știu și eu, Roger. Că deși, pe hârtie, acționarii și consiliul director iau deciziile într-o companie, în practică o face, adesea, directorul executiv. Cel care, în evaluarea sa finală, stabilește dacă și cui îi este vândută compania. Am condus HOTE informându-i atât de puțin și lăsând la mijloc atâta incertitudine tocmai pentru a-i determina să aibă încredere în mine în orice situație. Lucru care oricum a fost spre beneficiul lor, indiferent de cele întâmplate. Vreau să arăt, cu asta, că orice lider relativ competent, care se bucură de încrederea consiliului director, va putea manipula și convinge o gașcă de acționari semiinformați să facă exact ce vrea el.

— Exagerezi.

— Așa să fie? Din câte am cunoștință, îți câștigi traiul făcând exact asta, convingându-i pe așa-zișii directori.

Avea, firește, dreptate. Și-mi confirma suspiciunile avute după ce *herr* Felsenbrink de la HOTE îl recomandase atât de entuziast pe Greve pentru postul de director general al celui mai mare rival al firmei sale.

— Deci HOTE vrea să... am început să zic.

— Da, HOTE vrea să preia Pathfinder.

— Fiindcă americanii au făcut din asta o condiție pentru a vă salva?

— Banii pe care i-am primit în conturi noi, acționarii de la HOTE, rămân blocați până ce se întrunesc condițiile impuse. Cu toate că nimic din

înțelegerea asta nu apare, firește, pe nicăieri în formă scrisă.

Am dat încet din cap.

— Deci toate chestiile cu tine demisionând în semn de protest față de noii proprietari nu au fost decât o mascaradă care să te facă să apari drept un candidat credibil pentru preluarea cârmei la Pathfinder?

— Exact.

— Și, după ce obțineai postul de director general la Pathfinder, ar fi trebuit să dai firma pe mâna americanilor?

— Nu sunt sigur că expresia *s-o dau pe mână* e cea potrivită. Când Pathfinder o să afle, în câteva luni, că tehnologia lor nu mai reprezintă un secret pentru HOTE, o să-și dea și singuri seama că n-au nicio șansă de capul lor și că cel mai indicat pas e cooperarea.

— Fiindcă tu, între timp, le-ai facilita celor de la HOTE accesul la tehnologia asta?

Greve a zâmbit, subțire și albicios ca o tenie.

— Ar fi, cum am zis, un mariaj perfect.

— Perfect ca mariaj forțat, adică.

— Dacă vrei. Însă, cu tehnologia combinată a HOTE și Pathfinder, vom absorbi toate contractele pentru GPS din emisfera vestică. Și vreo câteva din cea estică, dacă tot veni vorba... Toate astea merită un pic de manipulare, nu crezi?

— Și de aceea ai plănuit ca eu să-ți fac rost de slujba asta?

— Aș fi fost oricum un candidat puternic, nu crezi?

Greve se postase la picioarele patului, cu pistolul în dreptul soldului și spatele spre ușă.

— Dar am vrut să fim sută la sută siguri. Am descoperit curând ce agenții de recrutare contactaseră și am studiat un pic situația. S-ar părea că ai o anume reputație, Brown. Dacă tu recomanzi un candidat, atunci acela rămâne, zice lumea. Deții, cu siguranță, un soi de record. Așa că, natural, am vrut să facem asta prin intermediul tău.

— Mă simt onorat. Dar de ce n-ai intrat direct în legătură cu Pathfider, să le spui că ești interesat?

— Ei, haide, Roger! Sunt un fost manager al dușmanului, care s-a lăsat cumpărat. Doar n-ai uitat asta. Ar fi declanșat toate alarmele de pe lume dacă mă duceam direct la ei. Trebuia să fiu „descoperit”. De un vânător de capete ca tine, să zicem. Și apoi trebuia să mă las convins. Doar în felul ăsta aș fi izbutit să intru în Pathfinder fără să fiu bănuit de intenții ticăloase.

— Înțeleg. Dar s-o folosești pe Diana? De ce n-ai luat legătura direct cu mine?

— Acum o faci pe prostul, Roger. Ai fi avut aceleași bănuieli dacă veneam la tine eu însumi. M-ai fi ținut la distanță de-un stânjen.

Avea dreptate, chiar o făceam pe prostul. Și la fel de adevărat și că el era prost de-a binelea. Prost și mândru de planurile lui strălucite de căpătuială, atât de plin de sine, încât nu putuse rezista tentației de a se lăuda cu ele, lungind-o până ce avea să intre pe ușă cineva. Și cineva ar fi făcut bine să apară cât mai repede, ce naiba, că doar eram vătămat grav!

— Prea mă crezi gentilom, Clas, am zis gândind că nu execuți totuși oameni cu care ai ajuns să te tutuiești. Aleg candidați care cred eu că vor primi postul, iar aceștia nu sunt neapărat și cei mai buni pentru companiile respective.

— Serios? s-a încruntat Greve. Până și un vânător de capete ca tine nu e tocmai lipsit de moralitate, așa-i?

— Nu știi mare lucru despre recrutori, aș zice. Ar fi trebuit să n-o bagi și pe Diana în trășenia asta.

Ce am spus a părut să-l amuze.

— Chiar așa?

— Cum ai agățat-o?

— Chiar vrei să știi, Roger? a întrebat înălțând puțin pistolul.

Un metru. Între ochi?

— Mor să aflu, Clas.

— Cum dorești, a zis coborând iarăși arma. Am trecut de câteva ori pe la galerie. Am cumpărat niște

lucrări. La recomandarea ei, pe parcurs. Am scos-o la o cafea. Am vorbit despre câte-n lună și în stele, despre chestiuni extrem de personale, cum își vorbesc doar oamenii care nu se cunosc. Despre probleme în căsnicie...

— Ai vorbit despre căsnicia noastră? mi-a scăpat.

— Chiar așa. Sunt, până la urmă, divorțat și plin de compasiune. Pricep, de pildă, că o femeie frumoasă și fertilă ca Diana ar putea să nu accepte refuzul soțului ei de a-i oferi un copil. Sau strădaniile lui de a o convinge să avorteze fiindcă bebelușul s-ar fi născut cu sindromul Down.

Greve și-a lăbărlat pe față un rânjel la fel de larg ca al lui Aa în balansoarul său.

— Mai ales că eu, unul, pur și simplu ador copiii.

Sângele și rațiunea mi-au părăsit creierul, lăsând în urmă un singur gând: că aveam să-l ucid pe bărbatul care se afla în fața mea.

— I-ai... i-ai spus că ți-ai dori un copil?

— Nu, a răspuns domol Greve. I-am spus că aș vrea un copil cu *ea*.

A trebuit să mă concentrez ca să-mi controlez vocea:

— Diana nu m-ar părăsi în veci pentru un șarlatan ca...

— Am dus-o în apartament și i-am arătat așa-zisa pictură de Rubens.

Nu mai pricepeam nimic.

— Așa-zisa...?

— Da, pânza nu este autentică, evident, ci doar o copie foarte bună executată în vremea lui Rubens. De fapt, nemții au crezut mult timp că este cea autentică. Bunica mi-a arătat-o când eram copil și locuiam aici. Îmi pare rău că te-am mințit în privința autenticității sale.

Vestea ar fi trebuit poate să mă afecteze, eram însă atât de sleit emoțional, deja, că m-am mulțumit s-o accept și gata, dându-mi totodată seama că Greve nu descoperise că pictura fusese înlocuită.

— Însă și așa, copie, a fost de folos, a continuat Greve. Când Diana a pus ochii pe ce i s-a părut a fi

un Rubens veritabil, a tras probabil concluzia, în clipa aceea, nu doar că aveam să-i dăruiesc un copil, ci și că i l-aș putea oferi într-un fel mai mult decât mulțumitor. Pe scurt, că i-aș putea oferi viața la care visează.

— Iar ea...

— Ea, firește, a fost de acord să-și ajute viitorul soț să obțină postul de director care ar fi adus respectabilitatea ce trebuie să însoțească averea.

— Tu îmi spui că... seara aceea la galerie... a fost o farsă de la un capăt la altul?

— Desigur. Cu excepția faptului că nu ne-am atins scopul cu atâta ușurință pe cât am fi sperat. Când Diana m-a sunat și mi-a spus că decisesese să nu-mi oferi postul... a zis Greve și și-a dat dramatic ochii peste cap, îți imaginezi ce șoc am avut, Roger? Ce dezamăgire? Ce furios am fost? Nu puteam să înțeleg în ruptul capului de ce nu mă plăci. De ce, Roger, de ce? Ce-ți făcusem oare?

Am simțit un nod în gât. Părea absurd de relaxat, de parcă ar fi avut tot timpul de pe lume să-mi înfigă glonțul în țeastă, în inimă sau în ce parte a corpului meu stabilise s-o facă.

— Ești prea scund, am zis.

— Pardon?

— Ai pus-o așadar pe Diana să-mi planteze în mașină biluța otrăvitoare de curacit? Ar fi trebuit să mă omoare ca să nu mai ajung să-mi redactez raportul de refuz?

Greve s-a încruntat.

— Curacit? Interesant să-ți închipui că soția ta ar fi dispusă să comită o crimă pentru un copil și-o ulcică cu aur. Și chiar s-ar putea să ai dreptate. Numai că nu i-am cerut, de fapt, să facă așa ceva. Biluța de cauciuc conținea un amestec de ketalar și dormicum, un anestezic cu efect rapid, atât de puternic încât, e drept, prezintă și unele riscuri. Planul era ca tu să cazi lat când te sui în mașină de dimineață și ca Diana să ducă mașina, cu tine în ea, într-un loc dinainte stabilit.

— Ce loc?

— O cabană pe care-o închiriasem. Destul de asemănătoare cu cea în care am sperat să te găsesc aseară. Deși cu un proprietar mai plăcut și mai puțin bănuitor.

— Și, odată ajuns acolo, te-ai fi apucat să...

— Să te conving.

— Cum?

— Ei, să te lămuresc un pic, știi doar. Și niște amenințări acolo, dacă ar fi fost nevoie.

— Tortură?

— Tortura are și părți distractive, dar în primul rând nu suport să provoc cuiva durere fizică. Și, în al doilea rând, vine un moment când tortura devine mai puțin eficientă decât ai crede. Deci nu, tortură în sine nu. Doar cât să-ți faci o idee, suficient cât să-ți stârnesc frica incontrolabilă de durere pe care o avem cu toții în noi. Fiindcă, vezi tu, frica și nu durerea te face maleabil. Motiv pentru care anchetatorii profesioniști apelează la un pic de tortură asociativă ușoară...

A rânjit.

— ...cel puțin potrivit manualelor CIA. Mai bune decât modelul FBI pe care-l folosești tu, nu, Roger?

Simțeam că pe sub bandajul care-mi înconjură gâtul se formează broboane de sudoare.

— Și ce-ai fi vrut, până la urmă, să obții? am zis.

— Am fi vrut să te convingem să scrii și să semnezi un raport favorabil. I-am fi pus chiar timbru și-am fi trimis plicul în locul tău.

— Și dacă refuzam? Urmau alte chinuri?

— Nu suntem lipsiți de umanitate, Roger. Dacă refuzai, te-am fi ținut acolo până ce Alfa repartiza altcuiva, vreunui coleg, sarcina de a scrie raportul. Probabil că lui Ferdinand – nu așa îl cheamă?

— Ferdy, am rostit cu asprime.

— Exact. Și părea încântat. La fel și președintele consiliului director și directorul de relații publice. N-ai și tu aceeași impresie, Roger? Nu ești de acord că, propriu-zis, singurul lucru care m-ar fi putut opri ar fi fost un raport negativ, și doar unul scris de

însuși Roger Brown? Îți dai seama, nu, că n-am fi avut de ce să-ți facem vreun rău.

— Minți, am zis.

— Așa să fie?

— N-ai de gând să mă lași în viață. De ce mi-ai da drumul apoi, riscând să fii dat în vileag?

— Ți-aș fi putut face o ofertă bună. Viață veșnică în schimbul tăcerii eterne.

— Soții respinși nu sunt parteneri de afaceri raționali, Greve. Și tu o știi.

Greve și-a atins de obraz țeava armei.

— Cam așa ceva. Da, ai dreptate. Probabil că te-am fi omorât. În orice caz, eu i-am împărtășit Diane planul celălalt. Și ea m-a crezut.

— Fiindcă a vrut să creadă.

— Estrogenul te orbește, Roger.

Nu mai știam ce să spun. De ce naiba nu apărea cineva?

— Am dat peste un semn cu NU DERANJAȚI în același vestiar unde am găsit și halatul ăsta, a zis Greve ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Cred că se pune pe ușă, afară, când folosește pacientul oala de noapte.

Țeava armei era acum ținută drept spre mine și i-am văzut degetul încovoindu-se pe trăgaci. Nu ridicase la ochi pistolul: era limpede că are de gând să tragă de la șold, cum făcea James Cagney în filmele cu gangsteri din anii '40, cu o precizie ireală. Din păcate, ceva îmi spunea că Clas Greve aparținea acestui grup de țintași imbatabili.

— Cred că merge și pentru asta, a zis Greve mijind deja ochii, gata să tragă. Moartea, până la urmă, e o chestie care ține de intimitate, nu?

Am închis ochii. Avusesem dreptate în tot acest timp: eram în rai.

— Mă scuzați, domnule doctor!

Vocea a răsunat tare în încăpere.

Am deschis ochii și-am văzut trei bărbați care se opriseră în spatele lui Greve, abia intrați pe ușă care, acum, se închidea fără grabă în urma lor.

— Suntem de la poliție, s-a auzit vocea tipului îmbrăcat în civil. Are legătură cu un caz de omor, așa că a trebuit, mă tem, să ignorăm anunțul de pe ușă.

Vedeam că, de fapt, între îngerul meu salvator și sus-menționatul James Cagney exista o asemănare, însă poate că se datora doar balonzaidului cenușiu ori medicamentelor pe care mi le dăduseră, fiindcă cei doi colegi ai săi în uniforme cu benzi reflectorizante (amintindu-mi de niște salopete) arătau la fel de ireal: semănau ca două picături de apă, erau plini de osânză și înalți cât stâlpul.

Greve încremenise și mă țintuia fioros cu privirea, fără a-și întoarce capul spre ei. Pistolul, ascuns vederii polițiștilor, era încă ațintit asupra mea.

— Sperăm că nu deranjăm cu mica noastră anchetă, doctore, a zis tipul îmbrăcat în civil, fără a se obosi să-și ascundă iritarea că bărbatul în halat alb părea să-l ignore cu totul.

— Absolut deloc, a răspuns Greve, tot cu spatele la ei. Tocmai am terminat consultația.

Și-a dat deoparte halatul și a îndesat pistolul în cureaua pantalonilor.

— Eu... ăăă... am dat să spun, însă Greve m-a întrerupt.

— Ia-o ușor. O s-o țin la curent pe soția ta cu evoluția simptomelor. Nu-ți face griji, o să ne asigurăm că e totul în regulă cu ea. Bine?

Am clipit de câteva ori. Greve s-a înclinat peste pat și-a atins cu palma pătura, în dreptul genunchiului meu.

— O să fim blânzi, bine?

Am dat din cap pe mutește. De la medicamente mi se trăgea, fără discuție. Toate astea nu aveau cum să se petreacă în realitate.

Cu un zâmbet, Greve s-a îndreptat de șale.

— Apropo, Diana are dreptate. Chiar ai un păr foarte frumos.

Apoi s-a răsucit, a coborât capul în piept, s-a holbat la hârtia de pe suportul de documente și le-a

șoptit, în treacăt, polițiștilor:

— E al vostru, domnilor. Deocamdată.

După ce ușa s-a închis iarăși, James Cagney a făcut un pas în față.

— Numele meu este Sunded.

Am încuviințat cu greutate, simțind cum bandajul de pe gâtleej îmi roade pielea.

— Ai venit la țanc, Sundet.

— Sunded, a repetat el cu gravitate. Cu *ded* la final. Sunt inspector criminalist și am fost chemat aici de la Kripos, din Oslo. Kripos este...

— Kriminalpolitisenralen, Brigada Omucideri, știu.

— Bun. Ei sunt Endride și Eskild Monsen de la poliția locală din Elverum.

I-am cercetat cu privirea, impresionat. Două morse gemene, purtând uniforme identice și mustați identice. Dădeai un ban, dar te alegeai, măcar, cu ceva kile de polițist.

— Mai întâi, aș vrea să-ți citesc drepturile, a început Sunded.

— Stați așa! am exclamat. Ce-ar trebui să însemne asta?

Sunded a schițat un zâmbet trudit.

— Asta, *herr* Kjikerud, înseamnă că ești arestat.

— Kjî... am dat să zic, dar mi-am mușcat limba, oprindu-mă.

Sunded flutura un obiect pe care l-am recunoscut: un card de credit. Unul albastru. Cardul lui Ove. Luat din buzunarul meu. Detectivul a ridicat întrebător din sprânceană.

— C... e? am zis. Pentru ce mă arestați?

— Pentru uciderea lui Sindre Aa.

M-am holbat la Sunded în timp ce el, folosind cuvinte normale și nu rostirea sacadată și emfatică din filmele americane, mi-a explicat că am dreptul la un avocat și dreptul să-mi țin clanța. A sfârșit prin a-mi explica faptul că primise aprobare să mă ia cu ei de îndată ce-mi veneam în fire. Fiindcă, până la urmă, n-aveam decât vreo câteva copci pe ceafă.

— E în regulă, am zis înainte să termine de explicat. Sunt cât se poate de bucuros să vă însoțesc.

16. Echipajul zero unu

Spitalul era situat într-o zonă rurală de pe lângă Elverum, din câte reușeam să-mi dau seama. Am văzut, cu ușurare, cum dispar în urma noastră clădirile albicioase aducând cu niște saltele. M-am simțit încă și mai ușurat nevăzând pe nicăieri un Lexus gri-argintiu.

Mașina în care ne aflam era un Volvo vechi, însă bine întreținut, cu un motor care suna atât de minunat, încât m-a făcut să bănuiesc că, înainte ca vehiculul să fi fost vopsit cu însemnele poliției, fusese modificat pentru curse.

— Unde suntem? am întrebat de pe bancheta din spate, înghesuit între gabaritul impresionant al lui Endride și Eskild Monsen.

Hainele mele, ale lui Ove adică, fuseseră trimise la curățătorie și în locul lor o infirmieră îmi adusese o pereche de teniși și-un trening verde cu inițialele spitalului, cu instrucțiuni ferme să-l înapoiez spălat. Mi se returnaseră, pe lângă asta, portofelul și toate cheile lui Ove.

— Districtul Hedmark, a zis Sunded de pe ceea ce, în filmele americane cu gangsteri, se numește „locul mortului”, adică locul de lângă șofer.

— Și unde ne ducem?

— Nu e treaba ta, s-a rățoit șoferul tânăr și plin de coșuri, aruncându-mi o privire rece ca gheața prin oglinda retrovizoare.

O făcea pe polițistul rău. Geacă neagră de nailon cu litere galbene pe spate. ELVERUM KO-DAW-YING CLUB. Am presupus că era vorba despre o foarte misterioasă, nouă-nouță și totuși străveche artă marțială. Și că rumegatul frenetic al gumei de mestecat îi dezvoltase într-un chip atât de disproportionat musculatura fălcilor. Coșurosul era atât de sfrijit și de îngust în umeri, că brațele îi alcătuiau un V când, ca acum, își ținea amândouă palmele pe volan.

— Ochii la drum, a zis cu voce joasă Sunded.

Coșurosul a mormăit ceva și s-a uitat chiorâș la banda dreaptă de asfalt care tăia prin câmpurile cultivate, despicând terenul plat ca o clătită.

— Mergem la secția de poliție din Elverum, Kjikerud, a continuat Sunded. Am venit de la Oslo și te vom interoga astăzi sau, dacă e necesar, și mâine. Și poimâine. Sper că ești un tip rezonabil, fiindcă nu-mi place Hedmark.

A bătut darabana cu degetele pe o geantă de voiaj pe care i-o înmânase Endride, fiindcă, pur și simplu, în spate nu mai era loc.

— Sunt un tip rezonabil, am zis, simțind cum ambele brațe îmi amortesc.

Gemenii Monsen respirau sincron, ceea ce însemna că mă storceau ca pe un tub cu pastă de dinți la fiecare patru secunde. M-am întrebat dacă era cazul să rog pe vreunul dintre ei să respire altfel, dar m-am abținut, într-un fel, după ce mă aflasem în fața pistolului lui Greve, chestia asta mi se părea liniștitoare. Mă purta în trecut, în vremea când, copil fiind, trebuise să mă duc la lucru cu tata, fiindcă mama era bolnavă, și mă așezaseră între doi adulți serioși, dar binevoitori pe bancheta din spate a limuzinei de la ambasadă. Toată lumea era elegant îmbrăcată, nimeni însă la fel de elegant ca tata, care purta o caschetă de șofer și conducea cu atâta stil și grație. După aceea tata îmi cumpărase înghețată și-mi spusese că am purtările unui adevărat gentleman.

Din stația radio s-au auzit niște pârâituri.

— Sst, a zis Coșurosul, rupând tăcerea din vehicul.

— Mesaj pentru toate echipajele auto, a cârâit o voce nazală de femeie.

— Pentru amândouă echipajele, a îngânat Coșurosul, dând mai tare.

— Egmont Karlsen a anunțat furtul unui camion cu remorcă...

Restul mesajului s-a pierdut printre hohotele de râs ale Coșurosului și ale gemenilor Monsen. Corpurile li s-au zguduit, făcându-mi un masaj

destul de plăcut. Cred că eram încă sub influența medicamentelor.

Coșurosul a luat microfonul stației și-a zis în el:

— Karlсен părea treaz?

— Nu chiar, a răspuns vocea de femeie.

— Cred că iarăși a condus băut și a uitat unde l-a lăsat. Sună la Bamse, la cârciumă. Pun pariu că-i acolo, parcat în fața barului. 18 roți, cu inscripția Sigdal Kitchens pe laturi. Terminat.

A pus la loc microfonul stației și mi s-a părut că atmosfera devenise acum semnificativ mai degajată, așa că am profitat de ocazie.

— Cineva a fost omorât, asta am înțeles, dar ce-are asta a face cu mine?

Întrebarea mea a fost întâmpinată cu tăcere, am văzut însă, după expresia lui Sunded, că se gândește. S-a răsucit apoi spre bancheta din spate și a zis, ținându-mă cu privirea:

— Bun, am putea la fel de bine să terminăm cu asta imediat. Știm că tu ai fost făptașul, *herr* Kjikerud, și n-ai cum să te eschivezi. Fiindcă avem un cadavru, un loc al crimei și probe care indică faptul că ai legătură cu ambele.

Ar fi trebuit să fiu șocat, îngrozit. Ar fi trebuit să simt că-mi stă inima în loc, că mi se taie răsuflarea sau ce te mai străbate când auzi un polițist spunându-ți triumfător că există dovezi împotriva ta care te-ar putea trimite la închisoare pe viață. Însă nici vorbă să simt așa ceva. Fiindcă nu auzeam un polițist triumfător, ci modelul de interogatoriu Inbau, Reid și Buckley. Primul pas. Confruntarea directă. Sau, ca să parafralez manualul: detectivul ar trebui, inițiind interogatoriul, să arate extrem de limpede faptul că poliția știe totul. Să spună „noi” și „poliția” în loc de „eu”. Și „știm” în loc de „credem”. Să distorsioneze imaginea de sine a celui anchetat adresându-i-se cu „domnule” dacă are un statut social inferior și folosindu-i prenumele dacă poziția sa socială este proeminentă.

— Între noi fie vorba, a continuat Sunded coborând vocea într-un fel menit să sugereze

confidențialitate, din ce-am auzit, Sindre Aa nu era tocmai ușă de biserică. Dacă nu-l sugrumai cu frânghia, probabil c-ar fi făcut-o altcineva.

Mi-am înăbușit un căscat. Pasul al doilea. Arată înțelegere față de suspect încercând să-i găsești o justificare.

Văzând că nu reacționez, Sunded a continuat.

— Vestea bună e că, dacă obțin o confesiune rapidă, ți-aș putea reduce din pedeapsă.

Dumnezeule mare, Promisiunea Explicită! Era o stratagemă pe care Inbau, Reid și Buckley o interziceau cu desăvârșire, o capcană legală pe care ar fi folosit-o doar detectivii cei mai disperați. Tipul ăsta chiar voia să se întoarcă din Hedmark cât mai iute cu putință.

— Așadar... de ce-ai făcut-o, Kjikerud?

M-am uitat pe geam. Câmpii. Ferme. Ferme. Câmpii. Ferme. Pârâu. Câmpii. Numai bune să te fure somnul.

— Deci, Kjikerud?

Am auzit degetele lui Sundet bătând darabana pe geanta de voiaj.

— Minți, am zis.

Răpăitul s-a oprit.

— Repetă.

— Minți, Sunded. Habar n-am cine e Sindre Aa și nu mă ai la mână cu nimic.

Sundred a scos un hohot scurt, ca un duduie.

— Chiar așa? Spune-mi, atunci, unde ai fost în ultimele douăzeci și patru de ore. Vrei să fii atât de bun, Kjikerud?

— Posibil, am zis. Dacă-mi spui și tu despre ce-i vorba în cazul ăsta.

— Arde-i una! s-a stropșit Coșurosul. Endride, plesnește-l...

— Gura, a zis cu calm Sunded și s-a întors spre mine. Și de ce ți-am spune, Kjikerud?

— Fiindcă poate așa o să vorbesc cu voi. Dacă nu, o să-mi țin gura ferecată până ce apare avocatul meu. Din Oslo.

Am văzut cum Sunded strânge din buze și-am mărit potul:

— Măine, cândva, dacă avem noroc...

Sunded și-a lăsat capul într-o parte și m-a studiat de parcă aș fi fost o insectă pe care nu știa dacă s-o adauge la colecție ori s-o strivească sub talpă.

— În regulă, Kjikerud. Totul a început când persoana de lângă tine a primit un apel telefonic legat de un tractor abandonat în mijlocul șoselei. Agenții au găsit tractorul și un cârd de ciori adunate să se ospăteze din ce se afla în partea din spate a acestuia. Deja ciuguliseră părțile moi ale unui câine mort. Tractorul era al lui Sindre Aa, însă firește că acesta n-a răspuns când a fost sunat, așa că unul dintre noi a trecut pe la fermă și l-a descoperit în balansoar, unde îl lăsaseși tu. Am găsit un Mercedes în șopron, cu motorul distrus și cu un număr de înmatriculare care ne-a condus la tine, Kjikerud. Poliția din Elverum a făcut până la urmă legătura între câinele mort și un raport de rutină de la spital, privind un bărbat semiconștient care fusese internat cu o mușcătură urâtă de câine. Polițiștii au sunat acolo și asistenta de serviciu ne-a spus că într-adevăr bărbatul fusese găsit inconștient, însă și că îi descoperiseră în buzunar un card de credit pe numele Ove Kjikerud. Și, una-două, ne-am înființat la tine.

Am dat din cap a încuviințare. Acum știam cum mă găsiseră. Însă cum izbutise, pe toți sfinții, s-o facă Greve? Îmi tot strofocasem creierul sedat cu întrebarea asta, fără să mă aleg cu vreun răspuns. Era cu puțință ca Greve să aibă contacte și în poliția locală? Pe cineva care se asigurase că Greve va ajunge la spital înaintea poliției? Greșit! Intraseră în rezervă la timp ca să mă salveze. Greșit! Sunded făcuse asta, tipul neinițiat care nu era din partea locului, omul celor de la Kripos, din Oslo. Simțeam că mă paște o durere de cap în timp ce următorul gând și-a anunțat sosirea: dacă lucrurile stăteau așa cum mă temeam, de ce fel de protecție aș fi avut parte în arestul poliției? Brusc, respirația sincronă a

gemenilor Monsen nu mai părea atât de liniștitoare. Nimic nu mai părea să mă liniștească. Era de parcă nu mai puteam să mă încred în nimeni pe lume. În absolut nimeni. Cu excepția, poate, a unei singure persoane. Tipul din afară, omul cu geantă de voiaj. Ar fi trebuit să pun cărțile pe masă, să-i explic lui Sunded totul, să mă asigur că mă duce la o altă secție de poliție. Elverum era neîndoielnic corupt, probabil că în mașina asta exista mai mult de un complotist.

Radioul a pârlit iarăși.

— Echipaj zero unu, recepție.

Coșurosul a apucat microfonul.

— Da, Lise?

— Nu este niciun camion în față la Bamse. Terminat.

Să-i destăinui lui Sunded totul ar fi implicat, firește, și mărturisirea că sunt un hoț de obiecte de artă. Și cum aș fi putut să-l conving că-l împușcasem pe Ove apărându-mă, aproape accidental? Un om atât de îmbibat cu licoarea lui Greve că probabil se uita cruciș.

— Ia-o cu calm, Lise. Întreabă prin zonă. Nu poate nimeni să ascundă un vehicul de optsprezece metri lungime în districtul ăsta, bine?

Răspunsul a venit pe un ton îmbufnat.

— Karlsen zice că de obicei tu îi găsești camionul, fiindcă ești polițist și cumnatul lui. Terminat.

— Nici nu mă gândesc, ce naiba! Poți să uiți de treaba asta, Lise.

— Zice că nu cere mare lucru. Te-ai ales cu cea mai puțin urâtă dintre surorile lui.

Am simțit cum mă zgâlțâie râsul gemenilor Monsen.

— Spune-i idiotului că avem și noi, azi, de făcut niște muncă serioasă de poliție, s-a stropșit Coșurosul. Terminat.

Chiar nu știam cum să joc acest jos. Era doar o chestiune de timp până ce adevărata mea identitate avea să fie dezvăluită. Era cazul să le spun acum, pe

loc sau era un as pe care-l puteam păstra în mânecă pentru mai târziu?

— Acum e rândul tău, Kjikerud, a zis Sunded. Te-am verificat un pic. Ești o veche cunoștință de-a noastră. Și, din scriptele noastre, reiese că nu ești căsătorit. Ce-a vrut deci doctorul să spună cu „o să aibă grijă de soția ta”? Diana, parcă, nu?

Asul din mânecă se spulbera. Mi-am aruncat, oftând, privirea pe geam. Locuri pustii, apoi iarăși zone cultivate. Nu tu trafic auto, nu tu case, doar un nor de praf de la vreun tractor sau vreo mașină ridicându-se departe, spre linia orizontului.

— Nu știu, am răspuns.

Trebuia să-mi limpezesc mintea. Trebuia să văd întreaga tablă de șah.

— Ce relație aveai cu Sindre Aa, Kjikerud?

Adresarea asta cu un nume străin începea să mă obosească. Am dat să răspund, însă mi-am dat seama că greșisem iar. Poliția chiar credea că sunt Ove Kjikerud! Acesta era numele pe care-l primiseră de la spital. Dar, dacă îi transmiseseră și lui Greve același mesaj, de ce-l vizitase Greve la spital pe Kjikerud? Nici nu-i auzise vreodată numele; nimeni de pe pământul ăsta nu știa că Ove avea ceva de-a face cu mine – Roger Brown! Pur și simplu, era lipsit de noimă. Probabil că mă găsisse în alt mod.

Am văzut că norul de praf de pe drumul lateral se apropie.

— Mi-ai auzit întrebarea, Kjikerud?

Greve îmi dăduse de urmă, pentru început, la cabană. Apoi la spital. Cu toate că nu aveam la mine mobilul. Greve nu fusese informat nici de Telenor și nici de poliție. Cum de era, atunci, cu puțință?

— Kjikerud! Alo!

Norul de praf de pe șoseaua laterală se apropia mult mai vertiginos decât păruse din depărtare. Am văzut intersecția din față și-am avut brusca senzație că se năpustește direct spre noi, că ne aflăm pe un traseu de coliziune. Speram ca vehiculul celălalt să știe că avem prioritate.

Dar poate Coșurosul ar fi trebuit să-i dea un indiciu, să claxoneze. Indiciu. Claxon. Cum spusese la spital Greve? *Diana are dreptate. Ai un păr foarte frumos.*

Am închis ochii și i-am simțit degetele Dianei trecându-mi prin păr, în garaj. Mirosul. Mirosise altfel. A el, a Greve. Nu, nu a Greve. A HOTE. Năpustindu-se spre noi. Și am simțit, cu încetinitorul, că totul se așază la locul lui. De ce nu mă prinsesem mai demult? Am deschis ochii.

— Suntem în pericol de moarte, Sunded.

— Singurul în pericol ești tu, Kjikerud. Sau cum te-o chema.

— Ce?

Sunded a privit în oglinda retrovizoare și a ridicat cardul de credit pe care mi-l arătase la spital.

— Nu prea arăți ca în poză. Și, când m-am uitat în dosarul lui Kjikerud, am văzut că are un metru șaptezeci și trei înălțime. Iar tu ai... cât? Unu șaizeci și cinci?

În mașină se lăsase liniștea. Mi-am proptit privirea în norul de praf care se apropia cu repeziciune. Nu era un automobil. Ci un camion cu remorcă în spate. Se apropiase atât de mult că-i puteam citi literele de pe latură. SIGDAL KITCHENS.

— Unu șaizeci și opt, am zis.

— În cazul ăsta... cine naiba ești? a mârâit Sunded.

— Roger Brown. Și-acolo, pe stânga, e camionul furat al lui Karlsen.

Capetele s-au întors toate spre stânga.

— Ce mama mă-sii se petrece aici? a mormăit Sunded.

— Se întâmplă, am zis, că la volanul camionului ăluia e un tip pe nume Clas Greve. Știe că sunt în mașina asta și are de gând să mă omoare.

— Dar cum...?

— Are un dispozitiv de urmărire cu GPS, ceea ce înseamnă că mă poate găsi oriunde aș fi. Și-o tot face de când soția mea mi-a mângâiat părul, în

garaj. Un pic de gel conținând microtransmițători care ți se lipesc de păr și sunt imposibil de curățat.

— Termină cu prostiile! s-a răstit detectivul de la Kripos.

— Sunded... a început Coșurosul să zică. Chiar *e* camionul lui Karlsen.

— Trebuie să ne oprim acum și să ne întoarcem, am spus. Altfel o să ne omoare pe toți. Oprește!

— Mergi mai departe, a ordonat Sunded.

— Chiar nu-ți dai seama ce-o să se întâmple? am răcnit. O să mori curând, Sunded.

Sunded a început să râdă în felul lui scrâșnit, ca de mașină de tăiat iarba, doar că iarba părea puțin cam prea înaltă. În cele din urmă, și-a dat seama. Însă era deja prea târziu.

17. Sigdal Kitchens

O coliziune între două vehicule e o chestiune de fizică elementară. Ține, până la urmă, de întâmplare, însă acest fenomen al întâmplării poate fi explicat prin ecuația $\text{Energie} \times \text{Timp} = \text{Masă} \times \text{diferența de Viteză}$. Dați niște valori oarecare variabilelor și aveți o poveste simplă, adevărată și necruțătoare. Puteți afla, de pildă, ce se întâmplă când o matahală de camion încărcat complet, cu o greutate de 25 de tone și deplasându-se cu viteza de 80 de kilometri pe oră, izbește un automobil cu o greutate de 1800 de kilograme (punându-i și pe gemenii Monsen la socoteală) care merge cu aceeași viteză. Pe baza întâmplării, ținându-se cont de punctul de impact, construcția caroseriei și unghiul relativ de coliziune a celor două corpuri solide ar putea exista posibile multiple variante ale poveștii, însă toate au în comun două trăsături: una, sunt tragedii. A doua, automobilul e cel care dă de belea.

Când, la ora 10 și 13 minute, camionul cu remorcă la volanul căruia se afla Greve a izbit mașina de poliție zero unu, un Volvo 740 fabricat în 1989, exact în dreptul locului șoferului, motorul mașinii, ambele roți din față și picioarele Coșurosului au fost împinse pieziș prin corpul mașinii, în vreme ce automobilul era propulsat în aer. Nu s-a activat niciun airbag, fiindcă asemenea dispozitive nu se instalau în mașinile Volvo înainte de anii '90. Mașina de poliție – deja o rablă – a săltat peste banda carosabilă, a plonjat peste parapet și-a aterizat în pâlcul compact de molizi care mărginea râul, la fundul râpei. Până să aterizeze în rămuriș, mașina avea să execute două salturi mortale și jumătate, cu o răsucire și jumătate în jurul axei. N-au existat martori care să confirme ce am spus, dar exact asta s-a întâmplat. E vorba despre – am mai spus asta – principii elementare ale fizicii. La fel ca și faptul că relativ nevătămatul camion și-a continuat drumul peste intersecția

pustie, unde s-a oprit cu un scrâșnet prelung, metalic. A pufnit ca un balaur în vreme ce frânele se declanșau în cele din urmă, însă duhoarea de cauciuc ars și de plăcuțe de frână pârlite avea să mai stăruie încă vreo câteva minute peste priveliște.

La 10 și 14, molizii au încetat să se mai legene, praful a început să se așeze, camionul a rămas înțepenit, cu motorul încă mergând, în vreme ce soarele continua să lumineze netulburat peste câmpiile din Hedmark.

La 10 și 15 minute, a trecut pe la locul faptei primul automobil, iar șoferul n-a observat probabil nimic în afara camionului oprit pe marginea de pietriș a drumului și niște fragmente de sticlă spartă scrâșnindu-i sub pneuri. N-ar fi avut cum să vadă vreo urmă a mașinii de poliție zăcând cu roțile în sus sub copaci, lângă râu.

Știu toate astea fiindcă mă aflam într-o poziție care-mi permitea să evaluez că suntem cu roțile-n sus, ascunși de șosea de arborii care mărgineau râul. Orele oferite depind de precizia ceasului de la mână lui Sunded, care ticăia exact înaintea ochilor mei. Sau cel puțin asta cred, că al lui era; zăcea acolo împreună cu un braț retezat care se arăta printr-o bucată de balonzaid cenușiu.

S-a iscat o pală de vânt, ducând cu el mirosul de smoală al plăcuțelor de frână și zumzetul monoton al motorului încă pornit.

Razele soarelui au pătruns prin coroanele molizilor dinspre cerul fără nori, însă în jurul meu ploua. Cu benzină, ulei și sânge. Picura și se scurgea. Erau morți cu toții. Coșurosul nu mai avea coșuri. Și nici față nu prea mai avea. Rămășițele lui Sunded se aplatizaseră ca o siluetă tăiată în carton; îl vedeam ițindu-se printre propriile picioare. Gemenii părea mai mult sau mai puțin întregi, însă încetaseră să respire. Faptul că eram încă în viață se datora exclusiv capacității familiei Monsen de a acumula greutate corporală și de a alcătui din ea airbaguri perfecte. Însă aceleași corpuri care-mi salvaseră viața mi-o luau acum cu forța. Întreaga

caroserie era distrusă și atârnam cu capul în jos de pe banchetă. Un braț mi-era liber, eram însă turtit între cei doi polițiști, atât de tare încât nu mă puteam nici mișca și nici respira. Deocamdată totuși simțurile îmi funcționau. Astfel că vedeam benzina picurând, o simțeam cum se prelinge pe cracii pantalonilor, cum trece peste corpul meu și se scurge din gulerul treningului. Și auzeam pe șosea camionul, îl auzeam pufnind, huruind și mugind. Știam că Greve e acolo, că se gândește, evaluează situația. Vede pe sistemul de detectare cu GPS că nu mișcăm. Se gândea, poate, că tot ar fi trebuit să coboare acolo și să se asigure că suntem morți cu toții. Pe de altă parte, ar fi fost dificil să coboare, iar să urce, apoi, încă și mai dificil. Dar poate credea că nimeni n-ar fi putut supraviețui unei asemenea prăbușiri. Însă dormi cu mult mai liniștit știind că ai văzut-o cu ochii tăi...

Pornește odată, m-am rugat. Pornește camionul și pleacă.

Cel mai neplăcut lucru legat de starea de conștientă deplină în care mă aflam era că-mi puteam imagina ce s-ar fi întâmplat dacă mă descoperea îmbibat cu benzină.

Pornește. Condu!

Motorul camionului huruia mai departe, de parcă ar fi conversat cu sine însuși.

Devenise limpede pentru mine, de-acum, tot ce se întâmplase. Greve nu urcase pe veranda lui Sindre Aa să întrebe unde sunt, fiindcă vedea asta pe ecranul dispozitivului său de urmărire. De Aa trebuise să scape, pur și simplu, pentru că acesta îl văzuse pe Greve și văzuse mașina lui. Însă, cât urcase Greve pe cărare către cabană, eu mă deplasasem în toaleta de afară și, când nu mă găsisese în cabană, își verificase iarăși dispozitivul și descoperise, spre uluirea lui, că semnalul dispăruse. Fiindcă transmitătorii din părul meu, în momentul acela, fuseseră scufundați în rahat, pe care tehnologia HOTE, cum s-a mai spus, nu avea

semnal suficient de puternic ca să-l penetreze. Ce idiot fusesem și ce noroc chior aveam!

Greve își trimisese câinele să mă găsească, iar el rămăsese să aștepte. Tot fără semnal. Fiindcă fecalele se uscaseră în jurul transmițătorilor și blocaseră în continuare semnalul câtă vreme cercetasem eu cadavrul lui Aa și evadasem cu ajutorul tractorului. Probabil că receptorul lui Greve nu începuse să primească iarăși semnal decât pe la miezul nopții. Moment în care mă aflu pe targă, sub dușul de la spital, și mi se spăla rahatul din păr. Greve sărise apoi în mașină și ajunsese în zori la spital. Dumnezeu știe cum făcuse să fure camionul, dar în orice caz nu avusese vreo problemă să mă găsească iarăși, pe mine, Brown, tâmpitul care se cerea cu tot dinadinsul prins.

Degetele de la brațul retezat al lui Sunded erau încă strânse în jurul mânerului genții de voiaj. Ceasul de pe încheietură ticăia. Zece și șaisprezece. Urma, într-un minut, să-mi pierd cunoștința. În două, mă aștepta sufocarea. Hotărăște-te odată, Greve.

Într-un târziu, s-a hotărât.

Am auzit icnetul camionului. Turația motorului s-a diminuat. Îl opri; venea înapoi!

Sau... schimbare vitezele?

Un hure. Scrâșnetul pietrișului sub anvelopele apăsată de greutatea celor douăzeci și cinci de tone. Vuietul a sporit în volum. Tot mai mult. Apoi s-a făcut, parcă, mai puțin zgomotos. A dispărut în peisajul rural. S-a stins.

Am închis ochii și-am îngânat cuvinte de mulțumire. Fiindcă nu fusesem ars de viu, ci aveam să mor doar din lipsa oxigenului. Nu se numără, sub nicio formă, printre cele mai urâte feluri de-a muri. Creierul își închide compartiment după compartiment, te ia picoteala, amorțești, încetezi să gândești și cu asta problemele tale încetează să mai existe. E, cumva, ca și cum ai băga în tine niște pahare zdravene de pileală. Da, mi-am zis, pot să trăiesc cu genul ăsta de moarte.

Ideea aproape că m-a făcut să râd.

Eu, care-mi petrecusem întreaga viață încercând să fiu opusul tatălui meu, aveam să-mi închei viața, ca și el, într-o mașină făcută zob. Cât de diferit de el fusesem, până la urmă? Când mă făcusem prea mare pentru ca jigodia de bețivan să mă mai pocnească, începusem să-l pocnesc eu pe el. La fel cum obișnuise s-o lovească pe mama, fără să-i las urme vizibile. Alt exemplu: când se oferise să mă învețe să conduc, îl refuzasem politicos și-l informasem că nu mă interesează să am permis de conducere. Și mă combinasem cu fata urâtă și răzgâiată a ambasadorului, pe care tata o ducea în fiecare dimineață la școală cu mașina, doar ca s-o pot invita acasă la cină și, astfel, să-l umilesc. Apoi regretasem, văzând-o pe mama plângând în bucătărie, între felul principal și desert. Intrasem la o facultate din Londra despre care îl auzisem pe tata zicând că-i o chestie fițoasă pentru paraziții societății. Însă nu-l mâniaseam atât de tare pe cât aș fi sperat. Izbutise chiar să schițeze un zâmbet, păruse mândru de reușita mea, nemernic viclean. Apoi când, mai încolo în toamnă, întrebuse dacă poate veni cu mama să mă viziteze în campus, refuzasem motivând că n-aș vrea să descopere colegii mei că taică-meu nu e cineva bine poziționat în corpul diplomatic, ci doar un șofer amărât. Asta păruse să atingă un punct sensibil. Nu propriu-zis sensibil, firește, ci dureros.

O sunasem pe mama, cu două săptămâni înainte de nuntă, s-o anunț că mă însor cu o fată pe care o cunoscusem, explicându-i că avea să fie o ceremonie simplă, doar noi și martorii noștri. Însă mama era bine-venită, atâta vreme cât venea fără tata. Mama și-a pierdut cumpătul și-a zis că sub nicio formă n-ar veni fără el. Sufletele nobile și credincioase sunt adeseori handicapate de credința pe care le-o poartă unor indivizi de cea mai joasă speță.

Diana urma să-mi cunoască părinții la finalul acelui semestru, în vară, însă cu trei săptămâni

înainte să plecăm din Londra am primit vestea accidentului de mașină. Pe drumul de întoarcere de la cabană, mi-a spus polițistul la telefon, printre pâraiture. Seară, ploaie și viteză prea mare. Vechea șosea căpătase temporar o bandă ocolitoare, se construia o ieșire spre autostradă. Una nouă, poate într-o câțiva lipsită de logică, marcată însă cu semne de avertizare. Asfaltul nou-nouț absorbea lumina, oarecum de așteptat. Și mai fusese o mașină parcată pe marginea șoselei. Îl întrerupsesem pe polițist zicându-i că ar trebui să-i testeze lui taică-meu alcoolemia. Doar ca să confirme ce știam deja: că o omorâse pe mama.

În seara aceea, singur într-un bar din Barons Court, pusesem pentru întâia oară gura pe alcool. Și mă bușise plânsul în public. Iar în seara aceea, când mă spălasem de lacrimi în pisoarul împuțit, văzusem fața căzută, de bețivan, a tatei în oglindă. Și-mi amintisem acea lucire calmă și atentă din ochii lui când dărmase piesele de șah de pe tablă, lovind regina și făcând-o să se învârtă prin aer înainte de a ateriza pe podea. Apoi mă lovisese pe mine. O dată doar, însă o făcuse. Mă pocnise sub ureche. Și văzusem atunci, în ochii lui, ceea ce mama numea Boala. Văzusem, dincolo de privirile sale, monstrul hidos, agil și însetat de sânge care locuia acolo. Însă era totodată el, părintele meu, sânge din sângele meu.

Sânge.

Ceva afundat în adânc, ceva care sălășluise vreme îndelungată pe sub toate acele straturi de negare, se ridica la suprafață. O amintire cețoasă a unui gând care-mi venise în cap și care nu se mai lăsase, apoi, domolit. Lua o formă mult mai concretă acum. Durerea îl limpezea. Se transforma în adevăr. Un adevăr pe care reușisem, până atunci, să-l țin departe mințindu-mă. Fiindcă nu teama de a pierde înțâietatea în fața unui copil mă făcuse să nu-mi doresc să-i am pe ai mei. Ci frica de Boală. Teamă că și eu, fiul lui, sunt bolnav. Că Boala se afla acolo, în spatele ochilor mei. Îi mințisem pe toți. Îi

spusesem lui Lotte că nu voisem copilul fiindcă avea un defect, un sindrom, o anomalie cromozomială, în vreme ce anomalia, de fapt, era în mine.

Totul începea, acum, să se lege. Viața mea fusese o proprietate lăsată de răposati și-acum creierul meu pune husele pe mobilier, închide uşile, se pregătea să stingă lumina. Ochii mă usturau, lacrimile dădeau pe dinafară și mi se prelingeau, peste frunte, către creștetul capului. Mă sufocam între două baloane umane. M-am gândit la Lotte. Și acolo, aflat pe pragul dintre viață și moarte, mi-am dat seama. Am văzut lumina. Am văzut-o pe... Diana? Ce să caute aici trădătoarea? Baloane...

Mi-am mișcat mâna liberă, care se bălăngănea, spre geanta de voiaj. Degetele mele amorțite le-au desprins de pe mânerul genții pe cele ale lui Sunded și au deschis-o. Benzina a început să picure de pe mine pe geantă cât am scotocit în interior și-am scos la iveală o cămașă, o pereche de șosete, chiloți și o trusă de toaletă. Asta era tot. Am deschis trusa și i-am golit conținutul pe plafonul mașinii. Pastă de dinți, un aparat de ras electric, plasturi, șampon, o pungă transparentă de plastic pe care o folosisese, probabil, la controlul de securitate din aeroport, niște cremă hidratantă... și ce să vezi! Niște foarfece din acelea mici, îndoite la vârf, pe care destui, cine știe de ce, le preferă unghierelor moderne.

Mi-am trecut palma, orbește, peste unul dintre gemeni, peste burdihan și piept, încercând să găsesc vreun fermoar sau nasture. Însă îmi pierdeam abilitatea tactilă a degetelor, care nu voiau nici să asculte comenzile mele și nici să trimită informații la creier. Am apucat apoi foarfecele și i-am înfipt vârful în burta lui... în fine, să zicem că a lui Endride era.

Nailonul bluzei lui a cedat, rupându-se cu un fâșâit eliberator, a alunecat la spate și a lăsat vederii un stomac umflat, ambalat în materialul albastru-deschis al cămășii de polițist. Am tras de cămașă,

iar osânza, acoperită cu piele păroasă, alb-albăstruie, s-a revărsat. Ajungeam acum la partea de care-mi era cel mai groază. Gândul însă la recompensa posibilă – să pot trăi, să pot respira – le suprima pe celelalte, așa că am izbit cu toată puterea, împlântând foarfecele în stomac, chiar deasupra buricului. Apoi l-am scos. Nu s-a întâmplat nimic.

Ciudat lucru. Gaura din stomac se vedea bine, însă nu ieșea nimic, nimic care, speram eu, să ușureze apăsarea pe care-o simțeam. Balonul rămânea la fel de umflat ca înainte.

L-am înțepat iar. Încă o gaură. Încă un puț uscat.

Am început să izbesc nebunește cu foarfecele. Pleosc, pleosc. Nimic. Din ce naiba erau oare făcuți gemenii ăștia? Erau clădiți doar din osânză? Epidemia asta de obezitate avea să mă ucidă și pe mine?

A mai trecut o mașină pe drum, deasupra.

Am încercat să țip, dar nu aveam aer.

I-am înfipt foarfecele în burdihan cu ultimele puteri, dar de data asta nu l-am mai retras, fiindcă eram pur și simplu sleit. M-am oprit puțin și-am început să-l răsucesc. Am întins degetul mare și arătătorul și am tras de foarfece dinspre interior. Mi-am croit drum înăuntru. Era surprinzător de simplu. Apoi s-a întâmplat ceva. Din gaură s-a năpustit un șuvoi de sânge, a traversat stomacul mortului, a dispărut sub haine, a reapărut pe gâttejul bărbos, a curs peste bărbie, pe buze și-a dispărut în nări. Am despicat mai departe, de-acum cuprins de frenezie. Și am descoperit că în realitate oamenii sunt făpturi fragile, deoarece corpul s-a deschis, s-a desfăcut cum văzusem la televizor că se întâmplă cu balenele tranșate. Și asta doar cu un foarfece mic, de unghii! Nu m-am oprit până ce stomacul n-a căpătat o despicătură alungită de la talie până la coaste. Însă grămada de sânge și de intestine la care mă așteptasem să iasă nu se ivea. Nu mai aveam vlagă în braț. Am lepădat foarfecele și vechiul meu prieten, câmpul vizual îngustat, s-a întors. Vedeam,

prin fanta asta, partea interioară a acoperișului mașinii. Avea un model cenușiu, cu pătrățele. Piese de șah zăceau împrăștiate împrejur. M-am dat bătut. Am închis ochii. Era minunat să cedezi. Simțeam gravitația, acum, trăgându-mă spre centrul pământului, cu capul înainte, ca un făt pe cale să iasă din incubatorul matern. Urma să fiu împins afară prin tunelul strâmt, moartea însemna renaștere. Simțeam chiar și durerile facerii acum, zguduirile vibrațiilor dureroase. Apoi regina albă. Am auzit sunetul și fluidul amniotic căzând în rafale.

Apoi mirosul.

Dumnezeule, ce putoare!

Mă născusem și viața mea începea cu o cădere, cu o izbitură în cap și cu întuneric deplin.

Întuneric deplin.

Întuneric.

Oxygen?

Lumină.

Am deschis iarăși ochii. Eram întins pe spate. Am văzut, deasupra, bancheta din spate pe care ne înghesuiserăm eu și gemenii. Acum probabil că eram întins pe plafonul mașinii, pe interior, pe materialul cu pătrățele ca o tablă de șah. Și respiram. Respiram o duhoare de moarte, de viscere umane. Mi-am rotit privirea în jur. Parcă eram într-un abator ori într-o carmangerie. Ciudat era însă că, în loc să fac lucrurile la care mă predispunea firea mea – să reprim, să neg, să evit –, era ca și cum creierul mi se dilatase pentru a absorbi o scală completă de impresii senzoriale. Am decis să rămân pe loc. Am tras în piept mirosul. Priveam. Ascultam. Am cules de pe jos piesele de șah. Le-am pus la locul lor pe tablă, una câte una. Am ridicat, la final, și regina albă, ciobită. Am studiat-o. Apoi am așezat-o simetric față de regele negru.

Partea a patra
Selecția

18. Regina albă

Zăceam în mașina făcută zob și mă holbam la aparatul electric de ras. Noi, oamenii, avem gânduri bizare. Regina albă era spartă. Ea, pe care o folosisem ca să-mi țin tatăl, trecutul, da, întreaga mea viață sub control. Ea, care pretinsese că mă iubește și căreia îi jurasem, deși mințisem, că o parte din mine o va iubi mereu doar pentru că spusese asta. Ea, pe care ajunseseam s-o numesc jumătatea mea mai bună deoarece crezusem cu adevărat că e chipul meu de Ianus: fața cea bună. Greșisem însă. Și o uram. Ba nici măcar: Diana Strom-Eliassen nici nu mai exista pentru mine. Mă aflam totuși într-o mașină făcută zob, înconjurat de patru cadavre, cu un aparat de ras electric în mână și-un singur gând în minte:

M-ar fi iubit Diana dacă n-aș fi avut părul ăsta?

Nouă, oamenilor – cum am mai spus –, ne vin tot soiul de gânduri ciudate. Am alungat gândul ăsta și-am apăsât pe butonul de *pornit*. Aparatul – care-i aparținuse lui Sunded, omul cu nume profetic aducând cu *soon dead* în engleză, adică „mort curând” – mi-a vibrat în palmă.

Trebuia să mă schimb. Voiam să mă schimb. Roger cel de altădată nu mai exista. M-am apucat de treabă.

Un sfert de oră după aceea m-am cercetat în ciobul care mai rămăsese din oglindă. Priveliștea – așa cum mă temusem – nu era tocmai plăcută. Capul îmi arăta ca o alună descojită, alungit și cu o adâncitură ușoară în mijloc. Țeasta rasă licărea acum, albicioasă, contrastând cu pielea mai bronzată a feței. Dar eu eram: noul Roger Brown.

Părul îmi căzuse printre picioare. L-am băgat în punga de plastic transparentă pe care am îndesat-o apoi în buzunarul de la spate al pantalonilor lui Eskild Monsen. Am găsit și un portofel acolo, cu niște bani și-un card de credit. Așa că, de vreme ce n-aveam de gând să las să mi se dea de urmă dacă foloseam cardul lui Kjikerud, am decis să iau

portofelul. Descoperisem deja o brichetă în buzunarul jachetei negre de nailon care fusese a Coșurosului și m-am gândit din nou să dau foc epavei îmbibate în benzină. Ar fi îngreunat identificarea cadavrelor și mi-ar fi oferit, poate, o zi de răgaz. Pe de altă parte, fumul ar fi declanșat alarma până să apuc să mă îndepărtez, în vreme ce, fără foc și cu un pic de noroc, puteau trece ore bune până ce mașina să fie descoperită. Am aruncat o privire spre suprafața de carne care fusese fața Coșurosului și m-am hotărât. Am petrecut aproape douăzeci de minute să-l dezbrac de nădragi și de jachetă, apoi să-l îmbrac în treningul meu verde. Și e ciudat cât de rapid te obișnuiești să despici carne de om. Când i-am jupuit de piele ambele degete arătătoare (nu-mi mai aminteam dacă amprente se iau de la mâna stângă ori de la dreapta), am făcut-o cu eficiența concentrată a unui chirurg. Am decupat apoi și buricul degetului mare, pentru ca vătămarea mâinilor lui să pară mai mult rodul întâmplării. M-am dat doi pași înapoi de la mașina avariata și-am studiat rezultatul. Sânge, moarte, liniște. Până și râul cafeniu de lângă pâlcul de copaci părea înghețat în nemișcare mută. Tabloul era demn de-o instalație a lui Morten Viskum. De-aș fi avut aparatul de fotografiat la mine, aș fi făcut o poză, i-aș fi trimis-o Diane și i-aș fi sugerat s-o expună în galerie. Ca prevestire la cele ce aveau să fie. Fiindcă... ce zisese Greve? Frica, nu durerea, te face maleabil.

Am pornit pe șosea. Riscam firește să fiu văzut de Greve dacă venea pe-aici. Dar nu eram îngrijorat. Mai întâi, fiindcă nu l-ar fi recunoscut pe tipul chelios, purtând o jachetă neagră cu inscripția ELVERUM KO-DAW-YING CLUB pe spate. În al doilea rând, persoana respectivă pășea altfel decât acel Roger Brown pe care-l cunoscuse, cu spatele mai drept și cu mai puțină grabă. În al treilea rând, dispozitivul de urmărire GPS ar fi arătat, cât se poate de limpede, că mă aflu încă printre fiarele

contorsionate și nu mă clintisem un metru de-acolo. Cum altfel? Că doar eram totuși mort.

Am trecut de o fermă, dar mi-am văzut de drum. Un automobil a trecut pe lângă mine, a frânat, întrebându-se probabil cine sunt, dar a accelerat iarăși și a dispărut în lumina tăioasă a toamnei.

Mirosul plin al naturii îmi invada nările. Mirosea a pământ și-a ierburi, a pădure de conifere și-a balegă de vacă. Rana de la gât mă supăra puțin, însă înțepeneala din membre începea să se diminueze. Am continuat să pășesc hotărât, respirând adânc ca să-mi ridic starea de spirit.

După o oră și jumătate de mers, mă găseam încă pe același drum nesfârșit, însă am văzut, în depărtare, un indicator albastru și un refugiu. Era o stație de autobuz.

Urcam, la un sfert de oră după aceea, într-un autobuz cenușiu de țară, plăteam cu banii din portofelul lui Eskild Monsen și eram informat că mergea către Elverum, de unde exista o legătură feroviară cu Oslo. M-am așezat vizavi de două blonde platinat, arătând de vreo treizeci și ceva de ani. Niciuna nu m-a onorat cu o privire.

Am ațipit, însă m-a trezit sunetul unei sirene, când autobuzul a încetinit și apoi a oprit pe marginea șoselei. Pe lângă noi a trecut o mașină de poliție cu girofarul luminând albastru, intermitent. Echipajul zero doi, mi-am zis, băgând de seamă că una dintre blonde se uită la mine. I-am întâlnit privirea și-am observat că, instinctiv, dă să-și ferească ochii – eram prea direct. Mă socotea urât. N-a izbutit să o facă însă. I-am aruncat un zâmbet chinuit și m-am întors cu fața spre geam.

Soarele strălucea și peste orașul de reședință al fostului Roger Brown atunci când noua versiune a coborât din tren, la trei și zece minute. Un vânt înghețat izbea însă în boturile rânjite ale sculpturilor desfigurate înfățișând tigri din fața Gării Centrale din Oslo. Am străbătut piața și mi-am continuat drumul spre Skippergata.

Traficanții de droguri și târfele din Tollbugata m-au petrecut cu privirea fără să-și strige către mine ofertele, cum ar fi făcut cu fostul Roger Brown. M-am oprit la intrarea în Hotel Leon și m-am uitat la fațada de pe care tencuiala se fărâmița, lăsând în urmă plăgi albicioase. Sub una dintre ferestre atârna un poster care promitea o cameră la prețul de patru sute de coroane pe noapte.

Am intrat și m-am apropiat de recepție. Sau RESEPȚIE, potrivit semnului agățat deasupra omului de la birou.

— Da? a zis tipul în loc de primirea călduroasă de care aș fi avut parte dacă aș fi fost vechiul Roger Brown.

Fața receptionerului era acoperită cu un strat lucios de sudoare, de parcă ar fi dat în brânci muncind. Sau ar fi băut prea multă cafea. Ori poate că așa era el, agitat din fire. Ochii care-i jucau neconținut în cap sugerau ultima variantă.

— Aveți camere single? am întrebat.

— Da. Pentru cât timp?

— Douăzeci și patru de ore.

— Așa de mult?

Nu mai fusesem la un hotel precum Leon, însă trecusem de mai multe ori cu mașina prin față, așa că bănuiam că oferă camere cu ora pentru profesionistele amorului. Cu alte cuvinte, pentru acele femei care n-aveau frumusețea sau istețimea să-și folosească trupurile pentru a obține o casă proiectată de Ove Bang și o galerie proprie în Frogner.

Am încuviințat cu o aplecare a capului.

— Patru sute? a zis omul. Plata în avans.

Avea o urmă de accent suedez, genul preferat de vocaliștii trupelor dance și, nu se știe din ce pricină, de predicatori.

Am aruncat pe birou cardul de credit al lui Eskild Monsen. Știu, din experiență proprie, că hotelurilor nu le pasă nici cât negru sub unghie dacă semnătura se potrivește ori nu, însă, ca să mă asigur, lucrasem la o imitație acceptabilă cât călătorisem cu trenul.

Problema era fotografia, care înfățișa un bărbat cu mandibula rotunjită, păr cârlionțat și barbă neagră. Nici măcar subexpunerea cadrului nu putea ascunde faptul că nu semăna deloc cu persoana cu față îngustă și-un craniu proaspăt ras aflată în fața recepționarului. Tipul a cercetat cardul.

— Nu semeni cu tipul din poză, a zis fără să-și ia privirea de la dreptunghiul de plastic.

Am așteptat. Să ridice ochii și să-i întâlnească pe-ai mei.

— Cancer, am zis.

— Ce?

— Citotoxina.

A dat de mai multe ori din pleoape, nedumerit.

— Trei serii de tratament, am zis.

Mărul lui Adam i-a săltat când a înghițit în sec. Vedeam că are dubii serioase. Hai odată! Trebuia să mă întind cât mai repede într-un pat, gâtul mă durea ca naiba. Nu l-am slăbit din ochi, el însă și-a coborât privirea.

— Îmi pare rău, a zis întinzându-mi cardul. Nu-mi permit să dau de belea. Sunt toți cu ochii pe mine. Bani gheață ai?

Am clătinat din cap. Îmi rămăseseră, după ce plătisem biletul de tren, o bancnotă de două sute de coroane și-o monedă de zece.

— Îmi pare rău, a repetat, întinzând brațul spre mine – de parcă ar fi cerșit – și făcând cardul să-mi atingă pieptul.

I l-am luat din mână și-am ieșit.

N-avea sens să încerc pe la alte hoteluri; dacă nu-mi primeau cardul la Leon, n-aveau să mi-l primească niciunde altundeva. Și, în cel mai neplăcut scenariu, ar fi dat alarma.

Am trecut la planul B.

Eram o persoană nouă-nouă, un străin în oraș. Fără bani, fără prieteni, fără trecut ori identitate. Fațadele, străzile și cei care pășeau pe ele mi se păreau altfel acum decât pe vremea când fusesem Roger Brown. O fâșie subțire de nori alunecase în

dreptul soarelui, făcând temperatura să mai scadă cu câteva grade.

La Gara Centrală din Oslo am întrebat ce autobuz circulă în direcția Tonsenhagen și, când am urcat, nu știu de ce, șoferul mi s-a adresat în engleză.

De la stația de autobuz până la casa lui Ove mai erau de urcat niște dealuri abrupte, și totuși mă simțeam încă înghețat bocnă când am ajuns, în cele din urmă, lângă casa lui. M-am învârtit câteva minute prin zonă, să mă asigur că nu era niciun polițist. Apoi am deschis ușa și am intrat.

Înăuntru era cald. Calorifere cu termostat.

Am tastat *Natașa* ca să dezactivez alarma și-am intrat în salonul-dormitor. Mirosea ca înainte. Lenjerie nespălată, cearșafuri murdare, ulei de curățat arme și sulf. Ove era întins pe pat, cum îl lăsasem. Parcă trecuse o săptămână.

Am găsit telecomanda, m-am așezat în pat lângă Ove și-am pornit televizorul. Am căutat pe teletext ceva, dar nu era nimic despre mașini de poliție dispărute ori polițiști morți. Poliția din Elverum avea probabil niște bănuieli și începuse o căutare, însă urma să aștepte, pesemne, cât de mult era posibil înainte să anunțe că le dispăruse un echipaj, în caz că totul n-ar fi fost decât o banală neînțelegere. Aveau totuși să afle, mai devreme sau mai târziu. Cât urma să treacă până ce descopereau că trupul lipsit de amprente, în trening verde, nu era al arestatului, Ove Kjikerud? Douăzeci și patru de ore? Patruzeci și opt, maximum.

Chestiuni pe care, în mod evident, nu eram calificat să le judec. N-aveam nici cea mai vagă idee în ce constă o anchetă. Noul Roger Brown nu știa nici el mai multe despre metodele polițienești, însă cel puțin își dădea seama că situația necesita luarea de decizii ferme bazate pe informații nesigure, acțiuni riscante și nu ezitări, precum și capacitatea de a tolera îndeajuns de multă teamă cât să-i ascută simțurile, însă nu atât de multă cât să-l paralizeze.

Motiv pentru care am închis ochii și am adormit.

Când m-am trezit, ceasul de la teletextul televizorului arăta 20:03. Și dedesubtul cifrelor se vedea, curgând pe bandă, o știre cum că cel puțin patru persoane, printre care trei polițiști, fuseseră ucise într-un accident rutier lângă Elverum. Mașina de poliție fusese dată dispărută în această dimineață și găsită, după-amiază, lângă un pâlț de conifere de lângă râul Trekk. O a cincea persoană, tot polițist, lipsea de la locul accidentului. Ipoteza poliției era că fusese aruncat din mașină în apa râului: o căutare fusese organizată. Poliția cerea informații de la public despre hoțul unui camion Sigdal Kitchens, găsit parcat pe un drum forestier la douăzeci de kilometri de locul accidentului.

După ce aflau că Ove Kjikerud era cel care lipsește, urmau să ajungă, mai devreme sau mai târziu, și aici. Trebuia să-mi găsesc un alt culcuș pentru noaptea aceea.

Am tras adânc aer în piept. Apoi m-am aplecat peste cadavrul lui Ove, am ridicat receptorul de pe noptieră și-am format singurul număr pe care-l știam pe de rost.

A răspuns la al treilea apel.

În locul obișnuitului ei „bună”, rostit cu timiditate, dar cald, Lotte a răspuns cu un „da?” aproape neauzit.

Am lăsat imediat receptorul jos. Voisem doar să știu dacă era acasă. Speram că va fi și mai târziu în seara aceea.

Am închis televizorul și m-am ridicat din pat.

După o căutare de două minute, am găsit două arme, una în baie și una îndesată în spatele televizorului. Am ales pistolul mic și negru de după TV, m-am dus la bucătărie, am deschis sertarul, am scos două cutii, una cu muniție reală și cealaltă cu eticheta „gloanțe oarbe”, am umplut încărcătorul cu gloanțe reale, am încărcat arma și-am blocat piedica. Am băgat apoi arma la brâu, cum îl văzusem făcând pe Greve. M-am dus la baie și am pus la loc prima armă. Am stat să mă examinez în oglindă după ce am închis ușa dulăpiorului. Forma

bine definită a feței și ridurile adânci, goliciunea brutală a țestei, privirea intensă, pielea și gura aproape febrile; relaxat și decis, tăcut și expresiv.

Oriunde aveam să mă trezesc mâine-dimineață, aveam s-o fac cu un omor pe conștiință. Omor *cu premeditare*.

19. Omor cu premeditare

Te plimbi pe strada ta. Te oprești, în înserarea tulbure, sub un pâlcc de copaci și ridici privirea spre propria-ți casă, către luminile din fereastră, spre o mișcare a perdelei care ar putea însemna că acolo e nevastă-ta. Iese un vecin să-și plimbe setterul englezesc și te vede, vede un necunoscut pe-o stradă unde majoritatea oamenilor se cunosc unii pe alții. Omul e bănuitor și setterul scoate un mârâit gros; adulmecă amândoi că nu suporti câinii. Animalele, ca oamenii, se coalizează împotriva intrușilor și trecătorilor frauduloși aici, pe coasta muntelui, unde s-au fortificat, ridicându-se mai presus de năuceala orașului, de talmeș-balmeșul de interese și planuri. Aici, sus, nu vor decât să facă în continuare ce fac, fiindcă viața e bună, totul e-n regulă, cărțile n-ar trebui reîmpărțite. Nu, lăsați regii și așii în mâinile în care se află acum: nesiguranța afectează încrederea investitorilor, condițiile economice stabile asigură productivitatea, care la rândul-i servește comunitatea. Trebuie să creezi ceva înainte de a putea distribui acel ceva.

E ciudat să mă gândesc la faptul că persoana cea mai conservatoare cu care am avut vreodată de-a face a fost un șofer care ducea de colo-colo lume ce câștiga de patru ori cât el și i se adresa cu condescendența pe care doar cea mai dureros de corectă politețe o poate exprima.

Tata a zis la un moment dat că, dacă mă fac socialist, n-o să mai fiu bine-venit în casa lui și că același lucru i se aplică și mamei. Nu era treaz, e drept, când ne-a amenințat cu asta, însă beția reprezenta un motiv în plus să cred că vorbise cât se poate de serios. Socotea că sistemul de caste din India prezenta multe avantaje și că poziția în viață ne era hărăzită la naștere de voia lui Dumnezeu, motiv pentru care era afurisita noastră de datorie să ne ducem viețile jalnice așa cum ne fusese dat. Sau, cum zice groparul în *Den fjerde nattevakt* a lui

Johan Falkberget: „Groparii sunt gropari. Și preoții sunt preoți”.

Rebeliunea mea, fiu de șofer, însemnase prin urmare: educație, fiica unui bogătaș, costume marca Ferner Jacobsen și-o casă în zona de fițe. Dar efectul nu fusese cel pe care mi-l dorisem. Tata avusese tupeul să mă ierte; ba chiar fusese într-atât de șiret încât să se arate mândru de realizările mele. Și știusem, scâncind ca un copilaș la înmormântarea lor, că nu pe mama o plângeam, ci că eram furios pe tatăl meu.

Câinele și vecinul (ciudat, nu-mi mai aminteam cum îl cheamă) au fost înghițiți de beznă. Am traversat strada. Nu observasem mașini necunoscute pe alee și, lipindu-mi fața de geamul garajului, văzusem că e gol și acesta.

M-am furișat iute în întunericul crud, aproape palpabil, al grădinii și m-am oprit sub meri, de unde știam că este imposibil să fiu văzut de cineva din camera de zi.

Eu însă o vedeam pe ea.

Diana se plimba de colo-colo. Mișcările nerăbdătoare, combinate cu felul în care își ținea apăsător pe ureche telefonul Prada m-au făcut să deduc că încearcă să sune pe cineva care nu răspunde. Purta blugi. Și nimeni nu poartă blugi cum o face Diana. În ciuda puloverului alb de lână, umbla cu brațele încrucișate pe piept de parcă o cuprinsese un frig năprasnic. O casă mare, construită în anii '30, nu se încălzește cu una, cu două după o scădere bruscă a temperaturii, oricâte calorifere ai porni.

Am așteptat până m-am convins că e singură. Mi-am pipăit arma înfiptă la brâu. Am tras adânc aer în piept. Era cel mai dificil lucru la care mă înhămasem vreodată. Știam însă că voi reuși. Omul nou care eram avea să reușească. Poate de asta îmi curgeau lacrimile: rezultatul era deja stabilit. N-am făcut nimic ca să le rețin. Îmi curgeau ca o mângâiere fierbinte pe obraji în vreme ce mă concentram să nu mișc, să-mi țin sub control

respirația și să nu izbucnesc în hohote. După cinci minute, m-am simțit ușurat și mi-am șters obrajii. Apoi m-am îndreptat spre ușă cu pași repezi și am intrat, încercând să fac cât mai puțin zgomot. Înăuntru, pe coridor, m-am oprit să ciulesc urechea. Era de parcă întreaga casă și-ar fi ținut respirația: tăcerea era întreruptă doar de pașii ei pe parchetul de la etaj, din camera de zi. Curând aveau să se oprească și aceștia.

Era zece seara și, în spatele ușii întredeschise, am deslușit un chip palid și niște ochi căprui.

— Aș putea să dorm aici? am întrebat.

Lotte n-a zis nimic. Nu zicea de obicei. Însă acum se holba la mine de parcă aș fi fost o stafie. De obicei, nu se holba așa, nici nu arăta înspăimântată.

Am zâmbit jenat și mi-am trecut palma peste țeasta netedă.

— M-am ras... am zis căutându-mi cuvintele... de tot.

A clipit de două ori. Apoi a deschis ușa mai mult, îngăduindu-mi să intru.

20. Înviere

M-am trezit și mi-am privit ceasul. Ora opt. Era vremea să încep. Aveam, cum s-ar spune, o zi mare înaintea. Lotte stătea întinsă pe o parte, cu spatele la mine, înfășurată în cearșafurile pe care le prefera pilotei. Am alunecat de pe partea mea de pat și m-am îmbrăcat în grabă. Frigul era tăios și înghețasem până în măduva oaselor. M-am strecurat în hol, am luat geaca pe mine, mi-am pus căciula și mănușile, apoi am intrat în bucătărie. Am găsit, într-un sertar, o pungă de plastic pe care am îndesat-o în buzunarul pantalonilor. Apoi am deschis frigiderul, gândindu-mă că era prima zi în care mă trezisem cu o identitate nouă, cea de criminal. Un bărbat care împușcase o femeie. Suna ca una dintre chestiile de prin ziare, genul de caz pe care-l ignoram fiindcă omorurile erau mereu atât de dureroase și de banale. Am găsit o cutie cu suc de grepfrut și m-am pregătit s-o duc la gură. M-am răzgândit însă și-am luat un pahar din dulăpiorul de deasupra. Nu trebuie să-ți lași baltă toate standardele doar fiindcă ai devenit un criminal. Am băut sucul, am clătit paharul și-am pus cutia la loc, apoi m-am dus în camera de zi și m-am așezat pe sofa. Arma mică și neagră din buzunarul gecii mă împungea în stomac, așa că am scos-o la iveală. Mirosea încă și știam că mirosul îmi va aminti pe vecie de crimă. De execuție. Fusesse suficient un glonț. De foarte aproape, când ea dăduse să mă îmbrățișeze. Apăsasem pe trăgaci, în mijlocul îmbrățișării, și-o nimerisem în ochiul stâng. O făcusem intenționat? Poate. Poate că voisem să-i iau ceva, în același fel în care încercase și ea să-mi ia totul. Și trădătoarea mincinoasă îl cuprinsese în brațe pe cel trădat, iar glonțul falie o penetrase cum o făcusem și eu cândva. N-aveam s-o mai fac vreodată. Era moartă acum. Gândurile îmi veneau așa, în propoziții scurte, confirmând faptele. Bun. Așa trebuia să gândesc și în continuare, păstrându-mi calmul, fără să le dau vreo șansă

emoțiilor să se exprime. Încă aveam ceva de pierdut.

Am ridicat telecomanda și am pornit televizorul. Pe teletext nu apăruse nimic nou; redactorii nu ajunseseră încă la lucru, probabil. Încă zicea acolo că cele patru cadavre urmau a fi identificate pe parcursul următoarei zile, cu alte cuvinte astăzi, și că o persoană nu fusese deocamdată găsită.

O persoană. Schimbaseră de la „un polițist”, nu? Asta însemna că-și dăduseră seama, de-acum, că persoana care lipsea era arestatul? Poate că da, poate că nu; nu apărea vreo mențiune că s-ar afla în căutarea cuiva.

M-am lăsat peste brațul fotoliului și am ridicat receptorul galben al telefonului fix, cel pe care mi-l imaginam mereu lângă buzele roșii ale lui Lotte când o sunam. În timp ce și le umezea, vârful limbii ei aproape îmi atinge urechea. Am format 1881, am cerut două numere și am întrerupt-o pe telefonistă când mi-a spus că o voce automată îmi va oferi numerele.

— Aș vrea să le aud chiar de la dumneata, în caz că nu se aude clar și mi-e greu să deslușesc, am zis.

Mi s-au dat cele două numere, le-am memorat și am rugat-o să îmi facă legătura cu primul. Dispeceratul de la sediul central al Kripos a răspuns aproape imediat.

M-am prezentat drept Runar Bratli, o rudă de-a lui Endride și Eskild Monsen, și că mi se ceruse, de către familie, să le iau hainele. Doar că nu-mi spusese nimeni unde să mă duc, cu cine să vorbesc.

— Un moment, a zis doamna de la dispecerat, punându-mă în așteptare.

Am ascultat o versiune surprinzător de bună a piesei „Wonderwall” interpretată la nai și m-am gândit la Runar Bratli. Era un candidat pe care la un moment dat decisesem să nu-l recomand pentru o funcție înaltă de conducere, deși se arătase, de departe, cel mai calificat. Și era și înalt. Atât de înalt încât, pe parcursul interviului final, se plânsese că trebuie să se înghesuie în automobilul Ferrari, o

investiție despre care mărturisise, cu un zâmbet băiețesc, că fusese mai degrabă un capriciu copilăresc; ținea mai degrabă de criza vârstei de mijloc, îmi spusese eu. Asta mă făcuse să notez: *Deschis, suficient de sigur pe sine cât să-și dea în vileag propria neghiobie*. Totul fusese, cu alte cuvinte, parcă desprins din manual. Nu și comentariul care urmase: „Când mă gândesc la felul în care mă tot lovesc cu capul de plafon, aproape că te invi...”

Se întrerupsese acolo, își mutase privirea de la mine spre unul dintre reprezentanții clientului și începuse să trăncănească despre cum se gândea el să schimbe Ferrari-ul cu un SUV, genul de vehicul pe care-l poți lăsa și pe mâna nevestei. Începuseră să râdă toți cei de la masă. La fel și eu. Apoi, fără să mi se clinească un mușchi, completasem pentru el fraza: „... te invidiez că ești atât de scund”. Și-i arătasem că numele îi fusese tăiat de pe listă. Nu deținea, din păcate, opere de artă interesante.

— Sunt la secția de patologie, a zis iarăși dispecera. La Rikshospital, în Oslo.

— Aa, am zis, încercând să-mi exagerez naivitatea, păi de ce?

— E o procedură de rutină când apare suspiciunea de crimă. Se pare că mașina ar fi fost izbită de un camion.

— Înțeleg, am zis. Cred că de aceea m-au și rugat să-i ajut. Fiindcă stau în Oslo.

Operatoarea n-a răspuns. O și vedeam dându-și ochii peste cap și bătând nerăbdătoare în tăblia mesei cu unghiile lungi și îngrijite, date cu oja. Dar poate că greșeam, cine știe. Să vânezi angajați nu înseamnă, neapărat, că te și pricepi să-i citești pe alții sau că ești deosebit de empatic. Ca să ajungi la vârf, în munca mea, cred că e adevărat opusul, că empatia poate fi un dezavantaj.

— Ați putea informa persoanele care se ocupă de cheștiunea asta că mă îndrept chiar acum spre secția de patologie? am întrebat.

O auzeam cum ezită. Sarcina asta nu părea să se afle în fișa postului ei. Fișele postului în serviciile publice sunt de obicei un talmeș-balmeș, credețimă, încă trebuia să le citesc.

— Nu am nimic de-a face cu asta. Încerc doar să fiu de ajutor, am zis. Sper deci să intru și să ies rapid de acolo.

— O să încerc, a spus femeia.

Am închis, apoi am format al doilea număr. A răspuns la al cincilea apel.

— Da? a zis cu voce părând nerăbdătoare, aproape iritată.

Am încercat să-mi dau seama, după zgomotele de fundal, unde se afla. La mine în casă ori în apartamentul propriu.

— Buuu, am zis și am lăsat telefonul în furcă.

Clas Grebe fusese avertizat.

Nu știam ce are de gând să facă, însă nu-i rămânea decât să dea drumul la GPS și să caute fantoma.

M-am întors spre ușa deschisă. În beznă dormitorului abia reușeam să deslușesc contururile corpului ei, sub așternuturi. Am rezistat unui impuls neașteptat: să mă dezbrac, să mă vâr înapoi în pat și să mă lipesc de ea. M-a cuprins însă bizara senzație că tot ce se întâmplase nu avusese de-a face cu Diana, ci cu mine. Am închis încetișor ușa dormitorului și am plecat. La fel ca la sosire, n-am dat de nimeni pe casa scării. Nici pe stradă nu m-am întâlnit cu vreo persoană care să răspundă vreunui semn de salut prietenesc; nu se uita nimeni la mine, nici nu părea să ia în vreun fel cunoștință de existența mea. Începeam să pricep ce fel de senzație era: că nu exist.

Se făcuse vremea să mă găsesc iar.

Rikshospital e situat pe una dintre multele coline din Oslo, înălțat peste oraș. Înainte să fi fost construit, pe locul spitalului funcționase o casă de nebuni. Numele îi fusese schimbat în ospiciu. Apoi devenise azil, după care spital de psihiatrie. Și așa

mai departe, pe măsură ce populația începea să priceapă că noile formule nu descriau, până la urmă, decât știutele afecțiuni mintale. Eu, unul, nu înțelesesem niciodată joaca asta cu vorbele, cu toate că responsabilii din domeniu cred probabil că populația e o hoardă de idioți cu prejudecăți care trebuie înfășurați protector în vată. Poate că au dreptate, însă tot era înviorător s-o auzi pe femeia de după geamul ghișeului zicând:

— Cadavrele sunt la demisol, Bratli.

Se pare că e în regulă să fii cadavru. Nimeni nu pune accent pe nerușinarea de a numi o persoană care a decedat cadavru, nimeni nu spune că e mai multă virtute în a fi o persoană decedată decât în a fi pur și simplu mort sau că vorba asta, „cadavru”, reduce oamenii la a fi un boț de carne în care, întâmplător, inima nu mai bate. Ori poate totul stă în faptul că respectivele cadavre nu pot pretinde că ar fi discriminate; țin, de fapt, de o jalnică majoritate.

— Pe scări în jos, în direcția aceea, a zis ea arătându-mi cu degetul. O să sun și-o să le spun că vii.

Am făcut întocmai. Pașii mi-au răsunat între pereții albi, golași. Spațiul, altminteri, era cufundat în tăcere. La capătul unui coridor alb, lung și îngust de la nivelul de dedesubt, cu un picior peste pragul unei uși deschise, se afla un bărbat îmbrăcat în uniformă verde de spital. Un chirurg poate, însă ceva din postura exagerat de relaxată ori poate mustața mă înștiința că e mai jos pe scara ierarhică.

— Bratli? a strigat, atât de tare încât a părut o insultă adresată celor adormiți de pe palier.

Ecoul s-a răsfânt amenințător pe toată lungimea coridorului.

— Da, am spus grăbindu-mă să mă apropii, să nu fiu silit încă o dată să-i îndur răcnetul.

Mi-a ținut ușa și am intrat. Era un soi de vestiar. Omul s-a îndreptat spre un dulăpior și l-a deschis.

— Au sunat de la Kripos să-mi spună că o să vii după lucrurile băieților Monsen, a zis, cu vocea sa exagerat de răsunătoare.

Am încuviințat din cap. Inima îmi bătea mai repede decât mi-ar fi plăcut. Dar nu atât de iute pe cât mă temusem. Acum era totuși o fază critică, punctul slab al planului.

— Și cine ești dumneata?

— Văr de-al treilea, am zis pe un ton degajat. Urmașii m-au rugat să le iau hainele. Doar hainele, nimic de valoare.

Alesesem cu grijă să folosesc „urmașii”. Putea într-adevăr să sune ciudat de formal, însă cum nu știam dacă gemenii Monsen fuseseră însurați sau dacă părinții lor mai trăiau, trebuia să folosesc cuvinte care să acopere orice eventualitate.

— De ce nu vine chiar *fru* Monsen să le ia? a zis omul. Oricum trece pe aici la doisprezece.

Am înghițit în sec.

— Presupun că nu poate îndura gândul la tot sângele ăla.

A rânjit.

— Și tu poți?

— Da, am zis cu simplitate, sperând din toată inima să nu mai fie și alte întrebări.

Tipul a dat din umeri și mi-a întins un clipboard cu o foaie de hârtie.

— Semnează aici de primire.

Am mâzgălit un R cu liniuță unduitoare, urmat de un B cu o buclă și un ultim punct pe „I”.

Brancardierul a cercetat atent semnătura.

— Ai vreun document de identitate, Bratli?

Planul pâraia pe la cusături.

M-am bătut peste buzunarele pantalonilor și am schițat un zâmbet timid.

— Cred că mi-am lăsat portofelul în mașină, jos în parcare.

— Adică sus în parcare, nu?

— Nu, jos. Am lăsat mașina în parcare de la Cercetare.

— Tocmai acolo?

Îi vedeam ezitarea. Mă gândisem la acest scenariu, firește, în amănunt. Dacă mi se cerea un act de identitate, urma să plec și să nu mă mai

întorc. Nu tocmai un dezastru, dar nu mi-aş fi atins scopul. Am aşteptat. Şi, din primele două cuvinte, am ştiut că decizia luată mă dezavantaja.

— Scuze, Bratli, dar siguranţa e importantă. Nu mi-o lua în nume de rău, însă cazurile de omor atrag o mulţime de tipi îndoielnici. Cu interese extrem de bizare.

M-am prefăcut uluit.

— Adică... sunt oameni care colecţionează haine ale unor victime?

— Nici nu-ţi imaginezi de ce-s unii în stare, a zis. Se prea poate ca tu să nici nu-i fi cunoscut pe băieţii Monsen şi doar să fi citit despre ei în ziare. Îmi pare rău, dar mă tem că aşa trebuie să fie.

— Bine, mă întorc repede, am zis, făcând un pas spre uşă.

Unde m-am oprit, de parcă îmi amintisem ceva, şi mi-am jucat ultima carte. Ca să fu precis: cartea de credit.

— Acum, că mă gândesc, am spus înfundându-mi mâna în buzunarul de la spate, ultima oară când a fost Endride pe la mine şi-a uitat cardul. Poate i-l dai maică-sii când vine...

Am întins bucăţica de plastic spre brancardier, care a luat-o şi a studiat numele şi fotografia tânărului bărbos. Trăgeam de timp, însă ieşisem deja pe jumătate din încăpere când i-am auzit vocea, în spate.

— E suficient pentru mine, Bratli. Uite, ia ţoalele.

M-am întors, uşurat. Am scos sacul de plastic pe care îl înghesuisem în buzunarul de la pantaloni şi am îndesat în el hainele.

— Ai luat tot?

Am împuns cu degetul buzunarele din spate ale pantalonilor de uniformă ai lui Endride. Am simţit că încă era acolo – punga de plastic cu buclele mele tunse. Am dat din cap că-i în regulă.

M-am abţinut cu greu ca, plecând, să n-o rup la fugă. Înviasem, existam iarăşi şi asta îmi crea, lăuntric, o stare de bizară beatitudine. Treaba se punea iarăşi pe roate, inima îmi bătea în piept,

sângele îmi circula în vene și norocul mi se întorcea. Am urcat treptele sărind câte două deodată, am trecut de femeia aflată dincolo de geamul de la ghișeu și eram pe cale să ies din spital când am auzit, în spate, o voce pe care-o știam.

— Salutare, domnul meu! Stai o clipă.

Păi, firește. Fusesse prea ușor.

M-am răsucit lent pe călcâie. Un bărbat, care-mi era cunoscut la rândul lui, a pășit spre mine. Ținea ridicată o legitimație. Iubirea secretă a Diane. Și gândul eretic mi-a fulgerat prin minte: am încurcat-o.

— Kripos, a zis bărbatul cu voce joasă de pilot.

Zgomot de fond, semnal întrerupt.

— Pot să vorbesc un pic cu dum-eata?

Ca o mașină de scris cu o literă uzată.

Se spune că ne creăm, inconștient, o imagine mai mare decât în realitate a oamenilor pe care-i vedem prin filme sau la televizor. Nu era cazul cu Brede Sperre. Era mai mare decât mi-aș fi putut imagina. M-am silit să rămân locului când s-a îndreptat spre mine. Mă domina cu statura lui. De sub buclele blonde, băiețești, tunse astfel încât părul să-i pară într-o dezordine prietenoasă, mă țintuia o pereche de ochi de culoarea oțelului. Unul dintre lucrurile pe care le reținusem despre Sperre era că avea, se spune, o relație cu un foarte cunoscut și masculin politician norvegian. Zvonurile despre homosexualitate sunt, firește, dovada ultimă că ai ajuns celebru, însăși pecetea notorietății, ca să zic așa. Numai că cine îmi spusese asta – unul dintre modelele masculine folosite de designerul Baron von Bulldog și care implorase să fie primit la vizionarea privată a Diane – pretinsese că se lăsase el însuși sodomizat de „zeul poliției” cum, reverențios, îl numise.

— Discuție, atâta tot, zisesem cu un rânjet rigid, sperând că angoasa de penetrare nu mi se citește în ochi.

— Așa, domnule. To-mai am auzit că ești văr de-al treilea cu băieții Monsen și că-i cunoști bine. Ai

putea fi bun să ne ajuti la ide-tificarea corpurilor?

Am înghițit în sec. Adresarea politicoasă, acel „domnule” zis pe jumătate în glumă, ambele în aceeași frază. Ochii lui Sperre însă nu exprimau nimic. Juca jocul poziției sociale ori o făcea pur și simplu automat, aproape ca un reflex profesional? M-am auzit cum repet poticnit „identificare”, ca și cum conceptul mi-ar fi fost pe deplin necunoscut.

— O să ajungă, în câteva ore, și mama lor, a zis Sperre. Dar dacă am putea face economie de timp, oricât... Am ap-ecia asta. N-ar du-a decât două secu-de.

N-aveam niciun chef de așa ceva. Corpul mi se înfiora, creierul insista să refuz și să o șterg dracului de-acolo. Eu – adică punga de plastic cu păr pe care o aveam în posesie – eram acum o persoană iarăși activă pe dispozitivul GPS al lui Greve. Era doar o chestiune de timp până să-și reia vânătoarea; parcă adu-mecam deja dulăul, parcă simțeam cum îmi crește nivelul de panică. Însă altă parte a creierului, cea în care locuia noua mea voce, m-a sfătuit să nu refuz. Fiindcă ar fi dat de bănu-it. Și n-avea, oricum, să dureze mai mult de câteva secunde.

— Sigur că da, am zis, gata să și zâmbesc dacă nu mi-aș fi dat seama că un surâs ar fi fost perceput drept o reacție nelalocul ei atunci când ești nevoit să identifi-ci cadavrele propriilor rubedenii.

Ne-am întors pe unde venisem.

Brancardierul m-a salutat cu un rânjet, când am intrat în vestiar.

— Ai face bine să te pregătești sufletește. Decedații sunt într-o stare destul de proastă, a zis Sperre, deschizând o ușă grea, metalică.

Am pășit în morgă. M-a scuturat un fior. Totul, în încăp-ere, ducea cu gândul la interiorul unui frigider: pereți și tavan albe, câteva grade sub zero și carne cu termenul de garanție depășit.

Cele patru corpuri erau puse în șir, fiecare pe câte o masă metalică. De sub cearșafurile albe li se ițeau labele picioarelor și mi-am dat seama că reprezentările convenționale din filme au rădăcini în

realitate; chiar avea, fiecare, câte o etichetă metalică prinsă de degetul mare.

— Gata? a zis Sperre.

Am dat din cap că da.

A tras două cearșafuri cu un gest unduitor al mâinii, ca un prestidigitator.

— Victime în trafic, a zis polițistul, legănându-se pe călcâie. Accidentele de mașină sunt cele mai rele. Greu de făcut identificarea, după cum vezi.

Brusc, mi s-a părut că Sperre vorbește anormal de lent.

— Ar fi trebuit să fie cinci persoane în mașină, dar n-am găsit decât corpurile celor patru de aici. Al cincilea a nimerit, probabil, în râu și a fost dus de apă.

Mă holbam, înghițeam în sec și respiram cu greutate pe gură. Jucam teatru, normal. Fiindcă, și despuiați, gemenii Monsen arătau mai bine acum decât atunci, în mașina făcută zob. Plus că aici nu putea. Nu tu fecale împruțite, nu tu miros de sânge, de benzină sau duhoare de intestine umane. Mi-am dat seama că impresiile vizuale sunt supraestimate, că sunetul și mirosul terorizează mult mai eficient simțurile. Cum e, de pildă, pocnetul sec pe care-l scoate capul unei femei când izbește parchetul, după ce a fost împușcată în ochi.

— Sunt gemenii Monsen, am șoptit.

— Da, de asta ne-am dat și noi seama. Întrebarea ar fi...

Sperre s-a oprit, făcând o lungă – cu adevărat lungă – pauză dramatică. Dumnezeule mare!

— Care e Endride și care Eskild?

În ciuda frigului tăios din sală, pe sub haine eram ud learcă de sudoare. Vorbea intenționat cu atâta lentoare? Era vorba de o nouă metodă de interogare, una despre care nu știam nimic?

Privirea mi s-a plimbat peste cadavrele dezgolite și a găsit semnul pe care-l făcusem. Rana care cobora dinspre coaste peste stomac era căscată încă și avea cruste negre pe la margini.

— Åsta e Endride, am zis arătând cu degetul. Celălalt este Eskild.

— Hmm, a murmurat satisfăcut Sperre, notându-și ceva. Cred că-i știai foarte bine pe gemeni. Nici măcar colegii lor, care au fost și ei aici, nu i-au putut deosebi.

Am răspuns înclinând din cap, cu o expresie întristată.

— Am fost foarte apropiați, gemenii și cu mine. Mai ales în ultimul timp. Acum pot să plec?

— Sigur, a zis Sperre, continuând însă să-și ia notițe într-un fel care nu mă invita să-mi iau tălpășița.

M-am uitat la ceasul aflat în spatele capului său.

— Gemeni identici, a zis Sperre continuând să scrie. Ironic, nu?

Ce naiba mâzgălea? Unul era Endride, celălalt Eskild, câte cuvinte îți trebuiau ca să spui asta?

Știam că aş face bine să nu întreb, însă n-am putut rezista.

— Ce e ironic?

Sperre s-a oprit și a ridicat capul.

— Născuți în aceeași secundă, din același ovul. Morți în aceeași secundă, în aceeași mașină.

— Nu-i nicio ironie, așa-i?

— Nu?

— Niciuna de care să-mi dau seama.

— Mm, ai dreptate. „Paradox” e probabil cuvântul pe care-l căutam, a zâmbit Sperre.

Simțeam că-mi fierbe sângele.

— Nici paradox nu e.

— Ei, tot e ciudat. Și totuși... e un soi de logică de ordin cosmic aici, nu crezi?

Mi-am pierdut controlul, mi-am văzut încheieturile degetelor albindu-se pe sacul cu haine și mi-am auzit vocea, întretăiată de furie:

— Nici ironie, nici parodie și nici logică de ordin cosmic, am zis. Doar o simetrie arbitrară a vieții și morții, care nici măcar arbitrară nu e de vreme ce ei, ca mulți alți gemeni identici, au ales să-și petreacă

mult timp unul cu altul. A căzut trăsnetul și erau împreună. Final de poveste.

Ultima parte aproape o țipasem.

Sperre s-a uitat la mine gânditor. Își plasase arătătorul și degetul mare la colțurile gurii. Și le cobora, acum, spre bărbie. Știam privirea aceea. Era unul dintre cei puțini. Avea uitătură de anchetator, ochi care puteau da în vileag minciunile.

— Ei, Bratli, a zis, te supără ceva, este?

— Scuze, am zis cu un surâs abia schițat, știind că acum trebuie să rostesc ceva adevărat, ceva care să nu iasă în evidență pe detectorul de minciuni uman care mă țintuia cu privirea. Am avut o neînțelegere cu soția azi-noapte, iar acum accidentul... am cam sărit calul. Mii de scuze. O s-o iau din loc în acest moment.

M-am răsucit pe călcâie și dus am fost.

Sperre a zis ceva, poate la revedere, dar cuvintele i-au fost înăbușite de ușa de metal trântindu-se după mine cu o notă bubuitoare de bas.

21. Invitație

Am luat tramvaiul din stația de lângă spital, am plătit biletul cu bani lichizi și am zis:

— În centru.

Taxatorul mi-a dat restul cu un surâs disprețuitor, se putea presupune că prețul, oriunde m-aș fi dus, era același. Mai călătorisem cu tramvaiul, desigur, în copilărie, dar nu-mi mai aminteam prea bine cum se face. Ieși pe ușa din spate, ține biletul gata pentru control, apasă butonul pentru oprire la timp, nu-l deranja pe vatman. Se schimbaseră multe. Vuietul șinelor era mai puțin asurzitor, reclamele mai gălăgioase și extrovertite. Cei așezați pe scaune, mai introverțiți.

Ajuns în centru, am schimbat mijlocul de transport și am urcat într-un autobuz care m-a dus spre nord-est. Mi s-a spus că biletul luat în tramvai e valabil. Fantastic. Puteam, pe un preț de nimic, să navighez prin oraș într-un fel pe care nu-l știusem posibil. Mă aflu în mișcare. Un punctuleț pâlpâitor pe dispozitivul GPS al lui Greve. Mi se părea că-i pot simți nedumerirea: ce mama dracului se petrece? Deplasează cumva cadavrul?

Am coborât la Årvoll și am început să urc panta spre Tonsenhagen. Aș fi putut să mă dau jos undeva mai aproape de locuința lui Ove, însă tot ce făceam acum era cu intenție. În zonele rezidențiale, dimineața se arăta liniștită. O bătrânică gârbovită pășea greoi pe trotuar, trăgând după ea un căruț de cumpărături cu roți schelălăitoare, neunse. Mi-a zâmbit totuși, de parcă ziua ar fi fost frumoasă, lumea minunată, existența o încântare. Ce gândea acum Greve? Că pe Brown îl purta vreun vehicul funerar spre casa copilăriei sau așa ceva, dar uite că înainta deodată extrem de lent – vreun blocaj în trafic?

Se apropiau două adolescente fardate din greu și mestecând gumă, cu ghiozdane, colanți și colăcei de grăsime revărsați. Mi-au aruncat priviri scurte, fără

să se oprească din discutat, tare, despre ceva care, în mod evident, le călca pe bătăături. Am prins un „Păi, da... nu-i deloc corect!” în treacăt. Chiuleau de la școală, mi-am spus, și se îndreptau spre cofetăria din Årvoll, iar chestia deloc corectă nu avea de-a face cu faptul că optzeci la sută din populația globului nu și-ar fi putut permite chiflele cu cremă pe care erau pe cale să le bage în ele. Și m-a lovit gândul că, dacă Diana și cu mine am fi avut copilul, fata – eram convins că fată ar fi fost, cu toate că Diana alesese deja numele Damien – ar fi ajuns într-o zi să se uite la mine cu aceiași ochi îngreunați de rimel, să strige că nu-i corect, ce Dumnezeu, ea și prietena ei vor să se ducă la Ibiza, că doar sunt destul de mari de-acum și o să termine liceul curând! Și că eu... aș fi putut face față, cred.

Drumul trecea pe lângă un parc cu un iaz mare în mijloc. Am apucat-o pe una dintre cărările care duceau spre un pâlc de copaci, de cealaltă parte. Nu fiindcă era o scurtătură, ci ca să fac punctulețul de pe GPS-ul lui Greve să iasă de pe harta stradală. Cadavrele pot fi transportate cu mașina dintr-un loc în altul, însă nu sunt mutate prin boschete. Era confirmarea bănuielii pe care apelul telefonic pe care-l efectuasem de dimineață, de la Lotte, o plantase probabil în capul vânătorului de oameni olandez: că Roger Brown se sculase din morți. Că Brown nu zăcea în morga spitalului, cum păruse pe GPS, ci, se putea presupune, pe un pat în aceeași clădire. Doar că la știri, spusese că toți ocupanții vehiculului muriseră, deci cum...?

Poate că nu sunt din cale-afară de empatic, însă știu să evaluez bine datele, atât de bine încât angajez oameni care să conducă cele mai mari companii norvegiene. Așadar, cât am dat ocol la pas iazului, am trecut iarăși în revistă raționamentul probabil al lui Greve din momentul acela. Care era unul simplu. Era nevoit să mă urmărească, să mă extermină, cu toate că acțiunea implica un risc cu mult mai mare decât înainte. Fiindcă nu mai eram doar un individ care putea pune capăt planurilor

HOTE de a prelua Pathfinder, ci un martor care-l putea trimite la răcoare pentru uciderea lui Sindre Aa. Dacă mi se îngăduia să trăiesc îndeajuns cât să ajung la tribunal, în fața unui judecător.

Pe scurt, îi trimiseseam o invitație pe care n-o putea refuza.

Ajunsesem, între timp, în partea cealaltă a parcului și, străbătând pâlcul de mesteceni, mi-am trecut degetele peste coaja subțire, alburie și scorojită, le-am lipit de trunchiul tare, le-am încovoiat și am zgâriat suprafața cu unghiile. Mi-am mirosit degetele, m-am oprit, am închis ochii și-am tras în piept aroma, lăsându-mă invadat de amintirile despre copilărie, joacă, răs, minunare, delicioasă groază și descoperiri. Tot ce crezusem că am pierdut, toate lucrurile care, firește, se aflau încă acolo, încapsulate, nu dispăreau, erau copii ai apei. Vechiul Roger Brown nu se arătase în stare să le recapete, însă noua versiune putea. Cât avea să supraviețuiască versiunea asta? Nu mai avea mult. Însă nu conta, fiindcă urma să-și trăiască ultimele ore cu mai multă intensitate decât trăise cel vechi în toți cei treizeci și cinci de ani ai săi.

Mă înfierbântasem de la atâta umblat când am văzut, în cele din urmă, locuința lui Kjikerud. Am urcat până la liziera pădurii și m-am așezat pe un ciot de copac, într-un loc de unde vedeam bine casele și blocurile de apartamente aliniate de-a lungul drumului. Și am tras concluzia că lumea din zona de est a orașului nu are acces la aceeași diversitate de peisaje la care au cei din zona vestică. Puteam cu toții vedea clădirea Post Giro și Hotelul Plaza. Orașul nu lăsa impresia că ar fi mai urât sau mai atrăgător. Singura diferență era că, în principiu, de aici puteai vedea zona vestică. Lucru care mă ducea cu gândul la o anecdotă cu Gustave Eiffel și faimosul său turn, construit pentru Expoziția Mondială de la Paris, din 1889; cum criticii se apucaseră să spună că cea mai frumoasă priveliște a Parisului se poate vedea din Turnul Eiffel, dar numai fiindcă era singurul loc din Paris de unde nu

se vedea turnul însuși. Și m-am întrebat dacă nu cumva așa era să te afli în pielea lui Clas Greve; că pentru el lumea trebuia să pară un loc ceva mai puțin hidos. Fiindcă nu se putea vedea prin ochii altora. Prin ai mei, de exemplu, îl vedeam limpede. Și-l uram. Îl uram cu o intensitate și cu o pasiune atât de surprinzătoare, că aproape mă înspăimânta. Însă nu era o ură tulbure, dimpotrivă, era una pură, decentă, aproape inocentă, în același fel în care cruciații trebuie să-i fi urât pe defăimători. Și din pricina asta îl puteam condamna la moarte pe Greve cu aceeași ură naivă, cumpănită, care permite credinciosului creștin american să-și trimită la execuție vecinul condamnat. Ura asta era purificatoare în multe feluri.

Mă făcea să pricep, de pildă, că ceea ce simțisem pentru tatăl meu nu fusese ură. Furie? Da? Dispreț? Poate. Milă? Absolut. Și de ce? Păi... motivele erau multe. Vedeam acum însă că furia mea provenea din sentimentul, adânc înrădăcinat în mine, că sunt ca el, că am potențialul de a fi exact ca el: un bețiv sărăntoc și care-și bătea nevasta, care credea că estul e est și nu poate niciodată să fie vest. Iar acum devenisem el, definitiv și pe deplin.

Am simțit cum se adună în mine hohotul de râs și n-am făcut nimic să-l opresc. A răsunat printre copaci, o pasăre și-a luat zborul de pe o creangă de deasupra și am văzut, apropiindu-se pe carosabil, o mașină.

Un Lexus GS 430 cenușiu-argintiu.

Venise mai repede decât mă așteptasem.

M-am ridicat instantaneu și am pornit spre casa lui Kjikerud. Pe treaptă, cu cheia pregătită, mi-am privit brațul. Tremuratul era imperceptibil, însă l-am văzut.

Era instinct, frică animalică. Clas Greve era genul de animal de care se temeau alte fiare.

Am nimerit broasca din prima încercare. Am răsucit cheia, am deschis ușa și m-am grăbit să intru. Încă nu mirosea. M-am așezat pe pat și m-am dat în spate până ce am ajuns cu spinarea lipită de

căpătâiul patului, la fereastră. M-am asigurat că plapuma îl acoperă pe Ove, întins alături.

Am așteptat. Secundele ticăiau. La fel și inima mea. Două bătăi pe secundă.

Greve era precaut, se înțelegea de la sine. Voia să se încredințeze că sunt singur în casă. Și, cu toate că eram singur, știa acum că nu sunt atât de inofensiv pe cât crezuse inițial. Fiindcă, mai întâi, avusesem o legătură cu moartea câinelui său. În al doilea, probabil că fusese acolo, văzuse corpul ei și înțelesese că sunt capabil să ucid.

N-am auzit ușa deschizându-se. Nici pașii lui. L-am văzut doar oprit în prag, în fața mea. Vocea îi era blândă și zâmbetul vinovat, autentic.

— Îmi pare rău că am dat așa buzna peste tine, Roger.

Era îmbrăcat în negru. Pantaloni, pantofi, pulover pe gât, mănuși negre. Pe cap purta o căciuliță neagră de lână. Singurul lucru de altă culoare era pistolul Glock argintiu, lucitor.

— E în regulă, am zis. E ora de vizită.

22. Film mut

Se spune că percepția pe care o are o muscă asupra timpului, motivul pentru care i se pare că o palmă care se apropie s-o plesnească se mișcă plictisitor de încet, e datorată faptului că informația pe care o recepționează prin ochii cu fațete multiple implică un asemenea volum de date, încât natura a trebuit să o echipeze cu un procesor ultrarapid ca să se poată descurca în timp real.

În living s-a lăsat, preț de câteva secunde, o liniște deplină. Nu știu câte secunde. Eram o muscă și palma se lăsa peste mine. Pistolul Glock al lui Kjikerud era îndreptat spre pieptul meu; ochii lui Greve îmi ținteau craniul lucios.

— Aha, a zis în cele din urmă.

Cuvântul ăsta conținea în el totul. Totul în privința felului în care noi, oamenii, am reușit să cucerim pământul, să domnim asupra elementelor, să ucidem lighioane care ne depășesc în viteză și forță. Capacitate de procesare. „Aha”-ul lui Greve încununa o avalanșă de gânduri, de ipoteze pe care le căutase și le selectase, de puteri deductive care, împreună, nu puteau duce decât spre concluzia inevitabilă:

— Te-ai ras în cap, Roger.

Greve era — am mai spus-o — o persoană inteligentă. Firește că făcuse mai mult decât să afirme banalul fapt că nu mai aveam păr. Enunțase și când, cum și de ce se întâmplase. Fiindcă asta lămurea toată confuzia, răspundea tuturor întrebărilor. De aceea a adăugat, mai mult ca o constatare decât ca o întrebare:

— În mașina avariata.

Am încuviințat.

S-a așezat pe scaun, la capătul patului, și l-a înclinat sprijinindu-i speteaza de perete, fără ca țeava armei să se abată un centimetru dinspre mine.

— Și după? Ai lăsat părul asupra unuia dintre cadavre?

Mi-am înfipt mâna în buzunarul gecii.

— Stai că trag! a răcnit și i-am văzut degetul lipindu-se de trăgaci.

Un pistol automat. Glock 17. Un clasic.

— E stânga, am zis.

— OK. Ușurel!

Am scos ușurel mâna și-am azvârlit pe masă punga cu păr. Greve a dat încet din cap, fără să-și ia ochii de la mine.

— Știai, deci, a zis, că ai transmițători în păr. Și că ea i-a pus acolo pentru mine. De aceea ai și omorât-o, nu?

— Porți doliu după ea, Clas? am spus, lăsându-mă pe spate.

Inima îmi bubuia și totuși mă simțeam uimitor de liniștit în această ultimă oră a vieții mele. Teama de pieire a cărnii și seninătatea spiritului.

N-a răspuns.

— Sau ea a fost... cum să spun... un mijloc pentru atingerea unui scop? O pierdere necesară pentru obținerea unui rezultat?

— De ce vrei să știi asta, Roger?

— Fiindcă aș vrea să aflu dacă oamenii ca tine chiar există sau sunt pură ficțiune.

— Ca mine?

— Incapabili să iubească.

Greve a râs.

— Dacă voiai un răspuns la asta, n-aveai decât să te uiți în oglindă, Roger.

— Eu am putut să țin la cineva, am zis.

— Poate că ai imitat iubirea, a răspuns Clas. Dar să iubești cu adevărat? Ai vreo dovadă în sensul ăsta? Nu văd decât probe contrare, că i-ai refuzat Diane singurul lucru pe care-l voia, în afară de tine: un copil.

— I l-aș fi dăruit.

A hohotit iarăși.

— Zi așa, te-ai răzgândit, deci? De când? Când ai devenit un asemenea soțior smerit? Când ai descoperit că se regulează cu alt bărbat?

— Cred în smerenie, am zis cu voce domoală. În smerenie și în iertare.

— Doar că acum e prea târziu, a rostit. Diana n-a avut parte nici de iertarea, nici de copilul tău.

— Valabil și pentru tine.

— N-am intenționat niciodată să-i fac un copil, Roger.

— Nu, dar dacă ai fi vrut, n-ai fi fost oricum în stare, așa-i?

— Sigur că așa fi fost. Mă crezi impotent?

Vorbea repede. Atât de repede că doar o muscă i-ar fi putut percepe nanosecunda de ezitare. Am zis, în șoaptă aproape:

— Te-am văzut, Clas Greve. Te-am văzut... de jos în sus.

— Ce naiba dai din gură acolo, Brown?

— Ți-am văzut de aproape organele genitale, de mai aproape decât așa fi fost dispus.

Am văzut cum îi cade fața și am continuat.

— Într-o latrină, lângă Elverum.

Gura lui Greve părea să se chinuie să articuleze un cuvânt care nu ieșea.

— Așa te-au făcut să vorbești atunci, în subsolul ăla din Surinam? Luându-ți testiculele drept țință? Pocnindu-te la ouă? Un cuțit, poate? Nu ți-au luat dorința, ci doar capacitatea reproductivă, așa-i? Ce ți-a mai rămas din coaie ți-au cusut la loc cu sfoară groasă.

Între timp, Greve închisese gura. O linie dreaptă pe un chip împietrit.

— Asta explică vânarea fanatică, prin junglă, a unui tip despre care tu însuși ai spus că era doar un traficant mărunț. Șaizeci și cinci de zile, nu? Fiindcă el a fost, nu-i așa? Cel care ți-a făcut terci bărbăția. Ți-a luat capacitatea de multiplicare. Ți-a luat totul. Sau aproape. Așa că i-ai luat și tu viața. Și pot să înțeleg asta.

Da, aici era într-adevăr un subpunct al pasului doi din tehnica Inbau, Reid și Buckley: sugerează un motiv acceptabil moral pentru crimă. Însă nu mai

aveam nevoie de mărturisirea lui. S-a ales, în schimb, cu a mea. În avans.

— Înțeleg, Clas, fiindcă am decis să te omor din același motiv. Mi-ai luat totul. Sau aproape.

Gura lui Greve a scos un sunet pe care l-am interpretat drept râs.

— Cine are arma în mână, Roger?

— O să te omor așa cum ți-am omorât și scârba aia de câine.

I-am văzut mandibula încordată, dinții încheștându-i-se, i-am văzut pumnii strânși, cu încheieturile albite.

— Nu te-ai așteptat la asta, este? Și-a sfârșit zilele ca un gunoi. Tras în țeapa tractorului lui Aa.

— Îmi faci greață, Roger Brown. Stai acolo și te dai mare moralist, când tu ești un ucigaș de animale și de copii.

— Ai dreptate. Dar ai greșit cu ce mi-ai spus la spital. Că bebelușul nostru ar fi avut sindromul Down. Dimpotrivă, testele au arătat că era sănătos tun. Am convins-o pe Diana să facă avort pur și simplu fiindcă nu voiam s-o împart cu nimeni. Ai mai auzit un lucru atât de copilăresc? Gelozie pură, sută la sută, pe un copil încă nenăscut. N-am avut parte de îndeajuns de multă iubire, cred, când eram mic. Ce părere ai? N-o fi fost și cu tine la fel, Clas? Sau tu ai fost rău din naștere?

Nu cred că Greve era atent la întrebările mele, fiindcă se holba la mine cu expresia aceea perplexă a lui care arăta că mintea îi lucra iarăși la capacitate maximă. Reconstruind, urmând drumul șerpuitor al deciziilor spre bază, spre adevăr, spre locul de unde începuse totul. Și găsim-l. O singură propoziție rostită la spital. Ceva ce spusese el însuși: „... avort fiindcă fătul avea sindromul Down”.

— Spune-mi, deci, am spus când mi-am dat seama că pricepuse, ai iubit vreodată pe altcineva, dacă nu punem câinele la socoteală?

A înălțat arma. Din scurta viață a noului Roger Brown mai erau doar câteva clipe. Ochii albaștri

înghețați ai lui Greve au scânteiat și vocea blândă s-a auzit iar, acum mai degrabă un murmur.

— Mă gândisem să-ți vâ un glonț în țeastă, unul singur, ca dovadă de respect pentru că te-ai dovedit o pradă demnă de vânat, Roger. Dar cred că până la urmă revin la planul inițial. O să te împușc în stomac. Ți-am povestit cum e cu împușcatul în stomac? Cum îți străpunge glonțul splina și face acidul gastric să se scurgă, să-ți ardă restul măruntaielor? După aceea nu mai trebuie decât să aștept să mă implorări să-ți pun capăt zilelor. Și-o să mă implori, Roger.

— N-ar fi mai bine să termini cu trăncăneala și să tragi odată, Clas? Să nu aștepți atât de mult cât ai așteptat la spital?

Greve a izbucnit iarăși în râs.

— Ah, nu cred că ai invitat poliția aici, Roger. Ai omorât o femeie. Ești un criminal, la fel ca mine. Asta ne privește pe noi doi.

— Mai gândește-te, Clas. De ce crezi că am riscat să mă duc la secția de patologie și să-i păcălesc să-mi dea părul?

Greve a ridicat din umeri.

— Simplu. Dovezile ADN. Singurul lucru pe care-l puteau folosi probabil împotriva ta. Încă mai cred că îl caută pe un anume Ove Kjikerud. Sau, în fine, poate ți-ai dorit să-ți recapeți minunata coamă. Să faci o perucă din ea? Diana mi-a spus că părul e foarte important pentru tine. Că-l folosești ca să compensezi pentru înălțime?

— Corect, am zis. Dar incorect. Uneori vânătorul de capete uită că țeasta pe care o vânează poate gândi. Nu știu dacă mai bine sau mai rău fără păr, dar uite că în cazul ăsta și-a atras vânătorul într-o capcană.

Greve a clipit alene și am observat că trupul i se încordează; simțea că era ceva necurat la mijloc.

— Nu văd nicio capcană, Roger.

— Uite-o, am zis, dând deoparte plapuma de lângă mine.

I-am văzut privirea căzându-i pe cadavrul lui Ove Kjekerud. Și pe pistolul-mitralieră Uzi care i se odihnea pe piept.

A reacționat cu viteza fulgerului, îndreptând pistolul spre mine.

— Să nu încerci vreo mișcare, Brown.

Am întins mâna spre Uzi.

— Nu! a țipat Greve.

Am ridicat arma.

Greve a tras. Bubuitura a umplut încăperea.

Am îndreptat arma spre Greve. Se ridicase în picioare pe jumătate, din scaun, și de acolo a mai tras un foc. Am apăsat și eu pe trăgaci. Până la capăt. Un muget aspru de glonț a sfâșiat aerul, pereții lui Ove, scaunul, pantalonii negri ai lui Clas Greve, mușchii perfecți ai coapsei de sub pânză, i-a despicat burta și, speram, mădularul care fusese în Diana, abdomenul său lucrat și organele pe care ar fi trebuit să le protejeze. A căzut pe spate în scaun și a lepădat pistolul Glock, cu un bufnet, pe podea. A urmat o liniște bruscă, apoi sunetul unui tub de cartuș rostogolindu-se pe parchet. Am înclinat capul și l-am privit. S-a uitat la mine – avea ochii întunecați de groază.

— N-o să mai treci examenul medical pentru Pathfinder, Greve. Mă scuzi pentru asta. Și nici tehnologia n-o să le-o furi în veci. Oricât de bine ai plănuii. De fapt, mizeria asta de plănuie în detaliu ți-a venit de hac.

Greve gemea slab, murmurând ceva în olandeză.

— Nevoia asta de ordine te-a momit aici, am zis. La ultimul interviu. Fiindcă... știi ce? Tu ești omul pe care l-am căutat pentru post. Pentru o poziție în care nu doar cred, ci știu că ai fi perfect. Și asta înseamnă că poziția e perfectă pentru tine. Crede-mă, *herr* Greve.

Greve n-a zis nimic, ci și-a coborât privirea spre corpul său rănit. Sângele făcuse puloverul negru, pe gât, încă și mai negru. Așadar, am continuat.

— Ești numit, prin urmare, în funcția de țap ispășitor, *herr* Greve. În calitate de ucigaș al lui Ove

Kjikerud, cadavrul întins lângă mine, am zis și l-am bătut pe Ove cu palma peste burtă.

Greve a gemut iarăși și a ridicat capul.

— Ce morții mă-sii tot îndrugi?

Vocea îi suna disperată și totodată amorțită, somnoroasă.

— Sună la salvare înainte să mai omori pe altcineva, Brown. Gândește-te, ești amator, n-o să scapi în veci de poliție. Sună acum și te salvez și pe tine.

M-am uitat la Ove. Părea, întins așa, împăcat.

— Dar nu eu o să te omor, Greve. Ci Kjikerud aici de față, nu pricepi?

— Nu. Dumnezeule, sună naibii la ambulanța aia nenorocită. Nu vezi că înot în sânge?

— Scuze, dar e prea târziu.

— Prea târziu? O să mă lași să mor așa?

În voce i se strecurase ceva diferit. Oare plângea?

— Te rog, Brown. Nu aici, nu așa! Te implor, te rog din suflet.

Da, lacrimi erau. Îi șiroiau pe obraji. Lucru nu tocmai straniu, dacă era corect ce-mi spusese, cu puțină vreme în urmă, despre împușcăturile în stomac. Vedeam sânge curgând pe cracul pantalonilor, întinzându-se pe pantofii lustruiți marca Prada. Implorase. Nu reușise să rămână demn în moarte. Auzisem că nimeni nu poate, că aceia care lasă impresia că reușesc nu sunt decât storși de orice emoție, din cauza șocului. Partea cea mai umilitoare pentru Greve era, firește, că existau atâția martori ai căderii sale. Și că aveau să fie și mai mulți.

La cincisprezece secunde de când pătrunsesem în casa lui Kjikerud și intrasem în living fără să bat *Natașa* în tastele sistemului de securitate, camerele cu circuit închis începuseră să înregistreze, iar alarma fusese dată la Tripolis. Mi-am imaginat cum se adunaseră în jurul monitorului, cum se holbaseră fără să le vină a crede la filmul mut în care Greve era singurul actor vizibil. Îl văzuseră deschizând gura, însă fără să poată auzi ce spusese, îl văzuseră

trăgând și fiind atins de gloanțe și-l înjuraseră probabil pe Ove pentru că nu pusese o cameră la care să se vadă și persoana din pat.

M-am uitat la ceas. Patru minute trecuseră de la declanșarea alarmei și, presupuneam, trei de când anunțaseră poliția. Aceștia, la rândul lor, chemaseră Delta, brigada de mascați care intervenea de obicei la atacuri armate. Căreia avea să-i ia un pic să se organizeze. În plus, Tonsenhagen se găsea și la ceva distanță de centru. Presupuneri, firește, dar primul echipaj de poliție n-ar fi avut cum să ajungă mai devreme de, să zicem, un sfert de oră. Pe de altă parte, n-aveam de ce s-o lungesc. Greve trăsese două dintre cele șaptesprezece cartușe din încărcător.

— În regulă, Clas, am zis deschizând fereastra din spatele tăbliei patului. Îți mai dau o șansă. Pune mâna pe pistol. Dacă reușești să mă împuști, presupun că după aceea o să poți să suni chiar tu la salvare.

M-a privit țintă, cu ochi goi. În încăperea a pătruns un vânt tăios. Fără îndoială, sosise iarna.

— Haide, am zis. Ce ai de pierdut?

Logica acestui fapt a părut să-i pătrundă în creierul amortit de șoc. Și, cu o mișcare rapidă, mult mai rapidă decât aș fi crezut că e posibil cu rănile pe care le avea, s-a azvârlit la podea, pe-o parte, și a apucat arma. Gloanțele pistolului-mitralieră, *fâșș-poc*, metalul greu și moale a rupt așchii din parchetul aflat între picioarele sale. Însă, înainte ca ploaia de gloanțe să-l ajungă iar, înainte să-i măture pieptul, să-i străpungă inima și să-i înțepe amândoi plămânii, făcându-l să-și dea ultima suflare gâfâită, a izbutit să tragă un glonț. Unul singur. Pocnetul a vibrat între pereți. Apoi s-a lăsat iarăși liniștea. O liniște de moarte. Doar vântul își cânta, șuiurat, jelania. Filmul mut devenise un stop-cadru, înghețat de gerul care pătrundea în încăperea.

Se terminase.

Partea a cincea

Ultimul interviu, o lună după aceea

23. Știrile Serii

Melodia de generic a emisiunii Știrile Serii era un refren de chitară simplu, care semăna cu o bossa-nova, îndemnând la bâțâit din șolduri și băuturi colorate mai degrabă decât să atragă atenția asupra unor fapte concrete, evenimente politice și probleme sociale deprimante. Ori, ca în seara asta, asupra subiectului criminalității. Genericul dura puțin, încercând să arate că Știrile Serii era un jurnal care nu-și pierdea vremea cu mondenități, care se ocupa de chestiuni arzătoare și trecea direct la subiect.

De aceea și începuse, presupun, cu o mișcare panoramică a camerei, în studioul 3, care-i înfățișa de deasupra pe invitați, pentru a finaliza cu un prim-plan al prezentatorului, Odd G. Dybwad. Când s-a terminat muzica, a ridicat ochii din hârtii și și-a dat jos ochelarii de citit. Probabil că fusese ideea producătorului: crezuse, poate, că ar fi nimerit să dea impresia că știrea pe care voiau s-o discute e atât de proaspătă încât până și Dybwad abia apucase s-o citească.

Prezentatorul era scund, cu păr des, încărunțit pe la tâmpile și una dintre fețele acelea de patruzeci și ceva de ani. Arătase de patruzeci la treizeci și tot de patruzeci arăta și acum, după ce împlinise cincizeci de ani. Dybwad studiasse științele sociale, era analitic, spumos în discurs și, prin înclinație, dedicat trup și suflet presei de senzație. Probabil că nu acest atribut fusese decisiv în decizia conducătorilor televiziunii de a-i încredința propriul talk show, ci mai degrabă treaba pe care o făcuse Dybwad, ca prezentator de știri, o jumătate de viață de om. Sarcina lui fusese, în principal, să citească cu voce tare texte pregătite dinainte, cu intonația și expresia facială potrivite, îmbrăcat în costumul potrivit și cu cravata potrivită, însă în cazul lui Dybwad, intonația, expresia și cravata fuseseră atât de nimerite, încât îl investiseră cu mai multă credibilitate decât pe orice altă persoană în viață din

Norvegia. Și de credibilitate era nevoie pentru o emisiune precum Știrile Serii. Îndeajuns de bizar, afirmațiile sale publice, repetate, că îi place audiența și că la ședințele editoriale el, și nu conducerea postului, insista să fie promovate subiecte dintre cele mai comerciale, nu făcuseră decât să întărească absolutismul mediatic al lui Dybwad. Voia să profite de potențialul televiziunii de a agita spiritele și de a răscoli emoții, nu de a stârni îndoieli și nici de a crea cadrul pentru poziții și dezbateri variate. Pentru astea erau mai potrivite ziarele. Răspunsul lui standard era: „De ce să lăsăm discuțiile despre familia regală, despre familiile adoptive de homosexuali și abuzurile din sistemul de asistență socială unor jurnaliști superficiali, când le putem găzdui la Știrile Serii?”

Știrile Serii avea un succes nebun, iar Odd G. Dybwad era o stea a televiziunii. Atât de faimos era încât, după un divorț extrem de dureros și extrem de public, reușise să se însoare cu una dintre tinerele celebrități ale postului.

— Avem, în seara asta, două subiecte, a zis cu o voce care tremura deja de un pic de emoție strunită, ațintindu-și telespectatorii cu ochi pătrunzători. Mai întâi vom trece în revistă unul dintre cele mai dramatice cazuri de omor din istoria Norvegiei. După o lună de anchetă intensă, poliția crede acum că a descurcat ițele așa-zisului caz Greve. Cazul implică, în total, opt crime. Un bărbat strangulat la o fermă din apropiere de Elverum. Patru polițiști a căror mașină a fost izbită de un bolid furat. O femeie împușcată la domiciliul ei din Oslo. Toate acestea înainte de confruntarea dintre cei doi protagoniști ai dramei, care s-au împușcat unul pe altul într-o casă din Tonsenhagen, aici în Oslo. Ultimul episod al acestui eveniment zguduitor a fost filmat, deoarece casa era dotată cu camere de luat vederi. Copii ale înregistrării s-au împrăștiat deja pe internet și circulă de câteva săptămâni.

Dybwad și-a sporit patosul din voce.

— Și, ca și cum n-ar fi fost destul, în centrul acestui caz straniu se află o pictură celebră în lumea întreagă. *Vânătoarea mistrețului Caledonian*, a lui Peter Paul Rubens, a dispărut, fiind considerată pierdută, de la al Doilea Război Mondial. Până ce, acum patru săptămâni, a fost găsită într-o... — aici Dybwad, surescitat, a început să se bâlbâie — într-o... o latrină aici în Norvegia!

După introducerea asta, Dybwad a trebuit s-o lase mai moale înainte să se avânte iar.

— Avem aici pe cineva care ne poate ajuta să ajungem în miezul cazului Greve. Brede Sperre...

Dybwad s-a oprit o clipă din vorbit, semnalul pentru regizorul de platou ca să mute pe camera 2. A ales o imagine laterală a singurului invitat în studio, un bărbat înalt, blond și arătos. Purta un sacou scump pentru un angajat în sectorul public, cu cămașă descheiată la gât, butoni de sidef, ținută înjghebată probabil de stilista de la *ELLE* căreia i-o trăgea în secret sau aproape în secret. Publicul feminin al emisiunii n-avea, deocamdată, să schimbe postul.

— Ați condus ancheta făcută de Kripos în acest caz de omor. Aveți aproape 15 ani de experiență în munca de poliție. Ați mai avut vreodată de-a face cu așa ceva?

— Nu toate cazurile sunt la fel, a rostit, cu o nonșalantă siguranță de sine, Brede Sperre.

Nu era nevoie să fii ghicitor în stele ca să-ți dai seama că, după transmisie, telefonul său mobil avea să geamă de mesaje. O femeie întrebându-l dacă e burlac și anunțându-l că i-ar plăcea să iasă la cafea cu o persoană interesantă; o mamă singură, locuind lângă Oslo, cu automobil propriu și mult timp liber săptămâna viitoare. Un tânăr căruia-i plăceau bărbații mai copti și mai siguri pe ei. Unele treceau peste introduceri și trimiteau direct fotografiile. Poze de care erau mulțumite, cu zâmbete frumoase, cu părul proaspăt coafat, cu haine drăguțe și decolteuri suficient de generoase. Sau fără fețe. Ori haine.

— Dar, firește, un caz cu opt omoruri nu-i tocmai unul banal, a zis Sperre cu rostirea-i sacadată, întărind apoi, cu un aer mai degrabă degajat: Nici pe la noi și nici prin țări cu care ar fi na-ural să ne comparăm.

— Brede Sperre, a spus Dybwad, care avea mereu grijă să repete de vreo câteva ori numele invitatului, ca să rămână bine fixat în mințile telespectatorilor, acesta este un caz care a suscitât interes internațional. Pe lângă uciderea a opt persoane, plusul de atenție se datorează, în principal, faptului că un celebru maestru din vechime a jucat un rol-cheie aici, nu-i așa?

— Păi, cu siguranță cunoscătorii într-ale artelor știu bine pictura.

— Acum cred că putem afirma, fără a greși, că e o lucrare faimoasă în lumea întreagă! a exclamat Dybwad, încercând să prindă privirea lui Sperre, probabil pentru a-i aminti ce discutaseră înainte de emisiune, că sunt o echipă, două persoane care ar trebui să conlucreze întru relatarea unei povești fantastice.

Diminuarea notorietății picturii avea efectul de a face povestea ceva mai puțin fantastică.

— Tabloul lui Rubens trebuie să fi fost totuși de o importanță capitală când Kripos, în lipsa unor supraviețuitori sau a unor martori pe care să se poată baza, a trebuit să pună laolaltă piesele din puzzle. Așa este, inspectore Sperre?

— Întocmai.

— Veți prezenta mâine raportul final, însă înțeleg că le puteți spune deja telespectatorilor noștri ce s-a întâmplat de fapt în cazul Greve, întregul curs al evenimentelor de la început până la final.

Brede Sperre a dat din cap a încuviințare. Însă, în loc să înceapă, a luat paharul cu apă de pe pupitrul din fața lui și a sorbit. Dybwad, în partea dreaptă a cadrului, radia. Poate că cei doi aranjaseră acest mic moment teatral de dinainte, pauza care-i făcea pe privitori să se ghemuiască încordați pe canapele, numai ochi și urechi. Sau poate că Sperre se

ocupase singur de punerea în scenă. Polițistul a lăsat paharul din mână și a inspirat adânc.

— Înainte să intru în Kripos, am activat, cum știți, în Serviciul Furturi Calificate, unde am investigat multe furturi de opere de artă petrecute în Oslo în ultimii doi ani. Asemănările sugerau că e vorba despre un grup organizat. La început, ne-am concentrat atenția asupra companiei de securitate Tripolis, ale cărei sisteme de alarmă au fost folosite în majoritatea reședințelor unde s-a intrat prin efracție. Știm acum că unul dintre cei implicați în furturi lucra pentru Tripolis. Ove Kjikerud avea acces la cheile proprietăților, la Tripolis, putând astfel și să deconecteze sistemele de alarmă. Pe lângă asta, e limpede că omul găsisese o cale de a șterge rapoartele de intrări prin efracție din baza de date a sistemului. Avea însă nevoie de o persoană cu legături în lumea artei, care să stea de vorbă cu alți pasionați din Oslo și să afle ce picturi dețineau aceștia.

— Și aici intervine Clas Greve?

— Da. El însuși deținea o colecție valoroasă de artă în apartamentul său din Oscars gate și avea contacte cu mai mulți cunoscători în domeniu, mai ales la Galleri E, unde era văzut adesea. Acolo stătea de vorbă cu persoane care aveau în proprietate lucrări valoroase ori care-i puteau spune cine are așa ceva. I-formația asta, la rândul lui, Greve i-o pasa lui Kjikerud.

— Și ce a făcut Kjikerud cu tablourile, după ce le-a furat?

— Am reușit, mulțumită unei informări anonime, să dăm de urma unui tăinuitor, o persoană care primea bunurile furate, în Göteborg, o cunoștință veche de-a poliției care a mărturisit deja că a avut de-a face cu Kjikerud. Persoana respectivă a spus colegilor suedezi, în cadrul anchetei, că ultimele vești de la Kjikerud le-a primit când acesta l-a sunat ca să anunțe că pictura de Rubens e pe drum. Tăinuitorul a zis că, auzind asta, nu i-a venit a

crede. Până la urmă, nici pictura și nici Kjikerud n-au mai apărut în Göteborg...

— Nu, n-au apărut, a întărit cu gravitate tragică Dybwad. Fiindcă s-a întâmplat ce?

Sperre a schițat un zâmbet din colțul gurii înainte de a răspunde, de parcă întrebarea prezentatorului i s-ar fi părut comică.

— Kjikerud și Greve, s-ar părea, au decis să nu mai aibă de-a face cu tăinuitorul din Suedia. Poate că au hotărât să vândă singuri pictura. Nu uitați, intermediarul se alegea cu cincizeci la sută din prețul de vânzare și, acum, suma implicată ar fi fost mult mai mare decât în cazurile de dinainte. Ca fost director general al unei companii olandeze având afaceri cu Rusia și câteva țări din fostul bloc estic, Greve avea o mulțime de con-acte, și nu toate de partea corectă a legii. Era o șansă pentru Greve și Kjikerud să-și asigure pe viață securitatea financiară.

— Dar Greve părea totuși o persoană care avea deja suficienți bani, nu?

— Compania de tehnologie la care era unul dintre acționarii principali trecea printr-o perioadă mai grea. Tocmai își pierduse poziția acolo. Avea, s-ar părea, și un stil de viață costisitor. Știm că aplicase, nu de mult, pentru o poziție la o companie norvegiană din Horten.

— Deci Kjikerud n-a apărut la întâlnirea cu tăinuitorul fiindcă voiau, el și Greve, să vândă singuri tabloul. Ce s-a întâmplat apoi?

— Până găseau un cumpărător, trebuia să ascundă pictura într-un loc sigur. S-au dus, deci, la o cabană pe care Kjikerud o închiria, de mai mulți ani, de la Sindre Aa.

— În apropiere de Elverum.

— Da. Vecinii spun că respectiva cabană nu era folosită prea des, că mai apăreau când și când doi bărbați, dar nimeni nu a schimbat vreo vorbă cu ei. Era aproape ca și cum cei doi s-ar fi ascuns.

— Și credeți că e vorba despre Greve și Kjikerud?

— Au fost extrem de profesioniști și selectivi în contactele cu alții. Nu voiau să lase urme care ar fi putut face legătura între ei. Nu avem niciun martor care să-i fi văzut împreună și nici vreo înregistrare telefonică a vreunei convorbiri dintre ei.

— Apoi... s-a produs un eveniment neprevăzut.

— Da. Nu știm exact ce anume. S-au dus la cabană, să ascundă pictura. Atunci când sunt în joc sume atât de mari, e destul de firesc să existe tendința de a-ți suspecta partenerul în care, până atunci, ai avut încredere deplină... Poate că a izbucnit o ceartă între ei. Și luaseră și substanțe: am găsit urme de medicamente în mostre din sângele amândurora.

— Droguri?

— Un amestec de Ketalar și Dormicum. Chestii tari și foarte puțin obișnuite printre dependenții din Oslo, așa că presupunem că Greve le-o fi adus cu el din Amsterdam. Combinația asta se poate să-i fi făcut neglijenți și, până la urmă, să-și piardă cu totul controlul. Așa au ajuns să-l omoare pe Sindre Aa. După aceea...

— O clipă, a intervenit Dybwad. Puteți explica telespectatorilor, precis, cum s-au petrecut lucrurile cu acest prim omor?

Sperre a ridicat din sprâncene, exprimând parcă o anume neplăcere în privința setei de sânge a gazdei sale. Apoi a cedat.

— Nu, putem doar să ghicim. E posibil ca Greve și Kjikerud să se fi dus cu chef pe capul lui Sindre Aa și să se fi lăudat cu furtul celebrului tablou. Și Aa a reaționat amenințându-i cu poliția sau chiar încercând să sune la autorități. Prin urmare, Clas Greve l-a strangulat cu o garoată.

— Ce e aceea?

— Un fir subțire de sârmă sau nailon care e strâns în jurul gâtului victimei, blocând fluxul de oxigen către creier.

— Și omul moare?

— Hm... păi, da.

În cabina de regie tehnică a fost apăsat un buton și pe monitorul de transmisie în direct – ecranul pe care apărea ce se emite către miile de telespectatori – Odd G. Dybwad s-a ivit dând ușor din cap și privindu-l pe Sperre cu un amestec studiat de groază și atenție încordată. A prelungit momentul. Una, două, trei secunde. Cât trei ani. Producătorul, probabil, asuda. Apoi Dybwad a rupt tăcerea.

— De unde știți că Greve a fost cel care a săvârșit crima?

— Din probele criminalistice. Am găsit mai târziu garota asupra lui Greve, în buzunarul gecii. Și pe ea s-au descoperit sânge de-al lui Sindre Aa și fragmente de piele aparținându-i lui Greve.

— Ați mai stabilit că atât Greve, cât și Kjikerud se aflau în sufrageria lui Sindre Aa la momentul crimei?

— Da.

— De unde știți? Alte probe recoltate?

Sperre a părut încurcat.

— Mda.

— Ce probe?

Brede Sperre a tușit și i-a aruncat o privire lui Dybwad. Probabil că discutaseră înainte despre acest punct. Sperre ceruse, poate, să nu se insiste pe detalii, în vreme ce Dybwad o ținuse pe-a lui, că era important ca amănuntele cazului să fie cunoscute.

Sperre s-a pregătit de impact.

— Am găsit niște urme în apropierea cadavrului lui Sindre Aa. Urme de excremente.

— De excremente? a repetat Dybwad. Umane?

— Da. Am trimis eșantionul la laborator, pentru analize ADN. Mare parte se potrivește cu profilul genetic al lui Ove Kjikerud. Dar era și ceva de-al lui Greve.

Dybwad și-a întors palmele în sus.

— Fir-ar să fie, dar ce se întâmpla acolo, inspectore Sperre?

— E greu să ne formăm o imagine detaliată, firește, dar se pare că Greve și Kjikerud... – încă o pauză înainte să trântască bomba – ... se ungeau

cu excrementele proprii. Mai sunt și oameni care fac asta, nu?

— Cu alte cuvinte, vorbim aici de niște oameni foarte bolnavi la cap?

— Luaseră droguri, cum am mai zis. Însă, da... comportamentul este, incontestabil, unul deviant.

— Și nu se termină aici, așa este?

— Da.

Sperre s-a oprit din vorbit. Dybwad a ridicat degetul arătător, semnalul pe care-l convenise cu Sperre pentru ca acesta să facă o mică pauză de efect. Suficientă pentru ca telespectatorii să apuce să digere informația și să se pregătească pentru ce avea să urmeze. Apoi inspectorul a continuat.

— Ove Kjikerud, cu mintea încețoșată de substanțe, descoperă un joc sadic cu câinele care-l însoțea pe Greve. Îl înfige în barele ascuțite ale încărcătorului montat la spatele unui tractor. Numai că e vorba despre un câine de luptă și, pe parcursul încăierării, Kjikerud se alege cu mușcături adânci în zona gâtului. După aceea Kjikerud o ia peste câmp cu tractorul, cu câinele încă înfipt în țepii încărcătorului de siloz. E atât de prăjit încât abia se poate ține cu tractorul pe drum și e oprit de un șofer de automobil. Omul nu știe peste ce a dat și face ce s-ar fi simțit obligat să facă oricare cetățean cu simțul datoriei – îl bagă în mașină pe Kjikerud, rănit, și-l duce la spital.

— Ce contrast de... calitate umană, a exclamat Odd G. Dybwad.

— Da, se poate spune și așa. Șoferul ne-a spus că, atunci când l-a întâlnit pe Kjikerud, acesta era acoperit cu propriile fecale. S-a gândit c-o fi căzut într-o groapă cu balegă, însă cei de la spital, care l-au spălat pe Kjikerud, au afirmat că era vorba despre ex-rement uman, nu animal. Au avut niște experiențe cu... cu...

— Ce-au făcut cu Kjikerud la spital?

— Era semilucid, dar i-au făcut duș, i-au bandajat rana și l-au pus în pat.

— Și aici, la spital, au găsit urme de droguri în sângele lui?

— Nu. Au luat într-adevăr eșantioane de sânge, dar acestea au fost, după aceea, distruse conform procedurilor obișnuite. I-am găsit urme de substanțe în sânge la autopsie.

— OK, dar să revenim. Îl avem pe Kjikerud internat în spital și pe Greve încă la fermă. Ce se întâmplă de aici?

— Greve, firește, începe să bănuiască ceva când Kjikerud nu se mai întoarce. Descoperă că tractorul a dispărut, se urcă în mașina proprie și începe să colinde prin zonă, căutându-și tovarășul. Presupunem că Greve avea o stație radio de poliție în mașină, cu care aude că poliția a găsit tractorul și – mai spre dimineață – cadavrul lui Sindre Aa.

— Așa, deci acum Greve a dat de belea. Nu știe pe unde-i umblă complicele, poliția a descoperit cadavrul fermierului, ferma e un loc al faptei și, căutând arma crimei, polițiștii ar putea să descopere pictura lui Rubens. Ce-i trece lui Greve prin minte?

Sperre a ezitat. De ce? Rapoartele polițienești evită întotdeauna să descrie ce gândesc oamenii, păstrând doar ce poate fi dovedit. E posibil, cel mult, ca în raport să apară ce declară cei implicați că au gândit. Însă, în cazul de față, nu declarase nimeni nimic. Pe de altă parte, Sperre știa că trebuie să livreze ceva, să aducă povestea la viață, pentru... pentru... Nu îngăduise, probabil, acelui gând să se deruleze până la concluzia sa logică, fiindcă avea o chichiță de final. Anume că-i plăcea să fie cel pe care-l suna presa, cel de la care cerșeau un comentariu sau o explicație, îi plăceau înclinările din cap în direcția lui, semn că e recunoscut, fotografiile nesolicitate care i se adunau pe telefonul mobil. Dar dacă nu mai livra, avea oare presa să se oprească din sunat? La ce ar fi dus, până la urmă, toate astea? Era o problemă de integritate versus atenție mediatică, respect din partea colegilor pus în balanță cu popularitatea în ochii omului de pe stradă?

— Greve se gândește... a început Brede Sperre să spună... că situația e riscantă. Umblă cu mașina prin zonă, căutând, și între timp s-a făcut dimineață. Aude apoi pe frecvența poliției că Kjikerud urmează să fie arestat, luat de la spital și adus la interogatoriu. Iar acum Greve știe că situația, din riscantă, a devenit disperată. Fiindcă, vedeți, știe că tovarășul lui nu e un interlop cu pielea groasă, că poliția nici n-o să trebuiască să se înfigă prea tare în el, că lui Kjikerud i s-ar putea oferi o sentință cu termen redus dacă-și toarnă partenerul și, firește, că acesta nu va accepta să fie învinovățit pentru uciderea lui Sindre Aa.

— Logic, a încuviințat Dybwad aplecându-se în față și îndemnându-l, cu un gest, să continue.

— Așadar, Greve își dă seama că singura cale de scăpare e să-l salveze pe Kjikerud din ghearele poliției înainte să înceapă interogatoriul. Sau...

Sperre nu mai avu nevoie de degetul ridicat al prezentatorului ca să-și dea seama că se făcuse momentul potrivit pentru încă o pauză de efect.

— ...sau să-l omoare.

Semnalul TV părea să pâraie prin aerul din studio, atât de uscat de la reflectoare, că ar fi putut în orice moment să ia foc. Sperre și-a continuat relatarea.

— Așadar, Greve începe să caute o mașină pe care s-o „împrumute”. Și dă, într-o parcare, peste un camion abandonat, cu remorcă. Folosindu-și abilitățile căpătate în cadrul serviciilor speciale olandeze, reușește să pornească motorul. Mai are la el stația radio a poliției și cu siguranță a studiat harta pentru a se lămuri ce rută va alege echipajul de poliție care-l transportă pe Kjikerud de la spital până la Elverum. Îi așteaptă în camion, pe un drum mărginaș...

Dybwad și-a anunțat participarea la poveste prin intermediul unui arătător înălțat dramatic.

— Și apoi se produce cea mai mare tragedie din întregul caz.

— Da, a zis Sperre, coborându-și privirea în pământ.

— Știi că e dureros pentru dumneata, Brede, a zis Dybwad.

Brede. Numele de botez. Era un semnal.

— Prim-plan pe Sperre, i-a zis regizorul de platou, în cască, operatorului camerei 1.

Sperre a tras adânc aer în piept.

— Patru polițiști cu experiență au fost uciși în coliziunea care a urmat. Unul dintre ei un apropiat de-al meu, coleg de la Kripos, Joar Sunded.

Măriseră cu atâta atenție cadrul încât privitorul obișnuit n-ar fi observat că, acum, chipul lui Sperre ocupa o parte ceva mai mare a ecranului; percepeau doar atmosfera mai încordată, mai intimă, senzația că se află în mintea copleșită de emoții a bravului polițist.

— Mașina de poliție e aruncată peste un parapet și dispare printre copaci, pe malul râului, a continuat Dybwad. Dar, în mod miraculos, Ove Kjikerud supraviețuiește.

— Da, a zis Sperre, care își revenise. Iese din mașina turtită, ori singur, ori ajutat de Greve. După ce abandonează camionul, urcă în mașina lui Greve și se întorc la Oslo. Poliția găsește mai târziu echipajul și, când constată că lipsește un corp, cred că a căzut în râu. Mai mult, Kjikerud îl îmbrăcase cu hainele lui pe unul dintre polițiștii morți, ca să arate ca el și, un timp, asta creează confuzie în privința identității supraviețuitorului.

— Dar, chiar dacă Greve și Kjikerud au scăpat pentru moment, paranoia lor e la cote maxime, nu?

— Așa e. Kjikerud e conștient că, atunci când Greve s-a repezit cu camionul în mașina de poliție, i-a fost indiferent dacă tovarășul lui supraviețuiește sau nu. Și Kjikerud și-a dat seama că viața îi e în pericol: Greve are cel puțin două motive întemeiate să scape de el. Mai întâi fiindcă a fost martor la uciderea lui Aa, apoi pentru că Greve nu vrea să împartă banii rezultați din vânzarea picturii lui Rubens. Știe că Greve o să atace cu prima ocazie.

Dybwad s-a aplecat înainte, surescitat.

— Și acum ajungem la ultimul act al dramei. Au sosit în Oslo iar Kjikerud s-a întors acasă. Însă nu ca să se relaxeze. Știe că trebuie să facă prima mișcare – mănâncă sau ești mâncat. Așa că, din uriașul său arsenal, scoate un pistol mic, un... ăă...

— Rohrbach R9, a intervenit Sperre. Nouă milimetri, semiautomat, șase gloanțe în încăr...

— Și-l ia cu el în locul unde crede că o să-l găsească pe Clas Greve. Acasă la amanta lui. Așa este?

— Nu știm sigur ce relație avea Greve cu femeia respectivă, știm însă că lua deseori legătura, că se întâlneau și că amprentele lui Greve au fost găsite în dormitorul ei, ca și prin alte locuri.

— Așadar... Kjikerud se duce la adresa amantei lui Greve și se oprește în prag, cu pistolul pregătit, când ea deschide, a continuat prezentatorul. Îl primește pe hol, unde Kjikerud o împușcă. Îl caută apoi pe Greve prin apartament, însă Greve nu e acolo. Kjikerud așază în pat cadavrul femeii și se întoarce la el acasă. Se asigură că are mereu arma la îndemână, chiar și în pat. Apoi, când Greve apare...

— Da. Nu știm cum face să intre, poate sparge încuietoarea. În orice caz, nu-și dă seama că a activat alarma fără sunet când a intrat. Însă aceasta pornește camerele cu circuit închis din casă.

— Ceea ce înseamnă că poliția are imagini cu ce s-a întâmplat de aici încolo, confruntarea finală între acești doi criminali. Și, pentru cei care nu îndrăznesc să se uite pe internet la filmare, ne-ați putea spune, pe scurt, ce se întâmplă?

— Încep să tragă unul în altul. Greve trage două focuri cu arma lui, un Glock 17. Și, în mod uluitor, le ratează pe ambele.

— Uluitor?

— La o distanță atât de mică, da. Greve a fost totuși un luptător de comando cu experiență.

— Deci nimerește în perete?

— Nu.

— Nu.

— Nu, n-au fost găsite gloanțe în tăblia de la căpătâiul patului. Nimerește fe-astra. Adică... nici fereastra n-o nimerește, fiindcă e larg deschisă. Gloanțele lui ajung afară.

— Afară? Cum ați aflat asta?

— Fiindcă afară am găsit gloanțele.

— Așa?

— În pădure, în spatele casei. Într-o căsuță pentru bufnițe prinsă de un copac.

Sperre a zâmbit strâmb, cum fac bărbații când li se pare că nu scot tot ce se poate dintr-o poveste de succes.

— Înțeleg. Apoi?

— Kjikerud începe să tragă și el cu pistolul-mitralieră Uzi pe care-l are cu el în pat. Cum se poate vedea pe înregistrare, gloanțele îl nimeresc pe Greve în burtă și în zona inghinală. Pistolul îi scapă, însă îl culege și reușește să tragă un al treilea și ultim cartuș. Proiectilul îl nimerește pe Kjikerud în frunte, mai sus de ochiul drept. Produce o hemoragie cerebrală puternică. Însă nu e cum își imaginează lumea, ca în filme – că orice împușcătură în cap produce moarte instantanee. Fiindcă, vedeți, Kjikerud reușește să tragă o ultimă rafală înainte să moară. Și rafala asta îl ucide pe Clas Greve.

A urmat o tăcere îndelungată. Regizorul de platou a ridicat probabil un deget spre Dybwad, semnul că le rămânea un singur minut din timpul alocat și că se făcuse vremea să rezume și să pună capăt acestei părți de emisiune.

Odd G. Dybwad s-a lăsat la loc pe spătarul scaunului, mai relaxat acum.

— Așadar, Kripos nu s-a îndoit niciodată că exact așa s-au petrecut lucrurile?

— Nu, a răspuns Sperre, fixându-și gazda cu privirea și desfăcând larg brațele. Dar se înțelege de la sine că unele amănunte vor rămâne mereu neclare. Și că va persista un pic de confuzie. Legistul care s-a deplasat la locul faptei, de pildă, a avut impresia că temperatura corpului lui Kjikerud a

scăzut cu o rapiditate surprinzătoare. Potrivit tabelelor și datelor obișnuite, ar fi fost înclinat să stabilească momentul decesului cu cel puțin douăzeci și patru de ore mai devreme. Apoi însă polițiștii de la locul faptei au atras atenția că găsiseră deschisă fereastra de deasupra patului. Și că fusese, cum vă amintiți, prima zi cu temperaturi sub zero în Oslo. Genul ăsta de neconcordanțe apar mereu, fac parte din munca noastră.

— Da, fiindcă, deși Kjikerud nu apare în înregistrare, glonțul din capul lui...

— Provine din pistolul cu care a tras Greve, așa e, a zâmbit iarăși Sperre. Dovezile criminalistice sunt, cum le place celor din presă să se exprime, „copleșitoare”.

Dybwad i-a răspuns cu o privire potrivită momentului și a răsfoit puțin hârtiile din fața lui, indicând că subiectul fusese acoperit. Nu mai rămânea decât să-i mulțumească lui Brede Sperre, să se uite fix în lentilele camerei și să treacă la celălalt subiect al serii: noua serie de subvenții agricole. S-a oprit însă, cu gura întredeschisă, și privirea i-a coborât. Primise un mesaj în cască? Ceva ce uitase?

— Încă ceva, inspectore, a zis Dybwad, emanând calm, pricepere și profesionalism. Ce știți, de fapt, despre femeia care a fost împușcată?

Sperre a ridicat din umeri.

— Nu mare lucru. Cum am spus, credem că a fost amanta lui Greve. Unul dintre vecini spune că l-a văzut de mai multe ori intrând și ieșind. Femeia nu are cazier, am descoperit însă, prin Interpol, că a fost implicată într-un caz legat de droguri cu mulți ani în urmă, când locuia, cu pă-inții, în Surinam. Era iubita unuia dintre baronii drogurilor de acolo, însă, după ce acesta a fost ucis de un comando olandez, a ajutat autoritățile să prindă și restul bandei.

— Nu a fost pusă sub acuzare?

— Era minoră. Și însărcinată. Autoritățile i-au trimis familia înapoi în țara de origine.

— Adică...?

— Hmm, Danemarca. Acolo a rămas și a dus, din câte știm, o viață liniștită. Până acum trei luni, când a venit la Oslo. Și a avut parte de un sfârșit tragic.

— Apropo de sfârșituri tragice, mă tem că va trebui să-ți mulțumesc și să-ți spun la revedere, Brede Sperre.

Jos ochelarii, privire direct în camera 1.

— Ar trebui să-și cultive Norvegia propriile tomate, indiferent de preț? La Știrile Serii ne vom întâlni cu...

Imaginea de pe ecranul televizorului s-a stins când am apăsât, cu degetul mare al mâinii stângi, pe butonul de „oprit” al telecomenzii. Aș fi făcut asta, în mod normal, cu degetul de la dreapta, însă brațul îmi era ocupat. Și, chiar dacă avea să-mi amortească de la circulația proastă, nu l-aș fi clintit pentru nimic în lume. Sprijinea, de fapt, cel mai frumos cap pe care-l văzusem vreodată. Capul s-a întors spre mine și mâna ei a dat deoparte pilota, ca să mă poată privi cu luare-aminte.

— Chiar ai dormit la ea în dormitor după ce-ai împușcat-o, în noaptea aceea? Lângă ea? Cât de lat ziceai că era patul?

— O sută unu centimetri, am zis. Potrivit catalogului IKEA.

Ochii mari și albaștri ai Diane m-au măsurat cu groază. Însă – dacă nu mă înșelam – era în uitătura ei și o anumită admirație. Purta un neglijeu vaporos, o creație Yves Saint-Laurent, care era răcoros când îmi mângâia, ca acum, pielea, însă ardea ca focul atunci când corpul mi se lipea de al ei.

S-a săltat pe coate.

— Cum ai împușcat-o?

Am închis ochii, cu un geamăt.

— Diana! Ne-am înțeles să nu vorbim despre asta.

— Da, așa e, dar sunt pregătită acum, Roger. Promit.

— Scumpa mea, ascultă...

— Nu! Măine o să se facă public raportul poliției și o să aflu oricum detaliile. Aș prefera să le aud de la tine.

Am oftat.

— Ești sigură?

— Sută la sută.

— În ochi.

— În care?

— În asta, am zis împungând cu degetul în arcuirea netedă a sprâncenei ei stângi.

A închis ochii și a respirat cu putere, lent. A inspirat, apoi a dat aerul afară.

— Cu ce ai împușcat-o?

— Cu un pistol mic și negru.

— Unde...?

— L-am găsit acasă la Ove.

I-am mângâiat cu un deget sprânceana, am coborât pe obraz, i l-am trecut peste pomeții înalți.

— Și acolo a și rămas. Mai puțin amprente mele, evident.

— Unde erai când ai împușcat-o?

— Pe hol.

Răsuflarea Diane se întetise sesizabil.

— Și a spus ceva? Se temea? A înțeles ce se întâmplă?

— Nu știu. Am tras imediat ce am intrat în casă.

— Ce ai simțit?

— Mâhnire.

A schițat un surâs.

— Mâhnire? Serios?

— Da.

— Chiar dacă a încercat să te atragă în capcana lui Clas?

Degetul meu s-a poticnit. Nici măcar acum, la o lună după ce se sfârșise totul, nu-mi plăcea s-o aud rostindu-i numele. Însă, firește, avea dreptate. Misiunea lui Lotte fusese să devină amanta mea; ea ar fi trebuit să mi-l prezinte pe Clas Greve, să mă convingă să-i propun un interviu de angajare la Pathfinder și să se asigure că-l selectez. Cât îi luase să mă agațe? Trei secunde? Și mă zbătusem

neajutorat în cârlig, în vreme ce mă trăgea la mal. Însă apoi se întâmplase ceva neprevăzut. O părăsisem. Un bărbat își iubise într-atât soția încât, de bunăvoie, renunțase la o amantă devotată, care nu-i cerea nimic. Realmente o surpriză. Așa că trebuiseră să schimbe planul.

— Bănuiesc că mi-a părut rău de ea, am zis. Cred că am fost doar ultimul dintr-un sir de bărbați care, o viață întreagă, au dezamăgit-o pe Lotte.

Am simțit-o pe Diana tresărind ușor când am rostit numele.

— Să vorbim despre altceva? am sugerat.

— Nu, vreau să vorbim despre asta.

— Bine. Să vorbim despre cum te-a sedus Greve și te-a convins să preiei misiunea de a mă manipula.

A chicotit.

— N-am nimic împotrivă.

— L-ai iubit?

S-a întors spre mine, privindu-mă stăruitor.

Am repetat întrebarea.

A oftat și s-a dat mai aproape.

— Am fost îndrăgostită.

— Îndrăgostită?

— Voiam să-mi ofere un copil. Așa că m-am îndrăgostit.

— Așa de simplu?

— Da. Numai că nu e simplu, Roger.

Avea, firește, dreptate. Nu e simplu.

— Și erai dispusă să sacrifici totul ca să ai copilul ăsta? Chiar și pe mine?

— Da, chiar și pe tine.

— Chiar dacă însemna că aveam să plătesc cu viața?

M-a împuns în umăr cu tâmpla.

— Nu, asta nu. Știi prea bine că am crezut că n-o să facem decât să te convingem să scrii raportul în favoarea lui.

— Chiar ai crezut asta, Diana?

N-a răspuns.

— Serios, Diana?

— Da, cred că da. Trebuie să înțelegi că voiam să cred asta.

— Suficient cât să-mi plasezi o biluță de cauciuc plină cu somnifer pe bancheta mașinii?

— Da.

— Și apoi, când ai venit în garaj, a fost pentru a mă duce la locul unde mă aștepta el ca să mă convingă, nu-i așa?

— Am mai discutat asta, Roger. Mi-a zis că așa se diminuau riscurile pentru toată lumea. Ar fi trebuit să-mi dau seama, evident, că e o nebunie. Și poate că-mi și dădeam. Nu știu ce să-ți mai spun.

Am rămas întinși, gânditori, ascultând liniștea. În timpul verii, am fi putut auzi vântul și ploaia bătând în frunzele copacilor din grădină, însă nu și acum. Totul, acum, era golaș. Și tăcut. Singura alinare era că primăvara avea să vină iarăși. Poate.

— Și cât timp ai fost îndrăgostită? am întrebat.

— Până mi-am dat seama ce fac. În noaptea aceea, când n-ai venit acasă...

— Da?

— Am simțit că o să mor.

— Nu îndrăgostită de el, am zis. Mă refeream la mine.

A chicotit.

— Asta nu pot să știu decât după ce n-o să te mai iubesc.

Diana nu mințea aproape niciodată. Nu fiindcă n-ar fi putut, era de altfel o mincinoasă desăvârșită, ci fiindcă nu-și bătea capul cu asta. Oamenii frumoși nu au nevoie de ascunzișuri, nu sunt obligați să învețe mecanismele de apărare pe care ni le punem noi, ceilalți, la punct ca să ne protejăm de respingere și dezamăgire. Însă, când femei ca Diana se hotărăsc să mintă, sunt meticuloase și eficiente. Nu fiindcă ar fi mai puțin morale decât bărbații, ci fiindcă stăpânesc mai bine acest aspect al trădării. De aceea mă și dusesem la Diana în acea ultimă seară. Știusese că e candidata perfectă pentru sarcina pe care o aveam în minte.

După ce descuiasem ușa, mă oprisem în hol și-i ascultasem o vreme zgomotul pașilor pe parchet, urcasem în camera de zi. Îi auzisem pașii oprindu-se, telefonul căzând pe măsuta de cafea, o șoaptă pe jumătate suspin, „Roger...”, îi văzusem lacrimile adunate în ochi. Și nu făcusem nimic s-o opresc când mi se agățase de gât.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ești viu! Te-am sunat întruna ieri și-am încercat și azi toată ziua... unde-ai fost?

Și Diana nu mințise. Plângea la gândul că mă pierduse. Fiindcă ne alungase pe mine și iubirea mea, afară din viața ei, cum duci un câine la veterinar pentru eutanasiere. Nu, nu mințise, intuiția îmi spunea asta. Însă, cum am mai zis, nu mă pricep prea bine la caracterele oamenilor, iar Diana știe să mintă fabulos. Așa încât, atunci când se dusesse la baie ca să-și șteargă lacrimile, îi luasem telefonul și verificasem dacă încercase cu adevărat să mă sune. Ca să mă asigur.

Îi mărturisisem, când revenise, totul. Absolut totul. Unde fusesem, cine fusesem, ce se întâmplase. Despre furturile operelor de artă, despre telefonul de sub patul din apartamentul lui Greve, despre daneza Lotte, care izbutise să mă îmbrobodească. Despre conversația cu Greve de la spital. Cea care mă făcuse să înțeleg că o cunoștea pe Lotte, că ea era aliatul său cel mai de nădejde, că femeia care mă dăduse pe păr cu gelul conținând transmitători nu fusese Diana, ci fata cu ochi căprui, față palidă și degete magice, interpreta care vorbea spaniolă și-i plăceau poveștile altora mai mult decât ale ei. Că avusesem gelul în păr din seara de dinainte să-l descopăr pe Kjikerud în mașină. Diana se holbase la mine, fără să scoată o vorbă, cu o expresie uluită, cât îi relatasem totul.

— La spital, Greve a zis că te-am convins să faci avort fiindcă fătul ar fi avut sindromul Down.

— Sindromul Down? De unde i-o fi venit ideea asta? Eu n-am spus...

— Știu. A fost o chestie inventată de mine când i-am povestit lui Lotte despre avort. Mi-a spus și ea că părinții o forțaseră să facă avort în adolescență. Am născocit deci povestea cu sindromul crezând că o să mă vadă, poate, într-o lumină mai bună.

— Deci ea... ea...

— Da. Ea și numai ea ar fi putut să-i spună asta lui Greve.

Așteptasem. Lăsasem noile informații să se așeze. Apoi îi spusese Diane ce avea să se întâmple de aici încolo.

Mă privise oripilată, țipând:

— N-o pot face, Roger!

— Ba cum să nu, zisesem. Poți și o s-o faci, dragostea mea.

Era vocea noului Roger.

— Dar... dar...

— Te-a mințit, Diana. Nu-ți poate oferi un copil. E steril.

— Steril?

— O să-ți ofer eu copilul. Promit. Doar să faci asta pentru mine.

Refuzase. Bocise. Implorase. După care promisese.

Când ieșisem, în aceeași seară, mai târziu, ca să mă transform într-un ucigaș, îi dădusem Diane instrucțiuni și știusem că își va îndeplini misiunea. O văzusem parcă aievea primindu-l pe Greve, zâmbetul strălucitor și perfid, o văzusem întinzându-i coniacul deja pregătit în pahar, închinând pentru victorie, pentru viitor, pentru copilul încă nezămislit. Și pe care insista să-l conceapă cât mai curând cu putință, acum, în seara asta!

M-am tras deoparte când Diana m-a ciupit de sfârc.

— La ce te gândești în clipa asta?

Am tras plapuma pe mine.

— La noaptea când a venit Greve aici. La el, întins aici cu tine, exact unde sunt acum eu.

— Și ce? Tu te întindeai, în noaptea aceea, cu o moartă.

Mă abținusem să întreb, însă acum n-am mai putut rezista.

— Ați făcut sex?

A chicotit.

— Ai făcut bine că n-ai întrebat atâta timp, scumpule.

— Ați făcut?

— Să formulez așa: picăturile de somnifer rămase în biluța de cauciuc, pe care i le-am turnat în paharul lui de bun venit, au lucrat mai rapid decât aș fi crezut. M-am dus să mă fac frumoasă și, când m-am întors, l-am găsit dormind ca un copilaș. A doua zi, totuși...

— Retrag întrebarea, m-am grăbit să rostesc.

Diana m-a mângâiat pe abdomen cu palma, izbucnind iarăși în râs.

— În dimineața următoare era cât se poate de treaz. Și nu din cauza mea, ci datorită unui apel telefonic care-l trezise.

— Avertismentul meu.

— Da. În orice caz, s-a îmbrăcat imediat și dus a fost.

— Unde avea arma?

— În buzunarul gecii.

— Și-a verificat-o înainte să iasă?

— Nu știu. N-ar fi observat oricum diferența, greutatea era cam aceeași. N-am făcut decât să-i înlocuiesc primele trei cartușe din magazie.

— Da, numai că cele oarbe, pe care ți le dădusem, aveau un B roșu pe capăt.

— Dacă s-ar fi uitat, ar fi crezut probabil că vine de la „bot”.

Râsul a doi oameni a umplut dormitorul. Îmi plăcea larma asta. Dacă totul mergea bine și testul ieșea pozitiv, încăperea avea să fie curând umplută de râsul a trei oameni. Și avea să anihileze celălalt sunet, al cărui ecou încă mă trezea în miez de noapte. Pocnetele cartușelor trase de Greve, flăcăruia țâșnind pe țeavă, fracțiunea de secundă cât

mă gândisem că poate Diana nu schimbase cartușele, că trecuse iarăși în tabăra cealaltă, zurelul cartușelor goale poposind pe dușumeaua deja plină de cartușe, oarbe și normale, vechi și noi, atât de multe că poliția n-avea să le poate deosebi, chiar dacă ar fi bănuir că înregistrarea video era o făcătură.

— Te-ai temut? m-a întrebat.

— Să mă tem?

— Da. Nu mi-ai spus niciodată cum te-ai simțit atunci. Și nu apari în imaginile...

— Imagini... am rostit dezlipindu-mă de ea, ca să-i pot vedea chipul. Vrei să spui că ai căutat înregistrarea pe net?

Nu mi-a răspuns. Și m-am gândit că erau încă multe pe care nu le știam despre femeia asta. Poate suficient mister pentru o viață întreagă.

— Da, am spus, mi-a fost frică.

— De ce? Știi, doar, că arma nu are niciun...

— Doar primele trei cartușe erau oarbe. A trebuit să mă asigur că le trage pe toate trei, pentru ca poliția să nu găsească gloanțe oarbe în încărcător și să-și dea seama de planul meu, cum altfel? Însă ar fi putut să tragă și din celelalte gloanțe. Ar fi putut schimba încărcătorul înainte să vină. Ori să-și aducă vreun tovarăș despre care să nu știu nimic.

S-a lăsat tăcerea. Apoi Diana a întrebat în șoaptă:

— Deci, nu ți-a fost frică de nimic altceva?

Mi-am dat seama că se gândește la ce mă gândeam și eu.

— Ba da, am zis, răsucindu-mă spre ea. Mi-a mai fost frică de ceva.

Îi simțeam pe obraz răsuflarea, iute și fierbinte.

— Că te-ar fi putut ucide în noaptea aceea, am zis. Greve nu plănuia să-și întemeieze o familie cu tine și erai un martor periculos. Am știut că-ți pun viața în primejdie când ți-am cerut să fii momeala.

— Am știut mereu că sunt în pericol, dragul meu, a șoptit ea. De aceea l-am întâmpinat cu paharul de bun venit. Și nu l-am trezit până n-ai sunat tu. Am știut c-o să plece în clipa în care o să audă vocea

fantomei. Plus că, până la urmă, eu am fost cea care i-a schimbat gloanțele din armă, nu?

— Așa e, am zis.

Diana, cred că am mai spus, e o femeie care are o relație relaxată cu numerele prime și cu logica.

M-a mângâiat pe burtă.

— Încă ceva – apreciez faptul că, în cunoștință de cauză și cu intenție, mi-ai pus viața în pericol...

— Mmm... da?

Mâna i-a coborât mai jos, peste penisul meu. M-a apucat de testicule. Le-a cântărit în palmă și le-a strâns ușurel.

— Echilibrul este esențial, a zis. Se aplică tuturor relațiilor bune, armonioase. Echilibru în vinovăție, echilibru în rușine și în remușcări.

Am început să mă gândesc la asta, am încercat să diger, să-mi las creierul să asimileze gândul acesta nu tocmai ușor de cuprins.

— Vrei să spui... am început, am renunțat și am luat-o de la capăt. Vrei să spui că te-ai pus în pericol de moarte de dragul meu... că ăsta...

— ...a fost un preț potrivit pentru ce ți-am făcut, da. La fel cum Galleri E a fost un preț potrivit pe care să-l plătești tu pentru avort.

— Te-ai gândit mult la asta?

— Firește. La fel ca tine.

— Corect, am zis. Penitență...

— Penitență, da. E o metodă mult subapreciată de a dobândi pacea minții.

M-a strâns mai tare de testicule și am încercat să mă relaxez, să mă bucur de durere. I-am inhalat mireasma. Era minunată, dar avea să poată șterge vreodată duhoarea de excremente umane? Aveam să aud vreodată ceva care să acopere sunetul scos de plămânii găuriți ai lui Greve? Rămăsese, după aceea, privindu-mă parcă muștrător, cu ochi încrețoși, în vreme ce apăsasem degetele reci ale lui Ove pe patul și pe trăgaciul armei Uzi și pe pistolul Rohrbaugh mic și negru cu care o împușcasem pe Lotte. Aveam vreodată să pot să mănânc ceva care să alunge gustul cărnii moarte a

lui Ove? Mă aplecasem peste el, în pat, și-mi înfipsesem caninii în gâtulejul lui. Strânsesem din fălci până ce îi străpunsesem pielea și gustul de cadavru îmi umpluse gura. Sânge nu ieșise aproape deloc; după ce îmi stăvilisem senzația de vomă și mă ștersesem de salivă, cercetasem rezultatul. Ar fi putut trece, probabil, drept o mușcătură de câine în ochii unui detectiv care exact asta căuta. Mă târâsem apoi afară pe fereștriuca de deasupra patului lui Ove, având grijă să nu fiu înregistrat de cameră. O luasem la picior, în pas iute, prin pădure; găsisem cărări, trasee de mers pe jos. Îi salutasem prietenește pe plimbăreți. Aerul, tot mai rece pe măsură ce urcam, mă împiedicase să mă înfierbânt pe parcursul urcușului până pe culmea Grefsentoppen. Ajuns acolo, mă așezasem pe jos și contemplasem culorile toamnei, pe care iarna începea deja să le absoarbă din pădurea de dedesubt, orașul, fiordul și lumina. Lumina care vestește mereu bezna ce va să vină.

Îmi simțeam, acum, sângele năpustindu-mi-se în mădular, îmi simțeam erecția zvâcnind.

— Vino, mi-a șoptit ea în ureche.

Am posedat-o. Sistematic și complet, ca un bărbat care are o treabă de făcut. Căruia îi place munca lui însă o vede totuși ca pe o muncă. Și care lucrează până ce sirena anunță încheierea programului. Sirena se declanșează, ea își lasă palmele, protector, peste urechile lui, frâiele sunt scăpate și el o împroașcă cu sămânță fierbinte, dătătoare de viață, deși locul e deja ocupat. Apoi ea adoarme, iar el o ascultă cum respiră și simte mulțumirea lucrului bine făcut. Știind că lucrurile nu vor putea niciodată să fie iarăși cum au fost. Însă ar putea fi similare. O viață nouă s-ar putea înfiripa. Ar putea avea grijă de ea. Ar putea iubi pe cineva. Și, presupunând că toate astea nu sunt copleșitoare, el vede chiar un sens în iubire, un „fiindcă”, ecou al unui argument folosit la un meci de fotbal desfășurat în ceața Londrei: „Fiindcă au nevoie de mine”.

Epilog

Prima zăpadă venise și se dusesese.

Citisem online că o opțiune de cumpărare și drepturile de expunere pentru *Vânătoarea mistrețului caledonian* fuseseră vândute la o licitație în Paris. Cumpărătorul era Muzeul Getty din Los Angeles, care căpăta dreptul de a expune pictura – asta dacă în fereastra de doi ani stabilită nu apărea din senin vreun proprietar și o pretindea – și putea folosi opțiunea de cumpărare pentru a o achiziționa permanent. Erau în articol câteva propoziții scurte despre originea tabloului și despre discuțiile înfierbântate dacă opera de artă era o copie sau un original realizat de un alt pictor, de vreme ce nu existau surse care să dovedească faptul că Rubens ar fi pictat vreodată mistreți caledonieni. Experții însă se pusese în timp de acord că Rubens era artistul. Nu apărea nimic despre felul în care ieșise la lumină lucrarea, despre faptul că vânzătorul era statul norvegian sau vreo mențiune despre preț.

Diana își dăduse seama că acum, în calitate de viitoare mămică, i-ar fi fost greu să se ocupe de galerie singură și – după ce se sfătuisese cu mine – decisese să aducă în afacere un partener care să se ocupe de aspectele mai practice, de pildă managementul financiar, lăsând-o pe ea să se concentreze mai mult asupra artei și artiștilor. Pe lângă asta, casa noastră fusese pusă în vânzare. Căzuserăm de acord că o casă ceva mai mică, într-o zonă mai rurală, ar fi fost mai potrivită pentru creșterea unui copil. Și primisem deja o ofertă foarte bună. Era de la cineva care mă sunase imediat ce văzuse anunțul dat în ziar și ceruse, chiar în seara aceea, să viziteze locuința. Îl recunoscusem de îndată ce deschisesem ușa. Costum Cornelian și ochelari șic de tocilar.

— Nu e chiar o capodoperă de-a lui Ole Bang, comentase după ce gonise din încăpere în încăpere, cu mine pe urme. Cât vrei pe ea?

Am menționat suma propusă în anunț.

— Plus un milion, a zis. Termen-limită, poimăine.

L-am încredințat că ne vom gândi la oferta făcută și l-am condus până la ușă. Mi-a întins o carte de vizită. Fără vreo profesie trecută acolo, doar numele și un număr de telefon. Agenția de recrutare apărea trecută pe cartonaș cu litere atât de mărunte încât, propriu-zis, era ilizibilă.

— Spune-mi, a zis din prag, nu erai, cândva, cel mai tare din parcare?

Și, până să pot replica:

— Noi ne gândim să ne extindem. Poate îți dăm un telefon.

Noi. Litere mici.

Lăsasem termenul-limită să treacă fără să pomenesc nimic despre ofertă nici agentului imobiliar și nici Diane. Nici de la „noi” nu mai auzisem un cuvânt.

De vreme ce, în principiu, nu încep niciodată să lucrez până nu se face lumină, în această zi anume am fost – ca în majoritatea celorlalte zile – ultimul sosit în parcare de la Alfa. „Ultimii vor fi cei dintâi.” E un privilegiu pe care l-am formulat și l-am implementat eu însumi, unul care poate fi acordat celui mai bun recrutor al companiei. Poziția implică și faptul că nimeni nu-ți poate ocupa locul de parcare, chiar dacă, pe hârtie, acesta se supune aceleiași reguli a primului-venit-primul-servit ca și celelalte locuri alocate companiei.

Uite însă că, acum, pe locul meu era o mașină. Un Passat necunoscut, probabil al unuia dintre clienți, care crezuse că nu e o problemă să parcheze aici din pricina panoului cu Alfa care atârna de un lanț în spatele spațiului de parcare, vreun creier de găină lipsit de capacitatea de a citi indicatorul mare de la intrare ce îl direcționa către **PARCAREA VIZITATORILOR**.

Simțeam totuși o mică neliniște. Era cu puțință să fi ajuns cineva din Alfa la concluzia că nu mai sunt... Nu mi-am dus gândul la capăt.

În vreme ce-mi aruncam privirea prin jur, iritat, căutând un alt loc, din clădirea de birouri a ieșit un bărbat care a pornit-o înspre Passat. Pășea ca un proprietar de Passat, am stabilit asta pe loc și am răsuflat ușurat. Fiindcă nu era cu siguranță un rival chitit să-mi ia locul, ci un client.

Am parcat mașina, demonstrativ, în fața Passat-ului, și am așteptat cu speranță. Poate că ziua avea să înceapă bine totuși, poate că urma să țip la idiotul ăsta. Și, cum altfel, individul mi-a bătut în geam. Am întors privirea și am dat peste un palton, la nivelul abdomenului.

Am așteptat încă vreo două secunde până să apăs butonul de coborâre a geamului, iar sticla a alunecat cu încetineală și totuși parcă ceva mai repede decât mi-ar fi plăcut în mod ideal.

— Auzi... a început să spună, însă l-am întrerupt cu vorbăria mea voit târăgănată.

— Vă pot ajuta cu ceva? am rostit fără să-l onorez măcar cu o privire, pregătit să-i țin o reconfortantă prelegere despre cititul indicatoarelor.

— Ai vrea să-ți miști un pic mașina? Îmi blochezi ieșirea.

— Mi se pare că, dacă te uiți un pic, o să-ți dai seama că *dumneata* mi-ai blocat *intrarea*, bunul meu...

Fâșâitul de semnal radio întrerupt mi-a ajuns, în cele din urmă, la creier. M-am uitat pe geam și în sus. Inima aproape că a încetat să-mi bată.

— Sigur că da. Un moment, am zis și m-am apucat să bâjbâi maniacal după butonul de închis geamul.

Însă bunele mele reflexe motorii păreau să fi dispărut.

— Ia stai așa, a spus Brede Sperre. Nu ne-am mai întâlnit cumva?

— Nu prea cred, am zis, încercând să scot din mine o voce calmă și relaxată de bas.

— Ești sigur? Sunt convins că ne știm de undeva.

Rahat, cum să-l fi putut recunoaște pe așa-zisul văr de-al treilea al fraților Monsen de la secția de

patologie? Versiunea aceea fusese cheală și îmbrăcată ca un sărăntoc. Versiunea actuală avea păr bogat, costum marca Ermenegildo Zegna și o cămașă Borelli proaspăt călcată. Știam însă că nu trebuie să mă arăt prea ostil, să-l pun pe Sperre în defensivă și să-l fac să-și frământa creierii până ce-și amintea mutra mea. Eram obosit, mult mai obosit decât ar fi fost cazul astăzi. Astăzi era o zi în care trebuia să livrez marfa. Să arăt că mă ridicam la înălțimea unei reputații de care mă bucurasem cândva.

— Cine știe? am zis. Sincer să fiu, ai și dumneata ceva familiar...

A părut, la început, un pic uluit de acest contraatac. Apoi a arborat zâmbetul copilăresc care-l făcea pe Sperre atât de potrivit pentru aparițiile televizate.

— M-ai văzut, probabil, la televizor. Mereu aud asta...

— Da, probabil acolo m-ai văzut și dumneata pe mine, am zis.

— A, da? a făcut, curios. La ce emisiune?

— Probabil la aceeași. De vreme ce crezi că ne știm. Fiindcă ecranul televizorului nu este de fapt o fereastră prin care ne putem vedea unul pe altul, așa e? De partea duminică de cameră e mai mult... ca o oglindă?

Sperre părea cam nedumerit.

— Glumesc, am zis. O zi superbă îți doresc.

Am coborât geamul mașinii și am dat înapoi. Umblau zvonuri cum că Sperre și-o trăsese și cu noua soție a lui Odd G. Dybwad. Zvonuri că făcuse la fel cu cea de dinainte. Ba chiar că și-o trăgea cu Dybwad.

În timp ce ieșea din parcare, Sperre a oprit înainte să vireze, astfel încât, preț de două secunde, ne-am aflat în mașinile noastre parbriz la parbriz. I-am văzut ochii. Se uita la mine de parcă fusese păcălit și-și dăduse seama taman atunci. L-am salutat prietenește din cap. Apoi a accelerat și a ieșit din

parcare. Iar eu m-am uitat în oglinda retrovizoare și am șoptit:

— Salut, Roger.

Am intrat în sediul Alfa cu un asurzitor:

— Bună dimineața, Oda!

Ferdinand s-a apropiat în grabă.

— Deci? am zis. Au venit?

— Da, sunt gata, a răspuns Ferdinand, urmându-mă îndeaproape, pe coridor. Apropo, a fost pe-aici și un polițist. Înalt, blond și... hm... foarte arătos.

— Ce voia?

— Voia să știe ce a spus despre el însuși Clas Greve, în interviurile la care a participat aici.

— E mort de mult, am zis. Încă se anchetează?

— Nu omorul. Are de-a face cu pictura de Rubens. Nu-și dau seama de la cine a furat-o. Nu s-a sesizat nimeni, încearcă acum să afle cu cine a fost în legătură.

— N-ai citit ziarul azi? Acum au început iarăși să se întrebe dacă e un Rubens autentic. Poate că nici nu l-a furat; e posibil să-l fi moștenit.

— Bizar.

— Ce i-ai spus polițistului?

— I-am dat raportul nostru de interviu, firește. Nu a părut prea interesat. A zis că o să ne contacteze iarăși, dacă apare ceva.

— Și tu speri că așa o să facă, presupun?

Hohotul de râs al lui Ferdinand a sunat ca un schelălăit.

— În orice caz, am zis, ocupă-te tu de asta, Ferdy. Am încredere în tine.

L-am văzut cum se înalță și cum se prăbușește, cum responsabilitatea îl umflă doar pentru ca diminutivul să-l dezumfle la loc. Echilibrul e totul.

Am ajuns apoi la capătul culoarului. M-am oprit în fața ușii și mi-am verificat nodul de la cravată. Erau înăuntru cu toții, așezați, gata pentru interviul final. Pentru a pune ștampila. Deoarece candidatul fusese deja selectat, deja numit în funcție, atâta că

nu era conștient de asta clientul, care încă socotea că ar avea ceva de spus în respectiva chestiune.

— Atunci trimite candidatul înăuntru în exact două minute din clipa asta, am zis. O sută douăzeci de secunde.

Ferdinand a încuviințat și și-a privit cadranul ceasului.

— Doar o chestie, un fleac, a zis. Numele ei este Ida.

Am deschis ușa și am pășit înăuntru.

S-a auzit scrâșnetul scaunelor în clipa în care s-au ridicat cu toții.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, domnilor, am zis, strângând cele trei mâini care mi se întindeau. Dar mi-a luat cineva locul de parcare.

— Așa-i că e sâcâitor? a spus președintele de la Pathfinder, întorcându-se spre directorul de relații publice, care a încuviințat cu o mișcare hotărâtă din cap.

Reprezentantul sindical al angajaților era și el acolo, un tip îmbrăcat cu un pulover *en coeur*, cu o cămașă albă și ieftină pe dedesubt, fără îndoială vreun inginerăș de cea mai jalnică speță.

— Candidatul are o ședință de consiliu director la doisprezece, așa că, ce-ați spune să-i dăm drumul? am zis trăgându-mi un scaun la capătul mesei.

Celălalt capăt fusese deja pregătit pentru cel pe care aveau să-l ungă într-o oră și jumătate, cu surle și trâmbițe, pe postul de nou director executiv al firmei Pathfinder. Luminile fuseseră potrivite în așa fel încât impresia făcută de el să fie cât mai favorabilă, scaunul său era la fel ca ale noastre, însă cu picioarele ceva mai înalte, și-i pregătisem pe masă servieta de piele pe care o cumpărasem pentru el, purtându-i inițialele, alături de un stilou Montblanc de aur.

— Ar fi bine, a aprobat președintele companiei. Apropo, am o confesiune de făcut. Cum știți, ne-a plăcut foarte mult Clas Greve după interviul pe care l-a dat.

— Da, a zis și directorul de relații publice. Am crezut că ne furnizați candidatul perfect.

— Era străin, știu, a continuat președintele întinzând gâtul ca un șarpe, dar omul vorbea norvegiana ca un băștinaș. Și ne-am spus, cât îl conduceai dumneata afară, că în ultimă instanță olandezii înțeleg mai bine piața de export decât o pricepem noi aici.

— Și că am avea de învățat de la cineva cu un stil de conducere mai internațional, a adăugat directorul de relații publice.

— Așa încât, când ai revenit și ai spus că nu ești sigur dacă e, până la urmă, omul potrivit, am fost foarte surprinși, Roger.

— Chiar așa?

— Da, ni se părea că puterea dumitale de analiză lasă de dorit. N-am mai spus asta, dar ne gândeam să nu mai intermediem prin firma voastră și să-l contactăm pe Greve direct.

— Și ai făcut asta? am întrebat cu un surâs șiret.

— Ce ne întrebam noi, a zis directorul de relații publice schimbând priviri cu președintele și schițând un zâmbet, e cum de ți-ai dat seama că ceva nu e în regulă.

— Cum de-ai știut, din instinct, un lucru la care noi eram orbi cu totul? a întrebat președintele și și-a dres glasul cu zgomot. Cum poate cineva să pătrundă atât de bine firea unui om?

Am dat din cap cu lentoare. Mi-am împins hârtiile cinci centimetri mai încolo pe masă. Și m-am lăsat în scaunul cu spetează înaltă, făcându-l să se balanseze – nu mult, doar o idee. M-am uitat pe fereastră. La lumină. La întunericul care se apropia. O sută de secunde. În sală, de acum, se lăsase tăcerea.

— E meseria mea, am zis.

Am văzut cu coada ochiului cum schimbă tustrei priviri pline de înțeles. Și am adăugat:

— Plus că deja aveam în vedere un candidat și mai bun.

S-au întors cu toții spre mine. Eram gata. Îmi închipui că așa se simte un dirijor în secunde de dinainte de începerea concertului, simțind cum ochii tuturor membrilor orchestrei se lipsesc de baghetă, auzind cum publicul își ține respirația în timp ce așteaptă să înceapă.

— De aceea v-am și chemat astăzi aici, am zis. Cel pe care îl veți cunoaște este noua stea nu doar a managementului norvegian, ci și de pe cerul managementului internațional. Ultima oară mi s-a părut nerealist să-l clintesc din poziția pe care o avea. Este, până la urmă, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh al companiei.

Privirea mea sfredelitoare se muta de pe un chip pe altul.

— Însă, fără să vă promit prea multe, cred că pot spune că am reușit, într-o câțva, să-l pun pe gânduri. Și ar fi ceva să facem în așa fel încât să fie al nostru... — aici mi-am dat ochii peste cap pentru a sugera un vis de neatins, o utopie — ... dar, oricum...

Președintele și directorul de relații publice se trăsaseră, previzibil și inevitabil, mai aproape. Până și reprezentantul sindical, care își ținuse până atunci brațele încrucișate, le pusese pe masă și se aplecase în față.

— Cine? Cine? a șoptit directorul de relații publice.

O sută douăzeci.

Ușa s-a deschis. Și iată-l acolo, un bărbat de treizeci și nouă de ani în costum Kamikaze luat din Bogstadveien, unde agenția Alfa capătă o reducere de cincizeci la sută. Ferdinand îl dăduse cu niște pudră de talc de culoarea pielii pe mâna dreaptă înainte de a-l trimite înapoi, fiindcă, așa cum bine știm, avea o problemă cu transpirația palmelor. Candidatul știa însă ce are de făcut — îl instruisem bine, aranjasem scena până la ultimul detaliu. Își vopsise părul de la temple într-o nuanță căruntă aproape imperceptibilă și fusese cândva proprietarul unei litografii de Edvard Munch intitulată *Broșă*.

— Îmi permiteți să vi-l prezint pe Jeremias Lander? am zis.

Sunt vânător de capete. Nu e o treabă chiar atât de grea. Dar sunt cel mai tare din parcare.

JO NESBØ

CRIME

Un thriller senzațional, care pare desprins direct din filmele lui Quentin Tarantino și ale fraților Coen.

MINCIUNĂ

Inteligent, bogat, căsătorit cu o femeie superbă: Roger Brown are totul. Iar ca să-și susțină stilul de viață luxos și să simtă adrenalină când slujba lui de recrutor de manageri devine monotonă, se ocupă și cu furtul lucrărilor de artă.

TÂLHĂRIE

Soția lui i-l prezintă pe Clas Greve. Ambițios și talentat, e candidatul ideal pe care-l caută Roger pentru un post de conducere – iar tabloul celebru pe care îl deține îl face ținta perfectă a unui jaf.

CRIMĂ?

Curând însă Roger descoperă că acest Clas Greve ascunde mult mai multe decât lasă să se vadă...

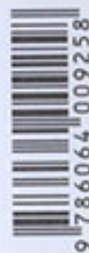
În scurt timp vânătorul devine el însuși pradă...

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0925-8

CUPRINS

Prolog

Partea întâi Primul interviu

1. Candidat
2. În domeniul serviciilor
3. Vernisaj
4. Expropriere
5. Mărturisire

Partea a doua Cercul se restrânge

6. Rubens
7. Însărcinată
8. G11sus4

Partea a treia Al doilea interviu

9. Al doilea interviu
10. Afecțiuni cardiace
11. Curacit
12. Natașa
13. Metan
14. Massey Ferguson
15. Ora de vizită
16. Echipajul zero unu
17. Sigdal Kitchens

Partea a patra Selecția

18. Regina albă
19. Omor cu premeditare
20. Înviere
21. Invitație
22. Film mut

Partea a cincea Ultimul interviu, o lună după aceea

23. Știrile Serii
- Epilog

Table of Contents

Prolog	2
Partea întâi Primul interviu	3
1. Candidat	4
2. În domeniul serviciilor	17
3. Vernisaj	27
4. Expropriere	43
5. Mărturisire	51
Partea a doua Cercul se restrânge	61
6. Rubens	62
7. Însărcinată	69
8. G11sus4	76
Partea a treia Al doilea interviu	84
9. Al doilea interviu	85
10. Afecțiuni cardiace	97
11. Curacit	109
12. Natașa	113
13. Metan	124
14. Massey Ferguson	136
15. Ora de vizită	145
16. Echipajul zero unu	158
17. Sigdal Kitchens	167
Partea a patra Selecția	176
18. Regina albă	177
19. Omor cu premeditare	185
20. Înviere	188
21. Invitație	200
22. Film mut	205
Partea a cincea Ultimul interviu, o lună după aceea	213
23. Știrile Serii	214
Epilog	239